

A photograph of a woman's back and arm, with her hand resting on her shoulder. She has long, curly, light-colored hair. The image is cut diagonally, with the top-left corner being white and the bottom-right corner being black.

Împreună  
pentru  
totdeauna  
J.A.  
Redmerski

**/EROSOP**

Continuarea  
bestsellerului  
*Niciodată împreună?*

**TREI**

Pentru toți cei care au avut vreodată un moment de slăbiciune.

N-o să vă doară veșnic, așa că nu îi permiteți să vă domine.

# 1

## Andrew

Cu câteva luni în urmă, în timp ce stăteam întins pe patul de spital, nu credeam că aveam să mai fiu azi în viață, darămite să mă pregătesc să am un copil și să fiu logodit cu un înger cu gura spurcată. Dar, iată-mă aici. Iată-ne aici, eu și Camryn, înfruntând lumea... într-un mod diferit. Lucrurile nu prea au mers așa cum le-am plănit noi, însă trebuie să ținem cont că asta nu se întâmplă prea des. Și, chiar dacă am putea, noi nu am vrea să le schimbăm.

Ador acest scaun. A fost scaunul preferat al tatălui meu și singurul lucru lăsat de el pe care eu mi-l doream. Bine, am moștenit și un cec destul de constant, care o vreme ne va asigura un trai decent mie și lui Camryn și, desigur, am primit și Chevelle-ul, însă scaunul are o valoare sentimentală la fel de mare pentru mine. Ea îl urăște, dar n-ar spune-o în veci, deoarece a aparținut tatălui meu. Nu o pot învinovăți; e vechi, pute și are și o gaură în țesătură din zilele în care tata fuma. Cel puțin, i-am promis că într-o zi voi aduce pe cineva să-l curețe. Și-o voi face. De îndată ce ea se va hotărî dacă rămânem în Galveston sau ne mutăm în Carolina de Nord, Mie îmi e

indiferent, dar am senzația că a ea nu spune ce vrea din cauza mea.

Aud apa de la duș oprindu-se și, câteva secunde mai târziu, o lovitură puternică vibrează prin perele. Sar de pe scaun, scăpând telecomanda pe jos în timp ce alerg spre baie. Colțul măsuței de cafea mă împunge al naibii de tare în fluierul piciorului atunci când trec în fugă pe lângă ea.

Deschid ușa de la baie.

– Ce s-a întâmplat?

Camryn clatină din cap spre mine și zâmbește când se apleacă să ridice uscătorul de păr de lângă toaletă, unde acesta căzute.

Respir ușurat.

– Ești mai paranoic decât mine, râde ea.

Aruncă o privire spre piciorul meu în timp ce mi-l masez cu vârful degetelor. Pune uscătorul de păr înapoi pe masă, vine spre mine și mă sărută pe colțul gurii.

– Se pare că nu eu sunt aia care trebuie să aibă grijă să nu se accidenteze, îmi spune ea zâmbind.

O apuc de umeri și o trag mai aproape de mine, lăsând apoi o mână în jos pentru a-i atinge pântecul rotund. Nu prea zici că-i însărcinată. La patru luni de sarcină, mă gândeam că avea

să semene cu un mic hipopotam, dar ce știu eu despre astfel de lucruri?

– Poate c-așa e, spun eu, încercând să-mi ascund roșeața din obraji. Probabil c-ai făcut asta dinadins, ca să vezi cât de repede ajung aici.

Îmi sărută celălalt colț al gurii, iar apoi îmi dă lovitura mortală, sărutându-mă de-a binelea în timp ce își lipește de mine trupul umed și gol. Scot un geamăt, petrecându-mi brațele în jurul ei.

Dar mă retrag înainte să cad în capcana ei necinstită.

– La dracu', femeie, trebuie să încetezi cu asta!

Rânjește.

– Chiar vrei să încetez? mă întreabă cu zâmbetul ăla al ei e “sunt pusă pe rele”.

Mă bagă în sperieți când face asta. Odată, după o conversație în care a zâmbit așa, n-a mai făcut sex cu mine timp de trei zile. Au fost cele mai nașpa trei zile din viața mea.

– Ei bine, nu, spun eu agitat. Vreau să zic, nu acum. În jumătate de oră trebuie să fim la medic.

Sper să fie la fel de excitată pe toată durata sarcinii. Am auzit povești de groază conform cărora unele femei vor sex

non-stop, până ce se fac foarte mari, iar apoi, dacă le atingi, se transformă în vrăjitoare care scuipă flăcări.

*Treizeci de minute. La dracu'. Aș putea s-o aplec repede peste masa din baie...*

Camryn îmi zâmbește, după care trage prosopul de pe bara de la duș și începe să se șteargă.

– Voi fi gata în zece minute, spune ea, făcându-mi semn să ies. Nu uita s-o uzi pe Georgia. Ți-ai găsit telefonul?

– Încă nu, spun eu pornind spre ușă, dar apoi mă opresc și adaug cu subînțeles zâmbind: Ăăă, am putea să...

Îmi închide ușa în nas. Plec de acolo râzând.

Alerg prin apartament, căutându-mi cheile pe sub perne și în cele mai ciudate locuri, găsindu-le într-un sfârșit sub un teanc de plicuri cu reclame, adunat pe barul de la bucătărie. Mă opresc o clipă și ridic un plic anume. Camryn nu mă lasă să-l arunc, pentru că la acesta s-a uitat când i-a dat operatorului de la 911 adresa mea în dimineața când am făcut o criză de fața cu ea. Probabil e de părere că acea bucată de hârtie mi-a salvat viața, dar, sincer să fiu, cred că mai degrabă a ajutat-o să înțeleagă ce se întâmpla cu mine. Criza a fost inofensivă. Am avut parte de mult mai multe. La dracu', am avut una când stăteam la hotelul din New Orleans, înainte să fi început să

împărțim camera. E inutil să mai spun că nu a fost deloc încântată când i-am povestit în cele din urmă despre asta.

Își face mereu griji ca tumoarea va recidiva. Cred că se îngrijorează mai tare decât mine.

Dacă se va întâmpla, se va întâmpla și gata. Vom trece împreună prin asta. Mereu vom trece împreună prin orice.

– Iubito, trebuie să mergem, strig eu din camera de zi.

Iese din dormitor îmbrăcată cu o pereche de jeansi cam strâmți și cu un tricou la fel de strimt. Și pantofi cu tocuri. Pe bune? Pe tocuri?

– O să deformezi căpșorul fetei în jeansii ăia, spun eu.

– Ba nu, n-am să deformez capul fetei sau băiețelului, mă contrazice în timp ce își înșfacă poșeta de pe canapea și și-o pune pe umăr. Ești foarte sigur pe tine, dar mai vedem noi.

Mă ia de mână și ieșim din casă, blocând clanța când trântesc ușa în urma noastră.

– Știu sigur că e fată, spun eu încrezător.

– Vrei să punem pariu?

Se uită la mine și îmi zâmbește.

Pășim în aerul blând de noiembrie și îi deschid portiera, făcându-i semn, cu palma în sus, să intre.

– Ce fel de pariu? întreb eu. Știi că mă dau în vânt după pariuri.

Camryn se strecoară pe scaun, iar eu alerg spre cealaltă parte și mă urc. Sprijindu-mi mâinile pe volan, îmi întorc capul spre ea și aștept.

Ea îmi zâmbeste și, preț de o clipă, își mușcă ușor buza de jos. Părul ei lung și blond coboară pe umeri, iar ochii ei albaștri strălucesc de încântare.

– Tu ești cel care pare atât de sigur, spune ea într-un târziu. Prin urmare, tu propui pariul, iar eu îl accept sau îl refuz...

Se oprește brusc și ridică degetul spre mine:

– Fără sex! Cred că la capitolul ăsta stai destul de bine. Gândește-te la ceva.,.

Flutură din mână în fața ei.

– ... nu știu... la un lucru îndrăzneț sau care să însemne ceva.

Hmmm. Mă aflu într un impas. Introduc cheia în contact, dar nu o răsucesc.

– Ok, dacă e fată, atunci eu îi pun numele, spun cu un zâmbet blând, mândru.

Sprâncenele i se contractă ușor și ridică din bărbie.

– Nu-mi place pariul Acest lucru e ceva la care ar trebui să contribuim amândoi, nu crezi?



– Da, ok, dar n-ai încredere în mine?

Șovăie.

– Ba da... Am încredere în tine, dar...

– ... dar nu în ceea ce privește numele copilului.

Ridic din sprânceană spre ea, însă o fac în glumă. Ea deja nu mă mai poate privi în ochi și arată de parcă nu s-ar simți în largul ei.

– Ei bine? o îndemn eu.

Camryn își încrucișează brațele și spune:

– Ce nume ți-a trecut prin cap, mai exact?

– Ce te face să crezi cam ales deja unul?

Răsucesc cheia în contact, iar Chevelle-ul pornește torcând.

Ea îmi zâmbește arogantă înclinând capul într-o parte.

– O, mă lași? E clar c-ai ales deja unul, altminteri n-ai mai fi atât de sigur că e fată și n-ai mai face pariuri cu mine, când noi ar trebui să ajungem la ecograf.

Rânjind, îmi întorc privirea și bag schimbătorul de viteze în maișarier.

– Lily, spun eu și abia reușesc să prind o frântură din privirea lui Camryn în timp ce ieșim cu spatele din parcare. Lily Marybeth Parrish.

Un mic zâmbet i se strecoară pe chip.

– Ca să fiu sinceră îmi place, spune ea, iar zâmbetul îi devine din ce în ce mai mare. Recunosc, eram cam îngrijorată – de ce Lily?

– Niciun motiv special. Pur și simplu îmi place.

Nu pare prea convinsă. Mijește ochii spre mine, în glumă.

– Vorbesc serios! spun eu râzând. Mă tot gândesc la numele copilului de când mi-ai dat vestea.

Zâmbetul lui Camryn se încălzește și, dacă n-aș fi fost bărbat, mi-aș fi permis să mă înroșes ca un prostănac.

– În tot timpul ăsta tu te-ai gândit la nume pentru copil?

Pare surprinsă și fericită.

Bine, oricum mă înroșesc.

– Da, recunosc eu. Încă n-am un nume bun în cazul în care e băiat, dar mai avem vreo câteva luni la dispoziție.

Camryn se uită pur și simplu la mine, râzând. Nu știu ce anume îi trece prin minte, dar îmi dau seama că fața mea devine din ce în ce mai roșie în timp ceea mă privește în felul ăsta.

– Ce e? întreb eu râzând.

Se apleacă peste scaun și ridică mâna, degetele ei întorcându-mi bărbia într-o parte. Iar apoi mă sărută.

– Doamne, cât te iubesc! șoptește ea.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că zâmbetul meu e atât de mare, încât îmi simt pielea de pe chip extrem de întinsă.

– Și eu te iubesc. Acum, pune-ți centura, spun eu, arătându-i-o cu degetul.

Se așază înapoi pe scaun și își introduce centura de suport.

În vreme ce ne îndreptăm spre cabinetul doctorului, ne uităm întruna la ceasul din bord. Încă opt minute. Cinci. Trei. Cred că, atunci când intrăm în parcare, gândul ne lovește pe amândoi la fel de tare. În scurt timp vom face cunoștință pentru prima oară cu fiul sau fiica noastră.

Da, în urmă cu câteva luni nu credeam că voi mai fi în viață...

\* \* \*

– Așteptarea mă omoară, șoptește Camryn, aplecându-se spre mine.

E atât de ciudat. Să stai în această sală de așteptare, înconjurat de tipe însărcinate. Mi-e oarecum teamă să mă uit în ochii lor. Unele dintre ele au o privire mânioasă. Se pare că toate revistele pentru bărbați au pe copertă câte un tip într-o

barcă, ținând un pește, cu degetul mare băgat în gura lui. Mă prefac că citesc un articol.

– Suntem aici doar de zece minute, îi răspund șoptit și îmi trec palma peste copsa ei, lăsând revista în poală.

– Știu, dar sunt agitată.

Exact când o iau de mână, o asistentă în uniformă roz iese pe o ușă laterală și strigă numele lui Camryn, așa că ne ridicăm și o urmăm.

Mă sprijin de perete în timp ce Camryn se dezbracă și își pune un halat de spital. O necăjesc că i se vede fundul, iar ea se prefacă a fi jignită, dar roșeața din obraji o dă de gol. Ne așezăm și așteptăm. Și mai așteptăm o vreme, până ce o altă asistentă vine și se ocupă de noi. Își spală mâinile la cea mai apropiată chiuvetă.

– Ați băut suficientă apă cu o oră înainte de programare? întrebă asistenta după ce ne salutăm.

– Da, doamnă, spune Camryn.

Îmi dau seama că îi este teamă că ar putea fi ceva în neregală ca bebelușul și că ecografia va arăta asta. Am încercat să-i spun că totul va fi bine, dar asta nu o liniștește câtuși de puțin.

Se uită la mine din celălalt capăt al încăperii și nu mă pot abține să nu mă ridic și să mă duc lângă ea. Asistenta îi

adrează o serie de întrebări în timp ce își pune o pereche de mănuși din latex. O ajut, unde pot, să răspundă la întrebări, deoarece Camryn pare din ce în ce mai îngrijorată cu fiecare secundă care trece și nu vorbește prea mult. O strâng de mână, încercând să o liniștesc.

După ce asistenta întinde acea chestie gelatinoasă pe pântecele ei, Camryn inspiră adânc.

– Uau, impresionant tatuaj ai acolo, zice asistenta. Probabil că e destul de special dacă ai îndurat să îți se facă unul așa de mare pe coaste.

– Da, în mod sigur e special, spune Camryn, uitându-se la mine zâmbind. E Orfeu. Andrew are cealaltă jumătate. Pe Euridice. Dar e o poveste lungă.

Ridic mândru cămașa pentru a-i arăta asistentei jumătatea mea.

– Impresionant, spune aceasta, privind pe rând ambele tatuaje. Nu vezi asta în fiecare zi.

Asistenta începe să miște sonda prin gel, arătându-ne capul bebelușului și cotul, și alte părți. Simt cum strânsoarea lui Camryn pe mâna mea începe să slăbească atunci când asistenta vorbește și zâmbește în timp ce explică faptul că “totul arată

bine”. Văd cum chipul lui Camryn trece de la agitație și încleștare la ușurare și fericire, iar asta mă face să zâmbesc.

– Așadar, sunteți sigură că nu există niciun motiv de îngrijorare? Întreabă Camryn. Sunteți extrem de sigura?

Asistenta încuviințează și îmi aruncă o privire.

– Da. Deocamdată nu văd niciun motiv de îngrijorare. Se dezvoltă așa cum trebuie. Mișcările și bătăile inimii sunt normale. Cred că vă puteți relaxa.

Camryn se uită la mine și am o bănuială că ne gândim la același lucru.

Ea o confirmă când asistenta spune:

– Așadar, sunteți curioși cu privire la sexul copilului?

Eu și Camryn nu spunem nimic, ci doar ne uităm unul la celălalt. E atât de frumoasă. Nu pot să cred că e a mea. Nu pot să cred că e însărcinată cu copilul meu.

– Accept pariul, spune Camryn în cele din urmă, luându-mă pe nepregătite.

Îmi zâmbește cu seninătate și mă trage de mână, iar noi ne întoarcem spre asistentă.

– Da, răspunde Camryn. Dacă e posibil acum.

Asistenta mișcă sonda înapoi spre o anumită zonă și se pare că o verifică de două ori înainte să facă anunțul.

– Ei bine, e cam devreme, dar... deocamdată cred că e fetiță, spune aceasta într-un târziu. La aproximativ douăzeci de săptămâni, la următoarea ecografie, vom putea stabili oficial sexul copilului.

## 2

### Camryn

Chiar nu cred că l-am mai văzut vreodată pe Andrew zâmbind așa. Poate doar în seara aceea din New Orleans, când am cântat cu el pentru prima oară și a fost tare mândru de mine, dar, chiar și-așa, nu cred că expresia pe care o are acum pe chip poate fi egalată de ceva. Inima îmi bubuie în piept de încântare, mai ales datorită reacției lui Andrew. Îmi dau seama cât de mult își dorea o fetiță și pot să jur că își dă toată silința ca să nu plângă de față cu asistenta. Sau de față cu mine, că tot veni vorba.

Pe mine nu m-a interesat niciodată dacă este băiat sau fată. Sunt ca toate celelalte mămici însărcinate, care nu își doresc decât ca bebelușul lor să fie sănătos. Totuși, în mintea lui, și Andrew este preocupat de sănătatea bebelușului, nu doar de ce sex va fi acesta. Știu sigur că așa e.

Se apleacă și mă sărută ușor pe buze, ochii săi verzi scânteind de fericire.

– Așadar, Lily rămâne, cad eu de acord și îl mai sărut o dată înainte ca el să se ridice, trecându-mi degetele prin părul său șaten, scurt.



– Drăguț nume, spune asistenta. Dar să aveți pregătit și un nume de băiat, pentru orice eventualitate.

Ea ridică sonda și ne acordă câteva clipe.

Andrew îi spune brusc asistentei:

– Ei bine, dacă acum nu se vede niciun cocoșel la copilul meu, în mod clar e fetiță!

Scot un mic hohot de râs și îmi dau ușor ochii peste cap în fața asistentei. Însă mai haios mi se pare că Andrew vorbea serios. Își întoarce capul într-o parte când observă privirea amuzată de pe chipul meu.

Ne petrecem restul zilei la cumpărături. Nu ne-am putut abține. Am mai pierdut și înainte vremea câscând gura la lucruri pentru bebeluși, dar nu am cumpărat niciodată prea multe, întrucât nu știm dacă trebuia să luăm chestii roz sau albastre și nici nu voiam să sfârșim cu o cameră plină de galben. Și, cu toate că încă există posibilitatea de a fi băiat, am impresia că Andrew e și mai convins acum că e fată, așa că intru și eu în joc și te permit să cred asta. Dar el tot nu mă lasă să cumpăr prea multe!

– Mai așteaptă! insistă el când dau să apuc următorul costumaș de fetițe din raionul pentru nou-născuți. Știi că

mama plănuiește o petrecere de bun venit pentru bebeluș, nu-i așa?

– Da, dar putem cumpăra acum câteva lucruri.

Oricum pun costumașul în cărucior.

Andrew aruncă o privire înspre coș, apoi se uită din nou la mine, strângând buzele gânditor.

– Iubito, cred c-ai trecut de mult de *câteva*.

Are dreptate. Am pus deja haine de vreo nouăzeci de dolari. Ei bine, dacă se va dovedi că e băiat, atunci le voi putea schimba.

Și cam așa se desfășoară restul zilei, până ce ne oprim acasă la mama lui pentru a-i da vestea.

– O, e minunat! spune Marna îmbrățișându-mă. Eu eram sigură că o să fie băiat!

Măinile îmi alunecă de pe brațele Marnei și mă așez cu Andrew la masa din bucătărie, în timp ce Mama se îndreaptă spre frigider. Scoate o carafă de ceai și începe să umple paharele.

– Petrecerea de bun venit va avea loc în februarie, spune Marna de la bar. Am plănuit deja totul. Voi nu trebuie decât să veniți.

Se uită la mine radiind și lasă carafa jos.

– Îți mulțumesc, spun eu.

Ne oferă câte un pahar și apoi trage scaunul gol.

Chiar mi-e dor de casă. Dar îmi place și aici, iar Marna e ca o a doua mamă pentru mine. Încă nu mi-am făcut curajul să-i spun lui Andrew cât de mult mi-e dor de mama mea și de Natalie, cât de mult mi-e dor să am o prietenă cu care să pot vorbi vrute și nevrute. Poți fi împreună cu cel mai bun băiat de pe planetă – și, ca să fiu sinceră, sunt –, dar asta nu înseamnă că nu îmi este oarecum dificil să nu am alți prieteni. Am cunoscut aici o fată de vârsta mea, Alana, care locuiește cu soțul ei la un etaj superior, dar mi-am dat seama că nu prea aveam nimic în comun. Dacă inventez deja minciuni ca să evit să ies cu ea când mă sună, atunci se prea poate să nu avem deloc ceva în comun.

Însă cred cu adevărat că tristețea mea secretă și dorul de casă și toate stările sunt cauzate de sarcină. Hormonii mei au luat-o razna. Și mai cred că toate astea au de-a face și cu îngrijorarea. Îmi fac întruna griji. Vreau să zic, îmi făceam și înainte să-l fi cunoscut pe Andrew, dar, acum, că sunt însărcinată, grijile mele s-au înmulțit: Va fi bebelușul sănătos? Voi fi eu o mamă bună? Oare mi-am distrus viața cu... Iată, o fac din nou. La dracu'! Sunt o persoană îngrozitoare/ Mă simt

extrem de vinovată de fiecare dată când gândul ăla îmi trece prin minte. Iubesc acest bebeluș și n-aș schimba lucrurile nici dacă aș putea, dar nu mă pot abține să nu mă întreb dacă eu... dacă noi nu ne-am distrus viețile odată cu sarcina asta atât de timpurie.

– Camryn?

Aud vocea lui Andiew și tresar, abandonându-mi gândurile profunde.

– Ești bine?

Mă forțez și zâmbesc.

– Da, sunt bine. Visam cu ochii deschiși – știi tu, prefer purpuriul în locul rozului.

– Eu am fost cel care i-a dat numele, spune Andrew, așa că tu poți alege culorile pe care le vrei.

Îmi prinde mâna într-a lui. Simplul fapt că știi că îi pasă mult de toate lucrurile astea mă face să zâmbesc.

Marna își ia paharul de la gură și îl pune pe masă.

– Serios? întrebă ea surprinsă. Ați ales deja numele?

Andrew încuviințează.

– Lily Marybet. Al doilea nume al lui Camryn e Marybeth. Ar trebui să poarte numele mamei ei.

*O, Doamne-Dumnczeule, tocmai mi-a topit inima. Nu îl merit.*

Marna îmi zâmbește, cu chipul plin de fericire și de toate celelalte sentimente pe care le-ar putea avea o persoană ca ea. Nu numai că fiul ei a învins boala și a tentat moartea, dar acum mai are și o nepoată pe drum.

– Ei bine, e un nume tare frumos, spune ea. Credeam că Aidan și Michelle aveau să fie primii, dar viața e plină de surprize.

Din felul în care o spune, am senzația că ascunde ceva, iar Andrew observă și el.

– S-a întâmplat ceva cu Aidan și Mkhefle? întrebă Andrew, luând o gură de ceai.

– Doar că sunt căsătoriți, răspunde ea. N-am văzut niciodată o căsnicie fără probleme, iar ei sunt împreună de mult timp.

– Câți ani? întreb eu.

– Sunt căsătoriți doar de cinci ani, spune Marna. Dar sunt împreună de vreo nouă ani, cred.

Scutură din cap în timp ce meditează la asta, bucuroasă că încă o ține memoria.

– Probabil că Aidan e vinovatul, zice Andrew. Eu, unul, n-aș vrea să fiu căsătorit cu el.

Râde.

– Da, asta ar fi ciudat, îl aprob eu, strâmbând din nas.

– Ei bine, Michelle n-o să poată veni la petrecerea de bun venit, spune Marna. Are câteva conferințe la care trebuie să participe în decembrie și pur și simplu n-are cum să includă și petrecerea asta în programul ei, mai ales că e atât de departe. Dar probabil că va trimite cele mai frumoase cadouri.

Marna îmi zâmbește dulce.

Încuviințez din cap și mai iau o înghițitură de ceai, însă mintea mea a luat-o din nou pe arătură și nu o pot opri. Mă gândesc întruna la ceea ce a spus puțin mai devreme, că nu există căsnicie fără probleme. Și îngrijorarea mă cuprinde din nou.

– Camryn, ziua ta e pe opt decembrie, nu-i așa?

Clipesc de câteva ori pentru a-mi reveni.

– A... da. Marele douăzeci și unu.

– Ei bine, atunci se pare că mai am încă o petrecere de organizat.

– O, nu, nu trebuie să faci asta.

Dă din mână de parcă aș fi spus ceva ridicol, iar Andrew se reazemă de spătar cu un zâmbet ridicol pe chip.

Cedez, întrucât știu că nu are rost să te pui cu Marna.

O ora mai târziu ne îndreptăm spre casă, iar afară deja s-a întunecat. Sunt extrem de obosită după toată alergătura și toate veștile bune legate de Lily.

Lily. Nu pot să cred că voi deveni mamă. Un zâmbet mi se lățește pe chip în timp ce intru în camera de zi. Îmi las poșeta pe măsuta de cafea și mă prăbușesc în mijlocul canapelei, scoțându-mi pantofii. Însă nu durează mult până când Andrew se așază lângă mine cu acea privire atotștiutoare pe chipul lui frumos.

Poate că am putut s-o fraieresc pe Marna, însă trebuia să știu că pe el nu îl puteam păcăli.

### 3

## Andrew

O iau pe Camryn în brațe și o trag spre mine. Stăm acolo împreună, eu cu brațele petrecute în jurul ei și cu bărbia în curbura gâtului ei. Știu că o preocupă ceva. Simt asta, dar mi-e oarecum teamă să o întreb.

– Ce s-a întâmplat? o întreb eu până la urmă, ținându-mi respirația.

Se întoarce să se uite în ochii mei, care sunt plini de îngrijorare.

– Pur și simplu mi-e teamă.

– De ce anume ți-e teamă?

Face o pauză, lăsându-și privirea să cutreiere prin cameră, până ce se fixează într-un anumit punct din fața ei.

– De toate, răspunde ea.

Ridic mâna și îi întorc bărbia spre mine.

– Camryn, poți să-mi spui orice. Știi asta, nu?

Ochii ei albaștri se umplu de lacrimi, dar nu le dă voie să curgă.

– Eu... ei bine, nu vreau ca noi să sfârșim precum... ei bine, precum o mulțime de oameni.



Of, știi încotro se îndreaptă discuția asta. O apuc de talie și îi întorc trupul, astfel încât acum stă cu fața spre mine și cu picioarele încolăcite în jurul meu.

– Uită-te la mine, îi spun, luând-o de ambele mâini. N-o să sfârșim ca toți ceilalți. Vrei să știi de ce sunt atât de sigur?

Nu-mi răspunde, dar nici nu e nevoie s-o facă. Știu că ea vrea să continui. O lacrimă îi alunecă pe obraz, iar eu ridic mâna și i-o șterg.

– N-o să ajungem așa, pentru că ambii suntem conștienți de asta, încep eu. Pentru că destinul ne-a făcut să ne întâlnim în acel autobuz în Kansas și pentru că amândoi știm ce vrem de la viață. Poate că nu avem detaliile scrise pe hârtie – nici nu avem nevoie de așa ceva –, dar amândoi știm încotro nu ne dorim ai mergem.

Tac o clipă, după care spun:

– Încă putem călători prin lume. Pur și simplu, va trebui să amânăm puțin asta. Și, între timp, trăim așa cum vrem noi. Fără rahaturile alea monotone ale vieții de zi cu zi.

Primesc un mic zâmbet din partea ei.

– Mai exact, cum putem evita asta? întrebă ea, încrucișându-și brațele la piept și zâmbindu-mi arogantă.

Iat-o pe Camryn cea jucăușă și încrezută pe care o cunosc și o iubesc.

O mângâi pe coapse, după care îi răspund:

– Dacă vrei să lucrezi, poți să lucrezi. Nu-mi pasă dacă vrei să întorci burgeri pe grătar sau să mături rahați la grădina zoologică. Însă în clipa în care te saturi de toate astea sau simți că ele devin parte din viața ta, spune naibii stop și pleacă. Și, dacă îți dorești să stai și să nu faci nimic, poți să faci asta, așa cum ți-am mai spus. Știi că voi avea grijă de tine orice s-ar întâmpla.

Realizez ce urmează, așa că mă pregătesc sufletește. Și, evident, Camryn mârâie și începe să mă certe:

– S-o crezi tu c-am să stau degeaba și am să te las să ai grijă de mine.

E atât de sexy când își impune independența

– Ei bine, n-am nimic împotriva, Cum vrei, spun eu, ridicând mâinile în semn că renunț. Dar vreau să înțelegi că nu-mi pasă ce faci, atâta timp cât ești fericită cu asta.

– Și cu tine cum rămâne, Andrew? Nu poți pur și simplu să-mi spui să nu mă îngrijorez în legătură cu “monotonia vieții” în vreme ce tu vrei să muncești pe brânci doar pentru că avem un copil de întreținut. Nu e corect.

– Cam asta e ceea ce ai spus în acea seară când mi-am băgat capul între picioarele tale. Am avut atunci vreo problemă cu asta?

Se înroșește toată. Chiar și după tot acest timp și după toate lucrurile prin care am trecut, eu tot reușesc să o fac să se îmbujoreze.

Mă îndrept de spate, îi cuprind chipul cu mâinile și o sărut.

– Atâta timp cât te am pe tine, pe Lily și muzica, nu mai am nevoie de altceva.

O altă lacrimă alunecă pe obrazul ei neted, dar, de data asta, zâmbește.

– Promiți? întrebă ea.

– Da, promit, spun eu hotărât, strângându-i mâinile.

Las seriozitatea să-mi dispară de pe chip și îi zâmbesc din nou.

– Îmi cer scuze, spune ea, răsuflând învinsă. Nu știu ce se întâmplă cu mine în ultima vreme. Azi sunt veselă și mă simt bine, iar mâine, brusc, mă cuprinde disperarea.

Râd ușor.

– Te-au lovit toanele. Obișnuiește-te cu asta.

Deschide ușor gura, iar apoi râde și ea.

– Ei bine, cred că poți spune și-așa.

Tace brusc.

– Ai auzit asta?

Mijește ochii arunci când își îndreaptă urechea spre sursa sunetului. Aud și eu, dar mă prefac că habar nu am despre ce vorbește.

– O, minunat! exclam eu. Nu-mi spune că sarcina dă și schizofrenie.

Mă lovește ușor în piept și se dă jos de pe mine.

– Nu, e telefonul tău, spune ea, ducându-se în spatele canapelei. Credeam că bateria a murit.

*Nu... Am închis soneria și l-am ascuns ca să te fac să crezi asta. Cel puțin credeam că am închis-o.*

– Am impresia că stai pe telefonul tău, spune ea.

Mă ridic și fac pe prostul, cotrobăind pe sub pernă. Într-un târziu, îl scot ca să văd poza lui Natalie (De fapt, e o poză cu o hienă, lucru care o reprezintă cel mai bine.) privindu-mă de pe ecran. La dracu'! O să fie ciudat.

Camryn întinde mâna spre el când observă numele lui Natalie.

– De când a început Natalie să te sune pe tine? întrebă ea, înșfăcând telefonul din mâna mea.

Da, în mod dar, e ciudat, de vreme ce nu pare câtuși de puțin geloasă. Rânjește!

Ridic mâna și mă scarpin agitat la ceafă, evitând să o privesc în ochi, dar apoi încerc să-i iau telefonul.

– O, să nu-ți treacă prin minte! râde ea, îndepărtându-se de canapea.

– Haide, dă-mi telefonul.

Îl flutură în fața mea când fac un salt peste canapea să ajung la ea.

Ea întinde mâna liberă spre mine.

– Ai grijă! Sunt însărcinată și s-ar putea să mă rănești! spune ea rânjind.

Aha, deci acum o face pe fragila. Ce diabolică e!

Își trece degetul peste dunga cu Răspunde și duce telefonul la ureche în timp ce zâmbește cu toată gura.

Renunț. Nu mă descurc deloc în astfel de situații.

– Ei bine, salut, Natalie, spune Camryn, fără să-și dezlipească privirea jucăușă de pe mine. Te-ai văzut pe-ascuns cu omul meu?

Clatină din cap la răspunsul lui Natalie. E evident că știe ce se întâmplă sau cel puțin are o oarecare idee, întrucât e conștientă că nu aș înșela-o niciodată, mai ales cu cea mai bună

prietenă a ei. Tipa e destul de drăguță, dar seamănă cu rebuturile de la emisiunile de tip reality show.

Camryn o pune pe speaker.

– Scuipați tot, amândoi! ne poruncește ea.

– Ăăă... reușește să îngaime Natalie de la celălalt capăt al firului.

– Pentru prima oara în viața ei, Natalie nu are ce să spună!

Sunt șocată!

Camryn se uită la mine, așteptând un răspuns.

– Scuze, Andrew! strigă Natalie.

– Nu e vina ta, spun eu. Am uitat soneria deschisă.

Camryn își drege vocea, nerăbdătoare.

– Urma să fie o surpriză, spun eu, încruntându-mă.

– Da! Îți jur că nu ne-o tragem!

Eu tresar vizibil la comentariul lui Natalie, iar Camryn încearcă din răspuțeri să nu izbucnească în hohote de răs. Dar, ținând cont că e Camryn, nu va rata nicio șansă de a-și tortura oamenii dragi, chiar dacă are cele mai nevinovate intenții.

– Nu te cred, Nat, spune ea pe un ton grav.

– Ce?

Natalie pare complet luată prin surprindere.

– De cât timp se petrece asta? continuă Camryn, făcând un teatru destul de convingător.

Vine și pune telefonul pe măsuta de cafea, după care își încrucișează brațele la piept.

– Cam... jur pe Dumnezeu că nu e nimic de genul ăsta. O, Doamne-Dumnezeule, nu ți-aș face asta în vecii vecilor. Vreau să zic, Andrew e al naibii de sexy, da, recunosc asta, și probabil că m-aș ține de el așa cum sex-appealul se ține de Joseph Morgan, dacă voi doi n-ați fi fost împreună, dar...

– Ok, Nat, am priceput.

Camryn o oprește – din fericire – înainte de a deveni ceea ce Camryn numește o Digresiune à la Natalie.

– Pe bune? întreabă Natalie precaută, dar în continuare confuză, ceea ce nu mă surprinde.

Camryn ridică telefonul din nou și îl întoarce cu ecranul spre mine, spunând pe mutește: *Pe bune?* Aparent, se referă la poza cu hiena.

Ridic din umeri.

– Așadar, ce se întâmplă, de fapt? ne întreabă Camryn pe amândoi, lăsând glumele la o parte.

– Camryn, spun eu, îndreptându-mă spre ea, știu că ți-e dor de casă. Știam asta de ceva vreme, așa că în urmă cu câteva

săptămâni am luat numărul lui Natalie din telefonul tău și m-am hotărât s-o sun.

Camryn mijeste ochii spre mine. O conduc să se așeze din nou pe canapea, alături de mine.

– Da, m-a sunat și mi-a spus când era programată următoarea ecografie, gândindu-se că eu aș dori...

Natalie rămâne tăcută, așteptând să îi dau eu vestea.

– M-am gândit că ea și-ar dori să organizeze o petrecere de bun venit pentru bebeluș, atunci când urma să aflăm dacă este băiat sau fata – am încercat s-o sun prima oară pe mama ta. dar presupun că încă era în Cozumel.

Camryn încuviințează.

– Da, cel mai probabil era plecată atunci.

– Dar mama ta e total de acord s-o făcăm, se aude vocea lui Natalie prin micul speaker. Noi două am cam plănuțit asta pe ascuns. Nu mai aveam răbdare să aștept ca iubițelul tău să mă sune și să-mi dea vestea, așa că l-am sunat eu și acum tu știi tot și surpriza s-a dus pe apa sâmbetei!

– Nu, nu, Nat, nu s-a dus pe apa sâmbetei, spune Camryn, ridicând telefonul și ținându-l aproape de gură pe când se sprijină de canapea. De fapt, e mai bine că am aflat, pentru că



pot începe să fiu încântată știind că în curând mă voi îndrepta spre Carolina de Nord.

– Ei bine, nu mai ai mult de așteptat, spun eu, pentru că plecăm vineri după-amiază.

Ochii lui Camryn se măresc de uimire, la fel și zâmbetul ei.

Cred că avea mare nevoie de asta. E ca și cum în numai două secunde o fată fericită s-a furișat și a ieșit la suprafața unei fete căreia îi e dor de casă. Ador să o văd așa. Ar fi trebuit s-o fac mai devreme.

– Totuși, patru luni e cam devreme pentru o petrecere de bun venit, spune Camryn. Nu că mă plâng!

– Se prea poate, zice Natalie, dar cui îi pasă? Vii acasă!

– Da, zic eu, ne-am gândit, ce-ar fi să împușcăm doi iepuri dintr-o lovitură?

– Ei bine, sunt entuziasmată. Vă mulțumesc amândurora! spune Camryn radiind.

– Așadar.. care-i vestea cea mare? întreabă Natalie.

Camryn tace preț de câteva secunde lungi și chinuitoare, știind cât asta o înnebunește pe Natalie, după care spune:

– E fetiță!

Natalie chicotește atât de tare prin telefon, că mă înfior și mă dau la o parte.

– Știam eu! urlă ea.

În mod normal, pentru mine ar fi un motiv suficient de bun ca să mă retrag din această atmosferă de petrecere în pijamale și să mă duc să fac un sandwich sau un duș, sau ceva de genul ăsta, dar nu pot scăpa atât de repede. Eu am fost complice la “marele secret”, așa încât bănuiesc că ar trebui să fiu de față și la restul conversației.

– Sunt atât de entuziasmată, Cam. Pe bune, habar n-ai!

– De fapt, cam are habar, zic eu.

Cam îmi aruncă o privire amenințătoare.

– Îți mulțumesc, Nat. Și eu sunt entuziasmată. Și deja ne-am hotărât asupra numelui. Ei bine, ca să fiu sinceră. Andrew a ales numele.

– Poftim? spune Natalie pe un ton inexpressiv. Vrei să spui că el a fost cel care... l-a ales?

Spune asta ca și cum ar fi ceva deosebit de periculos.

Ce, chiar toate femeile cred că băieții sunt varză când vine vorba de ales nume?

– Lily Marybeth Parrah, spune Camryn mândră.

Mă face să mă simt mult mai bine că iubitei mele îi place numele la fel de mult cât îmi place și mie și că nu se preface doar pentru a nu-mi răni sentimentele.

– O, Doamne-Dumnezeule, chiar îmi place numele ăsta,  
Cam! Andrew, ai făcut o treabă bună!

Nu că aş fi avut nevoie de aprobarea lui Natalie, dar faptul că  
până şi ei îi place mă face să zâmbesc precum un băieţel.

## Camryn

Ieri a fost o zi istovitoare. Într-un mod plăcut. Veștile bune păreau să vină din toate părțile, iar eu sunt încă amețită după tot ce-am aflat. Iar asta înseamnă că ieșirea de diseară la barul nostru preferat din Houston va fi și mai încântătoare.

În urmă cu o lună, eu și Andrew am început să cântăm din când în când în câteva baruri, iar mie îmi place la nebunie. Înainte să-l fi cunoscut pe Andrew, nu m-aș fi gândit niciodată că aveam să cânt live prin baruri. Sau în alte părți, că tot veni vorba. Nu mi-a trecut niciodată prin minte așa ceva. Însă concertul din New Orleans mi-a deschis o nouă lume. Desigur, faptul că Andrew a cântat alături de mine a cântărit mult în entuziasmul meu și acest lucru e valabil și în prezent. Mă îndoiesc că aș mai putea face asta fără el.

Nu concertele în sine mă bucură cel mai tare; faptul că sunt cu el pe scenă mă face să iubesc asta.

Vorbesc cu mama o vreme despre faptul că mă întorc acasă în câteva zile, iar ea e extrem de entuziasmată să mă vadă. Mama și Roger s-au căsătorit în Mexic! M-am cam supărat că n-am putut să fiu de față, dar, gândindu-mă mai bine la asta,

nu mă deranjează, de fapt. Au fost spontani. Au făcut ceea ce au simțit că trebuiau să facă și nu s-au dat în lături de la nimic. De când sunt împreună cu Andrew, am învățat că a fi spontan și a ieși din carapace e adesea un lucru bun. La urma urmei, noi n-am mai fi fost împreună azi dacă eu nu aș fi experimentat pe propria-mi piele ce înseamnă să fii spontan.

Cât despre data nunții noastre, ei bine, nu am stabilit-o încă. Am vorbit despre asta într-o seară și am căzut de acord că ne vom căsători când și unde vom crede noi de cuviință. Nicio dată. Nicio organizare. Nicio rochie de cinci mii de dolari, pe care o voi purta o singură dată. Fără flori asortate cu decorul. Fără cavalier de onoare sau domnișoare de onoare. Toate lucrurile astea ne stresează numai când ne gândim la ele.

Ne vom căsători când vom fi pregătiți și amândoi știm că așteptarea nu are nicio treabă cu nesiguranța. E ceva ce ne dorim amândoi, de asta suntem siguri.

Îl aud pe Andrew zornăind cheile în ușa apartamentului, așa că mă duc să îl întâmpin. Sar pe el, strângându-mi picioarele în jurul taliei lui, și îl sărut pe buze. El închide ușa cu piciorul și își petrece brațele în jurul meu, ținându-și buzele lipite de ale mele.

– Pentru ce-a fost asta? mă întrebă el, dând înapoi.

– Pur și simplu sunt entuziasmată.

Gropițele lui se adâncesc.

Mă țin agățată de el, cu brațele în jurul gâtului, în timp ce el plimbă prin camera de zi, ajungând într-un final la bucătărie.

– Îmi doresc să te fi dus mai din timp acasă, spune el, așezându-mă pe barul de la bucătărie.

El rămâne între picioare mele suspendate și își azvârli cheile pe masă.

– Nu începe cu vinovățiile, spun eu, sărutându-l pe buze. Sunt sigură c-o să-mi fie dor de Texas dacă stau prea mult în Nord.

El zâmbește, dar nu pare prea convins.

– Nu trebuie să iei o decizie chiar acum, zice el, dar vreau să te hotărăști unde îți dorești să locuim și nu vreau să alegi Texasul din cauza mea. Îmi iubesc mama, însă dorul de casă nu va fi la fel de puternic ca al tău.

– De ce spui asta?

– Pentru că am trăit singur o bună bucată de vreme, răspunde el. Tu n-ai avut ocazia să faci asta înainte să fi plecat din Raleigh.

El zâmbește, pășind înapoi subtil, după care adaugă:

– În plus, hormonii tăi au luat-o razna, tu ai luat-o razna, ești complet dată peste cap, așa că sunt bucuros să fac orice dorești și nu mă voi certa cu tine.

Mă fac că-i trag un șut, dar ratez intenționat.

El se apleacă între picioarele mele, îmi ridică tricoul și apoi își lipește buzele calde de pânțelele meu.

– Cum rămâne cu Billy Frank? întreb eu când el se ridică. Dacă îl lași baltă din nou, s-ar putea să nu te mai angajeze niciodată.

Andrew râde și ocolește barul, ajungând la dulap. Mă răsucesc pe bar, pentru a sta cu fața spre el, lăsându-mi picioarele să atârne pe partea opusă.

– Billy Frank a tot fost șeful meu de când aveam vreo șaisprezece ani, spune el, scoțând o cutie de cereale. Suntem ca o familie, așa că nu te gândești că e un loc de muncă oarecare la un atelier auto. Eu am mai multă nevoie de el decât are el de mine.

– De ce continui să o faci? îl întreb.

– Ce, să meșteresc sub capotă?

Încuviințez.

El toarnă lapte peste cerealele din castron și îl pune la loc în frigider.

– Îmi place să meșteresc la mașini, spune el, luând o lingură plină cu cereale.

Cu gura plină, continuă:

– Este ca un hobby. Și, în plus, vreau să mai pun ceva bani deoparte.

Am o senzație neplăcută din cauză că încă nu am un loc de muncă. El simte asta, la fel cum se pare că simte toate lucrurile înghite mâncarea și îndreaptă lingura spre mine.

– Nu face asta!

Mă uit la el curioasă, prefăcându-mă că n-am observat cât de repede s-a prins.

El se așază pe scaunul de bar, lângă mine, sprijinindu-și papucii pe bara de dedesubt.

– Tu știi că muncești, da? întrebă el, privindu-mă dintr-o parte. Săptămâna trecută am făcut patru sute de dolari în seara în care am cântat la Levy's. Patru sute într-o singură seară nu-s deloc de neglijat.

– Știu, spun eu. Doar că am senzația că nu e un loc de muncă adevărat.

El râde ușor, clătinând din cap.

– Nu pare a fi un loc de muncă adevărat, deoarece îți place ceea ce faci. Și nici nu ai un orar fix.



Are dreptate, însă eu nu am terminat ce aveam de spus.

– Dacă am călători mereu, fără să avem de plătit chirii și utilități și un bebeluș pe drum, ar fi altceva.

Inspir adânc și trec direct la subiect.

– Vreau și eu să îmi găsesc un loc de muncă de tip hobby.

Așa ca tine.

El încuviințează.

– Perfect, spune, după care mai ia o lingură de cereale, în tot acest timp stând relaxat, cu mâinile puse în jurul castronului. Ce ți-ar plăcea să faci?

Arată cu degetul spre mine.

– Te rog să observi cuvântul-cheie din această întrebare: *plăcea*.

Meditez la asta o vreme, strângând din buze gânditoare.

– Ei bine, îmi place să fac curat, așa c-aș putea să mă angajez la un hotel, încep eu. Sau poate ar fi drăguț să lucrez la Starbucks sau ceva de genul.

El clatină din cap.

– Mă îndoiesc că ți-ar face plăcere să cureți camerele de hotel, spune el. Mama obișnuia să facă asta înainte ca tata să-și fi pus afacerea pe picioare. Oamenii lasă chestii nasoale în camerde alea.

Mă înfior.

– Ei bine, o să mă gândesc eu la ceva. De îndată ce ajungem în Raleigh, am să-mi caut un loc de muncă.

Lingura lui Andrew rămâne suspendată deasupra castronului.

– Prin urmare, te-ai decis să ne mutăm acolo?

## Andrew

Nu am vrut ca privirea ei să devină aspră. Dau castronul la o parte și o trag spre mine, făcând-o să alunece pe blatul barului. Îmi pun brațele pe picioarele ei goale și mă uit la ea cu cel mai sincer zâmbet al meu.

– Iubito, n-am nimic împotriva.

– Ești sigur?

– Da. Categorie.

Mă aplec și o sărut pe coapsa stângă, apoi pe cealaltă.

– O să mergem weekendul ăsta pentru petrecerea de bun venit, în cinstea bebelușului, după care ne întoarcem și începem să împachetăm.

Ea mă apucă de ambele mâini.

– Dar, după ce ne mutăm, o să trebuiască să ne întoarcem aici în februarie, pentru petrecerea de bun venit pe care o pregătește mama ta.

Zâmbesc cu gura până la urechi.

– Așa vom face, spun eu, dar nu sunt deloc surprins că îi pasă și de sentimentele mamei mele. Rămâne cum am stabilit.

Raleigh va fi noul nostru cămin. Cel puțin până începem să ne plictisim de el.

Camryn, care se pare că e mult mai fericită decât m-a întâmpinat la ușă, întinde mâna și mă apucă de ceafă. Eu mă ridic și o iau înapoi în brațe, cu fundul ei drăguț proptit în mele.

– Scuze pentru cerealele tale, spune ea.

– Poftim?

Stânjenită, își coboară privirea în pământ.

– Pun pariu că, atunci când visai să te căsătorești, îți imaginaai că soția ta îți va găti niște mâncăruri care îl vor face de râs pe Gonta Ramsay.

Îmi dau capul pe spate și râd.

– Nu, nu m-am gândit niciodată la astfel de lucruri, spun eu cu fața extrem de aproape de a ei. Totuși, crede-mă, ai nimerit-o la faza cu făcutul de râs.

Își strânge coapsele în jurul taliei mele, îmbujorându-se din ce în ce mai tare. O sărut pe nas și apoi mă uit în ochii albaștri, frumoși. Închid ochii și simt căldura mentolată a respirației ei acaparându-mă. Limba ei îmi atinge blând buza de jos, îndemnându-mi gura să se deschidă pentru buzele ei. Cedez imediat, atingându-i vârful limbii cu al meu, înainte să o sărut

cu patimă, strângându-i trupul în brațele mele. O duc în dormitor, fără să-mi dezlipesc buzele de ale ei, și ne facem de cap vreo oră înainte să ne îndreptăm spre Houston pentru a cânta.

\* \* \*

Vineri, în jurul prânzului, ajungem pe aeroportul din Carolina de Nord și deja văd o sclipire în ochii lui Camryn. E a doua vizită a ei din ultimele patru luni. Ne luăm bagajele și ieșim în lumina soarelui, pentru a-i găsi pe Natalie și Blake așteptându-ne. Și exact ca atunci când am văzut-o pentru prima oară, mă pregătesc sufletește pentru a sta față-n față cu prietena hienă a lui Camryn.

– Mi-a fost atât de dor de tine, Cam! spune Natalie, strângând-o în brațe.

Blake – cred că de-acum încolo am să-i spun Blondul, doar de-al dracului – stă în spatele lui Natalie, cu mâinile în buzunare, ușor adus de umeri și cu un zâmbet mare și tâmp pe chipul lui bronzat. Îmi dau seama imediat care dintre cei doi e cocoșul la ei în casă. Tipul ăsta și-o ia pe spinare la greu. Râd în sinea mea. Mai multă putere pentru el. Drace, nu pot să spun nimic...

– Andrew!

Natalie se întoarce spre mine, iar eu îmi ridic scutul invizibil pentru nebuni în timp ce îi întorc îmbrățișarea nedorită.

Ok, adevărul e că nu prea îmi place de Natalie. Nu o urăsc, dar ea e tipul de fată cu care nu aș sta de vorbă nici plătit, dacă nu ar fi Camryn la mijloc. Și ceea ce i-a făcut lui Camryn înainte ca ea să se fi urcat în autobuz mi-a lăsat un gust amar. Eu sunt genul care iartă, dar numai faptul că Natalie a putut să facă așa ceva cere măsuri de precauție când te afli în jurul ei. Mi-a venit greu s-o sun acum două săptămâni și să-i povestesc despre ecografie și toate alea. Dar am făcut-o pentru Camryn și asta e tot ceea ce contează pentru mine.

– Blake, mă bucur să te revăd! spune Camryn, trăgându-l într-o îmbrățișare prietenească.

Știu totul și despre Blake, că mai întâi a fost interesat de Camryn, iar la scurt timp după s-a combinat cu Natalie. Și, în pofida faptului că a fost atras de Camryn înainte ca eu și ea să ne fi cunoscut, nu am nimic cu el.

Eu și Blake dăm mâna.

– O, Doamne-Dumnezeule, lasă-mă să văd! exclamă Natalie.

Ridică tricoul lui Camryn, punându-și ambele mâini cu grijă pe pântecul ei, și zâmbește cu toată gura. Natalie scoate un

sunet asemănător cu un chițăit, iar eu mă întreb cum de e posibil ca un corp uman să poată emite asemenea zgomote.

– Pot fi mătușa Natalie sau nașa Natalie!

*Ăăă, mai bine nu?*

Camryn zâmbește și încuviințează repede din cap, iar eu mă asigur că nu emit nicio energie negativă pe care ea ar putea să o detecteze. Nu am de gând să îi distrug această vizită și să îi spun că îi tolerez cea mai bună prietenă numai de dragul ei – e ultimul lucru pe care l-aș face.

## Camryn

Petrecerea de bun venit în cinstea bebelușului pe care mama și Natalie au organizat-o a fost un succes. Ne-am ales cu un pătuț nou-nouț, un premergător, un leagăn, un scaun înalt, două cădițe de baie (Una roz și una albastră, în funcție de nevoie.), vreo 984 de scutece (Mă rog, par a fi multe scutece.), nenumărate flacoane de șampon pentru bebeluși și pudră, ceva numit Anti Monkey Butt și Butt Paste, ceea ce mi se pare foarte tulburător, și... nu îmi amintesc toate lucrurile, iar unele dintre ele nici măcar nu știu la ce folosesc

După o vreme de stat într-o încăpere plină de oameni, încep să mă simt copleșită, dar sunt pregătită să pun punct acestei adunări și să fac o baie lungă și fierbinte.

Mai trec vreo două ore și toată lumea a plecat, cu excepția lui Natalie, care mă găsește în cadă, înconjurată de spumă.

– Cam? aud vocea lui Natalie de cealaltă parte a ușii.

Bate încet de câteva ori.

– Intră! strig eu.

Ușa se deschide puțin și Natalie își vâcă capul înăuntru. Nu ar fi pentru prima oară când mă vede goală.



Ea se așază pe capacul de la toaletă.

– Ei bine, e oficial, spune ea zâmbind, sarcina chiar îți mărește sânii.

Ca întotdeauna, exagerează. Scot mâna din apă și arunc câțiva stropi spre ea.

– Te simți bine? mă întrebă Natalie, încetând cu glumele. Pari obosită.

– Sunt însărcinată, spun eu pe un ton inexpressiv.

– Da, Camryn, știi asta, dar arăți ca naiba.

– Mersi!

Duc mâna la ceafă, fixează mai bine clama pe care mi-am pus-o în păr pentru a-l împiedica să se ude, apoi îmi las mâna să se relaxeze pe marginea căzii.

– Ei bine, n-ar trebui să strălucești? Așa am auzit că se întâmplă cu gravidele.

Ridic din umeri și clatin din cap.

Simt un ușor val de durere în spate, dar trece la fel de iute cum a venit. Fac o grimasă și îmi schimb poziția.

– Sigur ești bine?

Pare mult mai îngrijorată decât ar trebui să fie.

– Întepături și dureri. Nimic care să mă îngrijoreze. Bănuiesc că de-acum înainte or să se înrăutățească. Întepăturile și durerile, la asta mă refer.

Nu știi de ce m-am simțit nevoită să lămuresc ultima parte, exceptând faptul că voiam să mă asigur că nu se gândea la altceva.

– Tot nu ai grețuri dimineața? întreabă ea. Cred că și eu aș prefera să mă doară câte ceva în loc să-mi vărs mațele.

– Nu, spun eu. Dar hai să nu exagerăm, Nat!

Recunosc, dacă ar exista posibilitatea alegerii, și eu aș alege durerea în locul vomei. Și deocamdată se pare că asta voi primi. Cred că sunt una dintre norocoasele pe lângă care grețurile de dimineață trec și nu se opresc. Și nici nu am tot felul de pofte ciudate. Așadar, ori sunt vreo ciudățenie a naturii, ori toate discuțiile alea despre murături și înghețată sunt doar niște rahaturi de doi bani.

Ies din cadă și mă înfășor într-un prosop, înainte să-mi iau la revedere de la Nat și să o îmbrățișez.

Apoi mă întind de-a latul patului, amintindu-mi cât de confortabil era. Dar nu prea mi-e dor de această cameră și nici nu simt că tânjesc să mă întorc la fosta mea viață. Nu. De fapt, încă îmi doresc să evit “fosta viață”, iar acesta este motivul

principal pentru care eram atât de indecisă dacă să mă întorc sau nu acasă. Mi-era dor de mama și de Natalie și recunosc că îmi era dor și de Carolina de Nord. Dar nu mi-e dor de toate acestea într-atât încât să-mi doresc să sfârșesc aici, făcând aceleași lucruri pe care le-am făcut și înainte. Am fugit de acel stil de viață dintr-un motiv bine întemeiat și nu am de gând să alerg înapoi acolo.

Mai târziu, mă hotărâsc să rămân acasă și să mă culc mai devreme în loc să ies cu Natalie și Blake. Mă sunt epuizată, ca și când trupul mi-ar fi stors de energie mai repede decât e cazul, și se pare că durerea de spate nu a cedat deloc. În ultimele ore m-a săcâit constant.

Andrew se urcă în pat lângă mine și se întinde pe-o parte, cu capul sprijinit în mână.

– Mă simt de parcă aș face un lucru interzis stând aici, în camera ta din copilărie, spune el surâzător.

Zâmbesc vag și mă învelesc mai bine cu pătura. Afară de-abia bate vântul, dar eu am înghețat. Ridic pătura până la bărbie, strângând tare materialul pufos.

– Dacă tata ar fi fost aici, spun eu chicotind, ai fi dormit în camera lui Cole.

Se apropie de mine și mă cuprinde cu mâna pe după talie. La început, am senzația că vrea să profite de faptul că în sfârșit suntem singuri, dar expresia ei se înăsprește și își ridică mâna, trecându-și degetele prin părul meu.

– Ok, începi să mă îngrijezi, spune el. Te porți ciudat de când m-am întors aici cu Blake. Ce se întâmplă?

Mă lipesc de el și-i spun:

– Tu și Natalie, jur!

Îl privesc lung în ochi.

– Aha, deci și ea a observat? întrebă el.

Încuviințez cu o mișcare a capului.

– E doar o durere de spate și am o stare generală proastă, dar voi doi uitați că sunt însărcinată.

Îmi aruncă o urmă de zâmbet.

– Poate c-ar trebui să mergem la doctor, să faci un control.

Clatin din cap.

– N-am de gând să fiu unul dintre acei oameni paranoici care dau fuga la spital pentru fiecare lucru insignifiant. Am fost la doctor săptămâna trecută. Totul e bine. Până și ea a spus asta.

Mă aplec spre el, îl sărut blând pe buze și zâmbesc, sperând să-l fac să se mai relaxeze.

El surâde și trage pătura, astfel încât să se poată cuibări lângă mine. Mă ridic și mă întorc pe partea cealaltă, cu spatele la el, iar el își lipește trupul cald de al meu, cuprinzându-mă cu mâna. E atât de cald, încât mă topesc în el, știind că în câteva minute voi adorm. Îi simt respirația pe gât când mă sărută acolo. Închid ochii și inspir mirosul lui natural după care tânjesc mereu, duritatea brațelor și picioarelor lui, căldura pe care o emană trupul său. Mă îndoiesc că voi mai putea vreodată să adorm fără el lângă mine.

– Dacă se înrăutățește, spune Andrew aproape șoptit, ai face mai bine să-mi zici. Nu vreau să fii unul dintre acei oameni încăpățânați care nu-și fac controale când știu că este ceva în neregulă.

Îmi întorc puțin capul în direcția lui, părând ușor amuzată.

– A, ca tipul ăla pe care îl cunosc și care a refuzat să vadă un doctor timp de opt luni, doar pentru că era sigur că tumoarea era de neoperat?

El oftează și simt căldura respirației lui pe umărul meu. Intenția mea era să-l fac să râdă, dar se pare că nu e deloc amuzat.

– Te rog să-mi promiți, spune el, strângându-mă ușor. Dacă te mai doare sau e ceva anormal, îmi vei spune și vom merge la spital.

Încuviințez, dar nu pentru că vreau să-i fac pe plac, ci pentru că are dreptate. Nu am mai fost însărcinată până acum, așa că, la fel ca toate celelalte femei care sunt însărcinate pentru prima oară, nu mai știu ce e normal și ce nu e.

E duminică după-amiază și cred că ieri aveam pur și simplu nevoie de un somn bun. Azi mă simt puțin mai bine, iar durerea de spate a dispărut. Mă îmbrac și încep să-mi împachetez lucrurile, astfel încât toate să fie pregătite atunci când eu și Andrew vom pleca diseară înapoi spre Texas. Dar, înainte de plecare, am la dispoziție o zi pe care să mi-o petrec doar cu Natalie și de-abia aștept asta.

– Ești sigur că nu te deranjează să ieși cu Blake? întreb eu pe când Andrew își trage un tricou bleumarin peste pătrățelele lui.

El este în fața oglinzii, aranjându-și părul, dacă trecutul degetelor prin păr poate fi numit aranjare. Lui nu prea i-a păsat vreodată cum arată, atâta timp cât nu stă ridicat în părți în care n-ar trebui.

Se întoarce cu fața spre mine.

– Nu mă deranjează. Blake e un tip de treabă. O să mergem la o sală de biliard să facem câteva jocuri.

Își petrece brațele în jurul meu.

– Nu-ți face griji pentru mine. Distrează-te cu Natalie.

Râd ușor.

– Știi, dacă află de poza aia pe care o ai în telefon la ei, o să te omoare.

Zâmbetul lui Andrew se mărește brusc.

– Ești foarte vitează, Camryn Bennett.

Își pune mâinile pe umerii mei și clatină din cap teatral.

– Aș muri sub greutatea personalității acelei fete dacă ar trebui să petrec mai mult de o oră în aceeași încăpere cu ea. Ori asta, ori îmi perforez timpanele cu un creion, oricare variantă vine prima.

Scot un hohot de râs și îmi lipesc palmele de pieptul lui.

– Ești atât de rău!

– Ei bine, da, sunt, spune el, zâmbind cu toată gura.

Se apleacă și își lipește buzele de fruntea mea. Eu fac altă mișcare și îl apuc ușor de tricou, trăgându-l spre mine și lipindu-mi buzele de ale lui.

– Știi, nu e prea târziu să ne-o punem aici...

Ochii săi verzi îmi scrutează chipul și apoi buzele, înainte să mă sărute din nou, trăgându-mi buza de jos cu dinții.

– Ba da, e târziu! o aud pe Natalie de cealaltă parte a ușii.

Sărutul se rupe și noi ne întoarcem în același timp ca să o vedem stând acolo cu brațele încrucișate, rânjind cu jumătate



de gură. Părul ei lung și negru e lăsat liber pe umeri. Primul lucru pe care îl fac e să mă întreb cât de multe a auzit.

Pe ascuns, Andrew își dă ochii peste cap. Bietul de el. Câte lucruri trebuie să îndure pentru mine.

Natalie intră nonșalantă în cameră și se prăbușește pe marginea patului meu. E clar că nu a auzit nimic incriminator, altminteri am fi aflat până acum. Bate din palme și spune:

– Hai! Hai! Azi mergem să ne facem pedichiura și manichiura și toate celelalte tratamente<sup>1</sup>.

După privirea pe care o are Andrew, știu că își dorește al naibii de tare să spună ceva legat de replica lui Natalie. Îi arunc o privire mânioasă, pentru a-l avertiza să tacă, așa că el pur și simplu zâmbește forțat, cu buzele strânse.

– Te simți mai bine azi? întrebă Natalie.

Îmi vâr picioarele în mocasiniile mei Rocket Dog – sau, așa cum îi numește Andrew, cei mai urâți pantofi pe care i-a văzut vreodată – și apoi mă pieptăn.

– Da, ca să fiu sinceră, mă simt mai bine, spun eu, privind-o prin oglindă. Puțin amețită, dar e mai bine decât ieri.

---

<sup>1</sup> Joc de cuvinte: în engleză, în original – *pedicures, manicures, cures* (remedii, tratamente). (N.t.)

– Fă-mi o favoare și stai cu ochii pe ea, îi spune Andrew lui Natalie. Dacă începe să se plângă de dureri sau ceva de genul, sună-mă, bine?

Natalie încuviințează.

– Sigur. Vreau să zic, nu e pentru prima oară când fata asta ignoră o problemă de sănătate. Anul trecut a gemut și a mârâit vreo două zile pentru o durere de măsea – a fost extrem de enervant –, dar, într-un târziu, a mers la dentist.

– Sunt chiar aici, spun eu, oprindu-mă din pieptănat.

Natalie dă din mână și se întoarce spre Andrew.

– Am să te sun dacă strănută mai mult de patru ori la rând.

– Bine, spune Andrew, după care se întoarce spre mine. Ai auzit asta? Întreabă el pe un ton serios. Acum am întăriri.

Oare de când a devenit Andrew membru în gașca lui Natalie? Cu câteva minute în urmă era sută la sută anti-Natalie. Clatin din cap și mă întorc la părul meu, împletindu-l și prinzându-l cu un elastic de cauciuc.

Andrew ne sărută pe mine și pe Lily și pleacă să se întâlnească cu Blake. Iar eu ies cu Natalie la scurt timp, sperând să pot trece peste ziua de azi fără dureri de spate sau alte lucruri care ar putea să-o facă pe Natalie să-l sune pe Andrew și să mă trimită la cel mai apropiat spital de urgență.

Mai întâi petrecem o vreme în Starbucksul nostru preferat și apoi ne îndreptăm spre mall, la Bath and Body Works, unde Natalie lucrează de o lună. Ea mă prezintă șefei și celor două fete care îi sunt colege de muncă. Le uit numele de îndată ce le aflu. Tipa e de treabă, ba chiar mi-a spus să revin și să completez un formular dacă vreau. Natalie a sărit imediat să-i explice că mă întorc în Texas și, când nu am confirmat afirmația ei suficient de rapid, a știut imediat că ascundeam ceva și de-abia s-a mai putut stăpâni. I-am zâmbit și i-am mulțumit acesteia și următorul lucru pe care îl știu e că Natalie mă târăște literalmente din magazin și nu-și ia ochii de pe mine.

– Scuipă tot! spune ea, cu ochii ieșiți din orbite.

Mă apropiu de bara balconului și mă sprijin de ea. Natalie procedează la fel, lăsând la picioare poșeta și o sacoșă de cumpărături.

Cuget o vreme la răspunsul pe care vreau să i-l dau, întrucât nu sunt foarte sigură ce să-i zic. Nu pot confirma că mă mut înapoi în Raleigh, deoarece Natalie ar traduce asta drept *Mă întorc aici și lucrurile vor fi exact ca înainte*. De fapt, asta înseamnă că îmi este dor de Natalie și de mama și că eu și Texas nu ne potrivim deloc.

Adevărul mă lovește din plin în timp ce privesc rătăcită prin mall. În toate acele zile când stăteam întinsă în pat, cu privirea pironită în tavan, în vreme ce Andrew lucra la atelierul auto cu Billy Frank, eu încercam să îmi dau seama ce naiba se întâmpla cu mine, de ce îmi era atât de dor de casă în același timp în care nu prea voiam să mă reîntorc. Îmi aduc aminte când am ajuns pentru prima oară în Texas alături de Andrew. La naiba, îmi amintesc momentele petrecute împreună pe drum, cu puțin înainte să fi intrat în statul Texas. Nu voiam să merg acolo. Mi-era teamă că totul avea să se sfârșească în Texas, că acea viață minunată pe care o trăisem cu Andrew pe drum avea să devină doar o amintire odată ce aveam să ajungem la finalul călătoriei.

Și, într-un fel... așa s-a întâmplat.

Înghit în sec și încerc să-mi revin din șoc.

Nu e din cauza lui Lily. O iubesc enorm de mult și nu aș putea niciodată să o învinovățesc. E adevărat că viața nu se sfârșește cu o sarcină. Se pare că mulți oameni au impresia asta, însă în sufletul meu cred că totul ține de cum alegi să trăiești. Desigur, să ai un copil e un lucru extrem de dificil, dar nu e sfârșitul lumii. Nu trebuie să spulbere visurile unei persoane. Ceea ce eu și Andrew am făcut încet-încet, fără să ne dăm seama, e acel lucru care spulberă visurile: am deveni mult

prea relaxați – acel soi de relaxare care mai târziu te ia prin surprindere, te lovește în moalele capului și spune: *Hei, fraiere! Tu îți dai seama că ai făcut rahaturile astea în fiecare zi timp de zece ani?*

Continui să privesc țintă înainte.

– Nat, nu sunt sigură ce-o să facem, spun eu, uitându-mă în cele din urmă la ea. Vreau să zic, mă mut înapoi acasă, dar...

Sprâncenele ei negre se ridică a întrebare.

– Dar ce?

Mă uit în altă parte și, când nu îi răspund suficient de repede la întrebare, ea zice:

– O, nu, nu-mi spune că Andrew nu vine cu tine. Fată, se întâmplă ceva cu voi doi?

Îmi întorc imediat capul.

– Nu, Nat, nu e nimic de genul ăsta și, da, el o să vină sigur cu mine. Nu știu, e greu de explicat.

Ea strânge din buze, ridicând un coll al gurii, și mă apucă de braț.

– Avem toată după-amiaza la dispoziție ca să-ți dai seama, așa că hai să mergem la salon și poți să meditezi la asta pe drum.

Se apleacă și își ridică poșeta și sacoșa, legându-le pe încheietura liberă, în timp ce ne îndreptăm spre cea mai apropiată ieșire din mall.

În câteva minute ajungem la salon și e plin de oameni, exact așa cum îmi aminteam că e la fiecare sfârșit de săptămână. Eu și Natalie stăm cocoțat pe scaunele înalte de pedichiură pe când două fete au grijă de picioarele noastre goale. A trecut ceva timp de la ultima pedichiură, astfel încât sper că degetele mele nu sunt prea hidoase.

– Știi, Cam, nu mi-ai zis niciodată de ce-ai plecat, spune Natalie, întorcându-se spre mine. Te rog, spune-mi că n-a fost din vina mea.

– N-a fost din vina nimănui în mod special, spun eu. Pur și simplu aveam nevoie să plec pentru o vreme. Nu mai puteam respira.

– Ei bine, eu n-aș face niciodată ceva atât de nechibzuit, dar, recunosc, întorsătura pe care au luat-o lucrurile e de-a dreptul uimitoare.

Asta mă face să zâmbesc.

– Nu-i așa?

– Categorie, spune ea veselă, ochii ei căprui sclipind de fericire. Ai sfârșit prin a avea parte de sex pe săturate..

Fata care îi face pedichiura îi aruncă o privire iute.

– ... un inel de logodnă și un bebeluș drăgălaș pe drum.

Natalie râde.

– Sunt a naibii de geloasă!

Râd și eu, dar nu la fel de tare.

– Pentru început, de ce ai fi geloasă pe mine când îl ai pe Blake? Și, în al doilea rând, de unde știi cum va arăta bebelușul nostru?

Natalie strânge din buze și se uită la mine ca și când aș fi cea mai proastă persoană din univers.

– Pe bune? Voi doi n-ați putea crea un bebeluș urât.

Fata care îmi face pedichiura se uită la colega ei și își dă ochii peste cap.

– Și nu sunt geloasă pe tine din cauza lui Andrew, ci sunt geloasă pentru că o să sfârșesc probabil prin a semăna cu mama mea, care nu a prea ieșit din Carolina de Nord. Dar n-am nimic împotriva. Nu mă dau în vânt după autobuzele Greyhound și mă simt claustrofobică atunci când cineva respiră prea aproape de mine, dar, într-un fel, tot te invidiez.

Mă gândesc în sinea mea la ceea ce a spus, dar nu dezvolt ideea.

Spatele începe să mă doară din nou și încerc să-mi schimb poziția, fără să trebuiască să mișc prea tare din picioare. Mă doare puțin și într-o parte, dar sunt sigură că e de la prea mult mers pe jos.

– Și... te-ai gândit la ce-am vorbit mai devreme? întrebă Natalie.

– Poftim?

Ea clipește de câteva ori, surprinsă că am uitat cu atâta ușurință conversația de la mall. Nu am uitat-o deloc; doar că am încercat să o evit.

Îmi mut privirea în altă parte și mă gândesc la Andrew.

– Adevărul e că nu vreau să mă mut înapoi acasă sau să rămân în Texas. Adică vreau să fiu aici, dar și mie mi-e cam teamă c-o să sfârșesc ca mama ta.

Nu aș fi dat-o de exemplu pe mama ei niciodată, dar era cea mai ușoară metodă de-a o face pe Natalie să priceapă, mai ales că și ea a folosit mai devreme această comparație, așa că a fost o idee bună.

– Da, te înțeleg perfect, spune Natalie încuviințând. Dar ce altceva ai putea face? Nu prea ai de-ales, dacă țiineam cont că ai un bebeluș pe drum.



Dumnezeule, de ce trebuie să spună asta? Oftez ușor și încerc să nu mă uit la ea, astfel încât să nu-mi vadă privirea dezamăgită. Natalie e prietena mea cea mai bună, dar mereu am știut că ea va deveni unul dintre acei oameni care trăiesc toată viața într-un balon lipsit de culoare și care va avea regrete când va fi prea târziu. A dovedit asta prin comentariul ei referitor la faptul că a avea un copil e egal cu sfârșitul unei vieți distractive, împlinite. Și, pentru că ea nu va înțelege niciodată, nu-i răspund nici de această dată.

– Cam? Sigur ești bine?

Îmi recapăt suflul și mă uit la ea. O altă durere mă fulgeră în sold și brusc încep să simt cum mă ia cu transpirații. Fără să-mi pese de fata care îmi face pedichiura, îmi trag piciorul din mâinile ei și apuc mânerul scaunului ca să mă pot ridica.

– Trebuie să merg la baie.

– Camryn?

– Sunt bine, Nat, spun eu, coborând de pe scaun. Scuze, îi spun fetei și trec pe lângă ea, îndreptându-mă spre culoarul scurt care duce la toaletă.

În timp ce merg, încerc să dau impresia că nu am dureri, deoarece nu vreau ca Natalie să vină după mine, dar știu că oricum asta va face.

Intru în cabină și mă încui acolo, putând în sfârșit să-mi arăt adevăratul nivel de disconfort. Broboane de sudoare îmi acoperă fruntea și zona de sub nări. În mod sigur ceva nu e bine. Se prea poate să fie prima sarcină, dar îmi dau seama că felul în care mă simt acum nu e deloc normal. Folosesc baia repede, ies din cabina care îmi sporește disconfortul și mă îndrept spre chiuveta alungită.

*Nu mi se poate întâmpla asta...*

Măinile îmi tremură incontrollabil. Nu, tot trupul îmi tremură. Ridic mâna spre rezervorul automat de săpun și mă spăl, dar nu apuc să mă usuc înainte să fiu lovită din plin de ceea ce mi se întâmplă. Izbucnesc într-un plâns cu hohote, ținându-mă strâns de marginea blatului. Durerea fizică a dispărut deocamdată, dar... poate ca pur și simplu sunt paranoică. Da, asta cred că e. Paranoia. Durerea a dispărut și sunt sigură că mi-e bine.

Inspir adânc și apoi încă de vreo câteva ori, înainte să-mi ridic capul dintre umerii lăsați în jos și să mă uit în oglindă. Cu mâna udă îmi șterg sudoarea de pe față și lacrimile de pe obraji. Ba chiar mă simt atât de bine, încât mi se face scârbă când observ că sunt desculță într-o baie publică.

Ușa de la intrare se deschide și Natalie se îndreaptă spre mine.

– Pe bune, ești ok? Nu, uită ce-am spus, e clar că nu ești bine, așa că te rog să-mi spui ce se întâmplă. Îl sun pe Andrew. Chiar acum.

Dă să iasă și să se îndrepte spre locul în care și-a lăsat telefonul însă eu o opresc.

– Nat, nu, așteaptă.

– Pe dracu'! spune ea. Îl sun în fix șaiszeci de secunde, așa că nu prea mai ai mult timp la dispoziție să-mi explici.

Renunț, pentru că, oricât de tare aș fi vrut să mă conving că sunt bine, în adâncul inimii știu că nu sunt. Mai ales după ce am văzut înainte să ies din cabină.

– Mă dor spatele și șoldul și sângerez.

– Sângerezi?

Se strâmbă dezgustată, dar se preface destul de bine și e evident că e mai degrabă îngrijorată decât dezgustată.

– Adică... pe bune? E sânge?

Mă privește suspicioasă, cu capul într-o parte, și așteaptă un răspuns.

– Da.

Fără să mai spună vreun cuvânt, ușa de la toaletă se trânteste în urma ei și ea dispare.

În viața fiecărui om va veni un moment când va trebui să facă față unei situații atât de groaznice, încât va simți că nu va mai fi niciodată aceeași persoană. E ca și cum ceva întunecat coboară de undeva de sus și îți fură până și ultima fărâmbă de fericire pe care ai simțit-o vreodată și tu nu poți decât s-o urmărești, s-o simți plecând, știind că, indiferent de ceea ce vei face în viață, nu vei mai putea s-o recuperezi niciodată. Toți oamenii trec prin asta măcar o dată. Nimeni nu e imun. Însă eu nu pot înțelege cum de e posibil ca o persoană să simtă asta de cinci ori mai intens într-un timp atât de scurt.

\* \* \*

Stau întinsă pe patul de spital de la urgențe, ghemuită sub o pătură. Natalie stă pe scaunul din stânga mea. Nu pot vorbi. Mi-e prea frică.

– Ce mama dracului durează atât de mult? spune Natalie, referindu-se la medici.

Se ridică și începe să se plimbe prin încăpere, tocurile ei înalte pocnind ușor pe gresia albă.

Apoi își schimbă tonul.

Se oprește, se uită la mine și spune optimistă:

– Poate că se gândesc că nu e niciun motiv de îngrijorare în timp ce pierd vremea cu formalitățile de externare.

Eu nu cred asta, dar nu am curajul s-o spun cu voce tare. E doar a doua oară când vin la urgențe. Prima oară, când aproape că m-am înecat după ce am sărit în lac, mi s-a părut că am stat acolo vreo șase ore. Și asta doar ca să-mi pună copci la rana pe care mi-o făcusem pe șold când am lovit rocile.

Mă întorc pe partea cealaltă și privesc lung spre perete. Câteva secunde mai târziu, ușa glisantă se deschide. Cred că în sfârșit a venit un doctor, dar inima îmi stă în loc câteva secunde când văd că Andrew e cel care intră în încăpere. El și Natalie schimbă câteva vorbe șoptite, pe care eu mă prefac că nu le aud.

– Țștia nici măcar n-au examinat-o. I-au pus câteva înrebări și i-au dat o pătură.

Andrew mă privește preț de o secundă și văd îngrijorarea de pe chipul lui, cu toate că el încearcă din răspuțeri să nu fie atât de evident. El știe la fel de bine ce mi se întâmplă, dar, la fel ca mine, nu o s-o spună cu voce tare și nici n-o să creadă până ce un medic nu vine să ne-o confirme.

Ei mai vorbesc vreo câteva secunde, iar apoi Natalie vine lângă mine și se apleacă să mă îmbrățișeze.

– Nu ai voie să primești mai mult de un vizitator o dată, spune ea când se ridică. Mă duc să stau cu Blake în sala de așteptare.

Se forțează să zâmbească.

– O să fie bine. Și, dacă ăștia nu se grăbesc să intervină, o să dezlănțui iadul în cocina asta.

Zâmbesc și eu puțin, fiind recunoscătoare pentru abilitatea lui Natalie de-a face ca asta să se întâmple chiar și în cele mai dificile momente.

Se oprește la ușă și îi șoptește lui Andrew:

– Te rog să mă anunți de îndată ce afli ceva.

Apoi iese din cameră, trăgând panoul de sticlă în urma ei.

Inima mi se prăbușește când Andrew se uită din nou la mine, deoarece, de data acta, am parte de toată atenția lui. El trage scaunul gol și se așază lângă patul meu. Mă ia de mână și o strânge blând.

– Știu că te simți ca naiba, spune el, așa că nu am de gând să te întreb.

Încerc să zâmbesc, dar nu pot.

O vreme ne privim reciproc. E ca și când am ști ce urmează să ne spună doctorul. Nici eu și nici el nu prea ne permitem să credem că poate lucrurile vor fi bine. Pentru că nu vor fi. Dar Andrew, făcând tot ce-i stă în puteri pentru a mă alina, nu îmi permite să plângă sau să pară prea îngrijorat. Dar știu că poartă masca aia de dragul meu. Știu că inima lui e sfâșiată.

Nu după mult timp, un doctor intră împreună cu o asistentă și, cu toate că am o stare ciudată, ca și cum aș visa, îl aud spunând că nu există nicio bătaie de inimă. Simt că sub mine s-a căscat o groapă care m-a înghițit, dar nu sunt sigură. Văd ochii lui Andrew, acoperiți de o peliculă fină de umezeală, în timp ce-l privește lung pe doctorul care spune niște cuvinte pe care eu deja nu le mai aud.

Inima lui Lily a încetat să mai bată.

Și cred că... da, și a mea s-a oprit...

## Andrew

Suntem în Raleigh de două săptămâni. Nici măcar nu vreau să reiau toate rahaturile prin care noi... Camryn... a trecut în tot acest timp. Refuz să vorbesc despre acele detalii. Lily nu mai e, iar eu și Camryn suntem devastați. Nu pot face nimic pentru a o aduce înapoi și încerc să fac față situației, dar, din acea zi sumbră, Camryn nu a mai fost ea însăși și încep să mă întreb dacă își va mai reveni vreodată. Nu vrea să discute cu nimeni. Nici cu mine, nici cu mama ei și nici cu Natalie. Vorbește, dar nu despre ceea ce s-a întâmplat. Nu suport s-o văd așa, întrucât e evident că pe sub toată acea fațadă de “sunt bine, n-am nimic” e multă durere. Și mă simt inutil când văd că nu pot s-o ajut în niciun fel.

Camryn e la duș de mult prea mult timp, în vreme ce eu stau aici, în dormitorul ei, cu ochii pironiți în tavan. Telefonul meu sună pe noptieră.

– Alo? spun eu.

E Natalie.

– Trebuie să-ți vorbesc. Ești singur?

Luat pe nepregătite, îmi ia o secundă să răspund.



– Despre ce? Și, da, Camryn e la duș.

Arunc o privire spre ușă, ca să mă asigur că nimeni nu ascultă. Apa încă e pornita la duș, așa încât știu sigur că ea e acolo.

– Ți-a zis mama ei ceva legat de... ceva? întrebă Natalie suspicioasă, iar pe mine mă trece un sentiment foarte ciudat când aud asta.

– Trebuie să dezvoltți puțin, spun eu.

Conversația asta deja mă scoate din sărite.

Ea oftează adânc la telefon, iar eu încep să-mi pierd răbdarea.

– Ok, ascultă. În mod clar, Cam nu e în apele ei, începe Natalie (*Ei da, nu mai spune!*) și trebuie să încerci să o convingi să reia ședințele cu psihiatrul ei. Cât mai curând posibil.

*Psihiatrul ei?*

Aud apa oprindu-se și arunc din nou o privire spre ușă închiși

– Despre ce vorbești? Cum adică psihiatrul ei? întreb eu în șoaptă.

– Da, la un moment dat a urmat câteva ședințe de terapie.

– Așteaptă, șoptesc eu iute.

Ușa de la baie se deschide și o aud pe Camryn târșându-și picioarele.

– Se întoarce, spun eu repede. Te sun în câteva minute.

Închid și pun telefonul pe noptieră cu câteva secunde înainte ca ea să deschidă ușa, purtând un halat roz și un prosop pe cap.

– Hei, spun eu în timp ce îmi duc mâinile la ceafă și îmi împreunez degetele.

Tot ceea ce vreau să fac este să o sun pe Natalie înapoi și să aflu ce mai voia să-mi spună, dar schimb macazul și merg direct la sursă. În plus, nu am de gând să țin secrete față de ea. Am mai trecut odată printr-o astfel de situație și n-am de gând s-o repet.

Camryn îmi zâmbește, apoi își da părul peste cap și îl șterge cu prosopul.

– Pot să te întreb ceva?

– Desigur, spune ea, ridicându-se și lăsându-și părul blond și umed să-i cadă pe umeri.

– Ai avut nevoie de un psihiatru la un moment dat?

Zâmbetul îi dispare de pe chip și e imediat înlocuit de o expresie impasibilă. Se îndreaptă spre șifonier și îl deschide.

– De ce întrebi?

– Pentru că Natalie tocmai m-a sunat și mi-a spus c-ar trebui să te conving să reiei ședințele.

Ea clatină din cap cu spatele la mine și începe să cotrobăie printre hainde care atârnă în fața ei.

– Numai Natalie m-ar putea considera nebună.

Încă îmbrăcat în boxeri, cobor din pat, lăsând cearșaful să alunece de pe trupul meu în timp ce mă îndrept spre ea, îmbrățișând-o pe la spate.

– Să vezi un psihiatru nu înseamnă c-o să înnebunești, spun eu. Poate c-ar trebui să mergi. Doar ca să vorbești cu cineva.

Mă enervează la culme că nu pot fi eu acea persoană, dar asta nu e o chestiune importantă.

– Andrew, am să fiu bine.

Se întoarce și îmi zâmbeste, punându-și vârful degetelor pe maxilarul meu. Apoi mă sărută pe buze.

– Ți promit. Știu că tu, mama și Natalie vă faceți multe griji pentru mine și nu vă învinovățesc, dar n-am de gând să merg la niciun psihiatru. E ridicol.

Se întoarce și trage o cămașă de pe un umerăș.

– În plus, oamenii ăia nu fac decât să-ți scrie o rețetă și să te dea afară cât mai repede. Nu am de gând să iau niciun tratament pentru minte.

– Ei bine, nu ești obligată să iei niciun medicament “pentru minte”, dar cred cu tărie că, dacă ai vorbi cu cineva despre ce s-a întâmplat, vei putea trece mai ușor peste asta.

Se oprește, cu spatele încă întors spre mine, și își lasă mâna să cadă într-o parte, ținând strâns cămașa. Oftează și, într-un târziu, umerii i se relaxează. Apoi se întoarce și mă privește cu o expresie obosită.

– Cea mai bună metodă de a trece peste ceea ce s-a întâmplat este să uit, spune ea, sfâșiindu-mi sufletul. Va fi bine bine atâta timp cât nu sunt forțată să-mi amintesc de asta în fiecare zi. Cu cât încercați mai tare să mă faceți să “vorbesc despre asta” – arată ghilimelele cu degetele – și să continuați să mă priviți cu acele expresii tăcute și triste de fiecare dată când intru în cameră, cu atât mai mult îmi va lua să uit.

Asta nu e ceva ce poți pur și simplu să uiți, dar nu am inima să i-o spun.

– Ok, așadar...

Mă îndepărtez de ea și, căzut pe gânduri, pornesc înapoi spre pat.

– ... cât timp stăm aici? Nu c-aș fi nerăbdător să mă întorc.

E doar una dintre cele câteva întrebări pe care vreau să i le adresez, însă sunt oarecum circumspect în legătură cu toate.

Am senzația că în ultimele două săptămâni am tot mers pe cărbuni încinși când voiam să îi spun ceva.

– Eu n-am de gând să mă întorc în Texas, spune ea pe un ton nonșalant, alegând o pereche de jeanși.

Cărbuni încinși. Să fiu al dracului, cărbuni încinși peste tot.

Ridic mâna și mă scarpin la ceafă.

– Bine, spun eu. Dacă vrei, am să mă-ntorc singur și am să împachetez, iar între timp tu poți să mergi cu Natalie și să cauți un apartament pentru noi. Alegerea ta. Orice-ți dorești.

Îi zâmbesc precaut. Vreau ca ea să fie fericită și voi face tot ce-mi stă în putință să realizez asta.

Chipul ei se luminează și cred că sunt de-a dreptul păcălit de zâmbetul ei. Ori asta, ori ea chiar zâmbește cu adevărat. Ca s-o spun pe aia dreaptă, nu prea pot s-o mai citesc.

Camryn vine spre mine și mă face să merg cu spatele către pat, lipindu-și palmele de pieptul meu. Apoi mă așază pe pat. Îi arunc o privire lungă. În mod normal aș fi sărit deja pe ea, dar ceva pare a fi în neregulă. Știu că și-o dorește. Cel puțin, cred că și-o dorește... dar, de când cu avortul, mi-e frică s-o ating.

Se suie pe mine, călărindu-mă, și, în pofida faptului că mi-e teamă s-o ating, instinctul mă îndeamnă să mă lipesc de ea. Își lasă mâinile peste umerii mei și mă soarbe din priviri. Îmi mușc

obrazul pe interior și închid ochii când ea se apleacă să mă sărute. O sărut înapoi, gustând buzele ei dulci și inspirând adânc mirosul ei. Dar apoi mă îndepărtez și o țin de talie pentru a o împiedica să continue ceva ce nu-și dorea.

– Iubito, nu cred că...

Pare împietrită, înclinând capul într-o parte.

– Nu crezi ce?

Nu știu sigur cum să formulez asta, însă rostesc prima versiune care îmi vine în minte.

– Au trecut doar două săptămâni. Nu mai...

– ... sângerez? întrebă ea. Nu. Inflamată? Nu. Ți-am spus, sunt bine.

Nu e deloc bine. Însă am senzația că, dacă încerc să o conving, lucrurile se vor sparge cumva în capul meu.

La naiba... poate că, la urma urmei, eu chiar trebuie să îmi adun curajul și să vorbesc cu Natalie.

Camryn alunecă din poala mea, însă mă ridic și o cuprind cu mâinile pe la spate, trăgând-o spre bustul meu gol. Îmi lipsesc obrazul de părul ei umed.

– Ai dreptate, spune ea, întorcându-se ca să se uite la mine. Ar trebui, ăăă... să iau din nou anticoncepționale. Am fi proști să riscăm iarăși.

Se îndepărtează de mine.

Nu la asta voiam eu să ajung de fapt. Desigur, e spre binele nostru ca de data asta să fim mai atenți, ținând cont de lucrurile prin care a trecut. Dar, ca să fiu sincer, dacă ea și-ar dori, aș trânti-o imediat pe pat, doar pentru a o lăsa din nou însărcinată. Dacă mi-ar cere asta, aș face-o fără să stau pe gânduri. Nu regret deloc prima oară și aș mai face-o. Dar ar trebui să fie dorința ei și mă tem că, dacă aș aduce subiectul în discuție, ea l-ar lua drept sugestia mea, făcând-o să se simtă vinovată că a pierdut-o pe Lily a mea, și cel mai probabil și-ar dori să fie din nou însărcinată, deoarece ea crede că e ceea ce eu am nevoie pentru a mă simți mai bine.

Camryn își scoate halatul și îl aruncă pe pat, după care începe să se îmbrace.

– Dacă asta îți dorești, spun eu în legătură cu anticoncepționalele, atunci sunt alături de tine.

– Asta e ceea ce tu îți dorești? întrebă ea, oprindu-se pentru a se uita la mine.

*Pare a fi o întrebare-capcană. Ai grijă, Andrew!*

Încuviințez cu o mișcare a capului.

– Îmi doresc orice îți dorești tu. Iar în momentul de față mă gândesc la ce-i mai bine pentru tine și cred că e cea mai bună alegere.

Nu văd nimic în ochii ei, iar asta mă face să fiu agitat.

Într-un târziu încuviințează și ea, mutându-și privirea în altă parte, își trage jeanșii, apoi cotrobăie prin sertar după o pereche de șosete.

– Am să mă duc azi la medic, dacă are timp și pentru mine.

– Perfect, spun eu.

Și, ca și când n-am fi avut adineauri o conversație oarecum deprimantă și serioasă, Camryn vine la mine și îmi zâmbește înainte să mă sărute pe buze.

– Și apoi, poți să redevii tu însuți, spune ea.

– Ce vrea să însemne asta?

– O, haide, spune ea, de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat, n-ai încercat nici măcar o dată să faci sex cu mine.

Zâmbește, iar apoi ochii ei îmi cercetează lent bustul gol.

– Trebuie să recunosc, mi-e dor de acel Andrew Parrish înnebunit după sex. În ultimele trei zile m-am descurcat singurică.

Se apropie de buzele mele și apoi se îndreaptă spre ureche, trăgându-mă cu dinții de lobul ei, șoptind;



– Am făcut-o la duș acum zece minute. Ar fi trebuit să fii acolo.

Mă ia cu fiori, care coboară de pe șira spinării până la tălpi. La naiba, de ce nu m-a rugat să o ajut? Aș fi făcut-o cu mare drag. Cred că știe și ea asta.

O apuc cu mâinile de obraji și o sărut pățimaș, în timp ce ea mă apucă bine de mădular. Mă trezesc că sunt întins pe pat, iar Camryn e deasupra mea. Degetele ei se mișcă de-a lungul elasticului boxerilor mei, în timp ce-mi privește trupul cu niște ochi diabolici.

*O, Doamne, dacă are de gând să o ia în gară...*

Nici măcar nu mi-am dat seama că am închis ochii până ce nu-i simt degetele strecurându-se între boxeri și piele. Apoi începe să-i scoată, iar eu nu mai văd nimic.

Conștiința își scoate capul urât la iveală și o opresc, ridicându-mă pe jumătate din pat și spriinindu-mă în coate.

– Iubito, nu acum.

Ea își țuguie buzele. Și le țuguie cu adevărat, echivalentul perfect al ochilor ei de cățeluș trist, iar eu pur și simplu vreau să cedez, fiindcă m-a topit.

– Vreau să faci asta. Crede-mă... chiar vreau s-o faci, spun eu râzând ușor, dar hai mai așteptăm. Mama ta e pe cale să se întoarcă acasă, iar eu...

Ea își înclină capul într-o parte și zâmbeste cu gura până la urechi.

– E ok, spune ea, sărutându-mă din nou înainte să coboare din pat. Ai dreptate. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca mama să mă prindă făcându-ți sex oral.

Tocmai am refuzat un sex oral? Fata asta habar nu are ce poftă a trezit în mine. Aș face mai bine să nu-i spun, altminteri s-ar putea să abuzeze de puterea ei. Drace, ce tot spun aici? Vreau ca ea să abuzeze. O iubesc la nebunie.

Camryn pleacă mai târziu cu mama ei, după ce a reușit să-și facă o programare pe ultima sută de metri la ginecolog. La un moment dat am vrut s-o iau pe mama ei de-o parte și să-i pun întrebări legate de lucrurile pe care mi le-a spus Natalie, dar nu am reușit. Trebuiau să se grăbească pentru a ajunge la medic și ar fi fost ciudat dacă aș fi luat-o pe mama ei într-o cameră, ca să discutăm între patru ochi. Ar fi știut imediat că vorbeam despre ea.

Camryn mi-a lăsat mașina ei. Am întrebat-o de ce nu a mers cu mașina în loc să ia autobuzul anul trecut în iulie, iar ea mi-a răspuns cu: “Tu de ce n-ai luat-o pe-a ta?” A fost nevoie de multă putere de convingere pentru a mă sui la volanul mașinii, o Toyota Prius, mică și roșie, însă am inspirat adânc și am condus spre Starbucks, unde am fost de acord să mă văd cu Natalie.

Toată această situație pare periculoasă și murdară. Și nu murdară în sensul bun. Vreau doar să spun că la finalul acestei întâlniri va trebui să mă spăl cu buretele de sârmă. Natalie intră fără Blake și își croiește drum spre mine, cu părul ei lung și negru prins într-o coadă de cal. Eu am ales o masă departe de ferestrele înalte de sticlă, de teamă să nu mă vadă cineva în compania ei. Nu contează că nimeni de pe-aici nu mă cunoaște, nu asta e motivul. Am încercat s-o conving să-mi spună la telefon ce voia să discutăm, dar ea a insistat să ne vedem față în față.

Se așează pe scaunul gol în același moment în care poșeta ei ateresează pe masă.

– Nu mușc, spune ea zâmbind.

*Poate că nu, dar pun pariu că...*

– Nu trebuie să te prefaci că mă plăci, îmi întrerupe ea gândurile. Cam nu-i aici. Și nu sunt atât de netoată pe cât mă crezi.

Recunosc că m-a surprins. Eu chiar credeam că nu are habar de faptul că nu o plac. Se prea poate să fie cea mai bună prietenă a logodnicei mele, dar ea chiar a rănit-o pe Camryn în urmă cu câteva luni și nu a crezut-o când Damon, fostul prieten al lui Natalie, îi spusese că se îndrăgostise de ea. Ce rahat!

Mă îndepărtez de masă și îmi încrucșez brațele la piept.

– Ei bine, de vreme ce suntem sinceri unul cu celălalt, zi-mi și unde care dracu' e problema ta?

Asta a luat-o prin surprindere. Cască ochii de uimire, după care îi mijește Am senzația că își mușcă interiorul obrazului din cauza frustrării.

– La ce te referi?

Ea este cea care își încrucșează brațele acum și înclină capul într-o parte, coada ei de cal atârând în gol.

– Știi bine la ce mă refer, spun eu. Iar, dacă nu știi, atunci poate că ești netoată.

Nu mă pot abține să nu fiu măgar cu ea. Aș fi putut să o tolerez la nesfârșit și să nu îi vorbesc niciodată urât, dar ea a fost cea care a început să facă dezvăluiri. E numai vina ei.

Un beculeț tocmai i s-a aprins, iar ochii ei căprui par în sfârșit să înțeleagă la ce mă refer.

– Știu, merit asta, spune ea, mutându-și privirea în altă parte. Probabil am să regret toată viața ce i-am făcut lui Camryn, dar ea m-a iertat, așa că nu înțeleg de ce trebuie să fii atât de măgar. Tu nu mă cunoșteai atunci. Și încă nu mă cunoști.

Nu, n-o cunosc, este adevărat, dar știu suficient și asta e tot ceea ce-mi trebuie. Cel puțin pot s-o înfrunt pe Natalie. Damon sau cum dracu' îl cheamă e o altă poveste. Mi-ar face o deosebită plăcere să-l am acum în fața mea, în locul lui Natalie. Aș fi încântat să-i scot dinții.

– Dar asta n-are treabă cu mine, spune ea, aruncându-mi din nou acel zâmbet arogant al ei, așa că lasă-mă să-ți spun de ce te-am rugat să ne întâlnim aici.

Încuviințez din cap și cedez.

– Eu și Cam suntem prietene de mult timp. Am fost alături de ea când bunica ei a murit, când Ian a murit, când fratele ei, Cole, l-a omorât pe tipul ăla și a intrat la închisoare. Ca să nu

mai amintesc de momentul când tatăl ei a înșelat-o pe maică-sa și apoi au divorțat.

Se apleacă peste măsuță.

– Toate astea s-au întâmplat în decurs de trei ani.

Clatină din cap și se lipește de speteaza scaunului, încrucișându-și din nou brațele.

– Și, Andrew, astea au fost doar lucrurile importante care i-au întors viața cu susul în jos. Sinceră să fiu, cred că fata asta a dus pe umeri mult mai mult decât poate duce un om.

Ridică mâna în fața ei și zice pe un ton dramatic:

– Oooo, dar în niciun caz nu-i pot spune asta lui Cam. Data trecută când am încercat să-i ridic moralul, ea a făcut crize. Îți spun sigur că nu-i place să fie compătimită. Urăște asta. Ea crede în mințișoara ei răvășită că, indiferent câte probleme întâmpină, alții o duc și mai rău.

Își dă ochii peste cap.

Știu exact la ce se referă Natalie. Camryn a încercat să se ferească de probleme și când a pornit la drum alături de mine, așa că am trăit-o pe propria mea piele, dar ceea ce Natalie nu știe e că am ajutat-o oarecum pe Camryn să iasă din cochilia ei. Zâmbesc în sinea mea la gândul că am reușit să fac în două

săptămâni ceea ce Natalie, așa-zisa prietenă a ei, nu a putut să facă în toți acei ani de când se cunosc.

– Așa că ea pur și simplu acceptă asta, continuă Natalie. Mereu a procedat așa. A trecut prin multe faze de durere, furie, dezamăgire și tot tacâmul – situații pe care nu a putut niciodată să le înfrunte cu adevărat. Și acum, după ce s-a întâmplat cu bebelușul...

Înghite adânc și privește îngrijorată.

– ... Îmi fac multe griji pentru ea, Andrew.

Nu credeam că această întâlnire cu Natalie urma să aibă ca rezultat și mai multe griji față de sănătatea și de starea sufletească ale lui Camryn. Mi-am mai făcut griji și înainte, dar, cu cât vorbește mai mult, cu atât mai tare se înrăutățește situația.

– Spune-mi care-i treaba cu psihiatrul, o rog eu. Am întrebat-o mai devreme, dar nu a vrut să vorbească despre asta.

Natalie își pune picior peste picior și oftează adânc.

– Ei bine, tatăl ei a convins-o să consulte un psihiatru la scurt timp după ce Ian a murit. Camryn s-a dus în fiecare săptămână și chiar dădea impresia că o ajuta, dar cred că ne-a tras pe sfoară pe toți. Dacă “te simți mai bine”, nu pleci fără să

spui nimănui și pur și simplu te sui într-un autobuz, așa cum a făcut ea.

– Tatăl ei a convins-o să facă asta?

Natalie încuviințează.

– Da. Mereu a fost mai apropiată de el decât de maică-sa – Nancy e de treabă, dar uneori e cam zăpăcită. Cred că problemele s-au accentuat atunci când tatăl ei și-a făcut valiza după divorț și s-a mutat la New York împreună cu noua lui prietenă. Dar, desigur, ea n-ar recunoaște asta în veci.

Inspir adânc și îmi trec ambele mâini prin păr. Mă simt vinovat să aud asta tocmai de la Natalie, dar e mai bine decât deloc, întrucât, aparent, Camryn nu avea de gând să-mi spună.

– A menționat ceva legat de niște pastile, zic eu. A spus că nu are de gând să se ducă la niciun psihiatru, întrucât...

Natalie încuviințează și mă întrerupe:

– Da, i-a dat niște antidepresive, pe care le-a luat o vreme. Însă la un moment dat a recunoscut că nu le mai lua de câteva luni. Habar n-am avut.

În cele din urmă trec la subiect.

– Așadar, care a fost motivul pentru care m-ai adus aici? Întreb eu. Sper că nu pentru a-mi divulga toate secretele ei.



Apreciez că m-a informat, dar încep să mă întreb dacă nu cumva Natalie mi-a spus-o doar pentru a se debarasa de ea. Probabil că unu. Cred că îi pasă cu adevărat de Camryn, dar Natalie e Natalie, iar ăsta nu e un lucru pe care să-l pot trece cu vederea.

– Cred că nu trebuie s-o scapi din ochi nicio clipă, spune ea făcându-mă din nou atent. Cred că a căzut într-un soi de depresie după ce Ian a murit. Vreau să zic, a existat o perioadă în care simțeam că n-o mai recunosc. Nu a plâns și nici nu s-a comportat așa cum se comportă oamenii deprimați, nu, Cam a fost...

Privește în sus, căutându-și cuvintele, după care se uită din nou la mine.

– A fost indiferentă, dacă ăsta e cuvântul potrivit. A încetat să mai iasă cu mine. A încetat să-i mai pese de școală. A refuzat să se înscrie la facultate. În ultimul an de liceu am făcut planuri peste planuri legate de facultate, dar, când a căzut în starea aia depresivă, facultatea era ultimul lucru în mintea ei.

– Ce anume era în mintea ei?

Natalie clatină ușor din cap.

– Nu pot preciza cu exactitate, deoarece nu prea vorbea despre asta. Dar uneori spunea ceva legat de niște rahaturi

profunde, ciudate: să își ia rucsacul în spinare și să călătorească în jurul lumii, chestii din astea. Nu îmi amintesc exact, dar în mod clar nu era în apele ei, îți zic sigur. A, uneori spunea că și-ar dori să poată simți din nou sentimentele. Dacă mă întrebi pe mine, mi se pare ciudat să nu poată simți ceva niciun sentiment, dar, mă rog...

Dă din mână a indiferență. Apoi îmi zâmbește și nu prea îmi dau seama ce ar trebui să înțeleg din asta până ce nu vorbește.

– Dar pe urmă ai apărut tu în viața ei și a redevenit ea însăși. O variantă de o sută de ori mai bună. Mi-am dat seama de asta în seara în care am vorbit cu ea, când erați împreună la New Orleans, că s-a schimbat ceva. Sinceră să fiu, n-am mai văzut-o niciodată să se comporte așa cum se comportă de când e cu tine.

Face o pauză, după care adaugă:

– Cred că ești cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată lui Cam. Să nu mă împuști că aduc asta în discuție, dar, dacă ai fi murit...

Aștept nerăbdător ca ea să continue, dar n-o face. Își mută privirea în altă parte și arată de parcă ar vrea să retragă tot ce era pe cale să spună.

– Dacă aș fi murit, ce?

– Nu știi, spune, iar eu nu o cred. Trebuie doar să stai cu ochii pe ea. Sunt sigură că nu trebuie să-ți spun că acum are cea mai mare nevoie de tine.

Nu, nu era necesar să-mi spună asta, dar ținând cont de toate celelalte lucruri pe care mi le-a zis, simt că trebuie să fiu alături de Camryn chiar acum și în fiecare minut al fiecărei zile. Aproape c-o urăsc pe Natalie pentru că mi-a spus toate astea, dar, în același timp, trebuia să știu.

Mă ridic și îmi pun jacheta neagră, după care împing scaunul.

– Așadar, pleci pur și simplu?

Mă opresc și mă uit la ea.

– Da, plec, spun eu, iar ea se ridică. Cred că știi destule.

– Te rog să nu-i spui...

Ridic mâna.

– Uite ce e, nu mă înțelege greșit, îți sunt recunoscător că mi-ai mărturisit toate astea, dar, dacă o să mă-ntrebe, am să-i spun că ne-am văzut aici între patru ochi și că mi-ai spus tot ce știi. Așa că nu te aștepta să îi ascund lucrurile astea.

Răsuflă adânc.

– Ai dreptate, zice ea, luându-și poșeta de pe masă. Spuneam asta doar pentru că îmi fac griji în legătură cu reacția

pe care ar putea s-o aibă dacă ar afla c-am vorbit cu tine, nu că mi-ar fi teamă c-o să se supere pe mine.

Încuviințez din cap. Recunosc, de data asta o cred.

\* \* \*

Stau la televizor în camera de zi când Camryn și mama ei se întorc acasă de la medic. Îmi dau seama că stau mai drept decât de obicei, simțindu-mă aiurea că mă aflu în casa mamei ei din cauza situației în care ne aflăm. Pun telecomanda pe măsuta de cafea din lemn de stejar și mă ridic s-o întâmpin pe Camryn.

– Așadar, cum a fost?

Poziție ciudată. Întrebări ciudate. Toate lucrurile sunt ciudate. Urăsc ciudățenia. Trebuie să ne găsim un apartament cât mai repede cu putință. Sau măcar să ne mutăm într-o cameră de hotel.

Ochii lui Camryn se împlânzesc atunci când vine spre mine.

– A fost bine, îmi răspunde ea, sărutându-mă pe obraz. Mi-au dat ceea ce aveam nevoie. Tu ce-ai făcut azi? Pun pariu c-ai arătat foarte sexy conducând toată ziua prin oraș mașina aia de fete, nu?

Partea stângă a gurii i se ridică într-un rânjet.

Mă înroșesc ușor.

Mama ei îmi zâmbește vag în timp ce trece pe lângă noi și se îndreaptă spre bucătărie. E același tip de “zâmbet tăcut” despre care Camryn vorbea azi-dimineață, cel care strigă *E atât de fragilă și Îmi pare enorm de rău pentru amândoi*. Încep să înțeleg de ce Camryn îl urăște atât de mult.

– Ei bine, n-am făcut prea multe, însă am îndurat o conversație de un sfert între patru ochi cu Shenzi, la Starbucks.

– Shenzi?

Cladin din cap, zâmbind:

– Nu contează. Natalie. A vrut să ne vedem ca să vorbim despre tine. E foarte îngrijorată.

Camryn, enervată, pornește pe holul care dă spre dormitorul ei. O urmez.

– Deja îmi imaginez ce ți-a povestit, spune ea, cotind pentru a ajunge în cameră.

Își pune poșeta și sacoșa de cumpărături pe pat.

– Și mă scoate din sărite că te sună fără știre mea.

– Probabil n-ar fi trebuit să mă întâlnesc cu ea, spun eu, stând în pragul ușii. Dar a insistat și, ca să fiu sincer, voiam să aud ce avea să-mi zică.

Se întoarce spre mine.

– Și ce-ai aflat?

În glas îi răzbate o undă de nemulțumire, care mă înțeapă ușor.

– Doar că ai trecut prin multe și...

Camryn ridică mâna și clatină din cap încruntată.

– Andrew, pe bune. Ascultă-mă, ok?

Face un pas spre mine și îmi ia mâinile într-ale ei.

– În momentul ăsta, singurul lucru care mă face nefericită e faptul că toată lumea își face griji pentru mine. Gândește-te la asta – am purtat aceeași conversație cu câteva ore în urmă. Acum, uită-te la mine.

Mă uit la ea, nu că n-aș fi făcut-o deja.

– Ți se pare cumva că stau toată ziua și bocesc?

*Nu, nu mi se pare.*

– De câte ori m-ai văzut zâmbind în ultima săptămână?

*Ca să fiu sincer, de multe ori.*

– M-ai auzit vreodată spunând că simt mai tristă decât las să se vadă?

*Nu, bănuiesc că nu.*

Își înclină frumosul cap blond într-o parte și ridică mâna, mângâindu-mă pe obraz cu degetele ei catifelate.

– Vreau să-mi promiți un lucru.

În mod normal aş fi spus “orice” fără să ezit, dar, de data asta, ezit.

Își înclină capul în cealaltă parte, luându-și mâna de pe chipul meu.

Într-un târziu, spun pe un ton șovăitor:

– Depinde ce îmi ceri.

Nu mă contrazice, dar îi văd dezamăgirea din expresie.

– Promite-mi că vom reveni la normal. Asta e tot ce-ți cer, Andrew. Mi-e dor de felul în care eram înainte. Mi-e dor de orele nebunești pe care le petreceam împreună și de sexul nostru nebunesc, și de gropițele tale nebunești, și de atitudinea ta nebunească de om care iubește viața.

– Ți-e dor de excursia noastră? o întreb eu, iar chipul îi pălește, ca și când aş fi spus ceva îngrozitor.

Ochii ei nu mai sunt fixați asupra mea, iar ea pare pierdută într-un moment profund, întunecat.

– Camryn... ți-e dor de excursia noastră?

Acum, din cauza reacției sale neașteptate, am nevoie de răspunsul la această întrebare mai mult decât aveam în urmă câteva secunde.

După un moment lung, tăcut, se uită din nou la mine și mă simt pierdut în privirea ei, cu toate că într-un mod inconfortabil.

Nu-mi răspunde. E ca și cum... nu poate.

Neștiind ce anume se petrece în mintea ei și fiind curios să aflu, spun:

– O putem face acum.

Îmi pun palmele pe brațele ei.

– Poate că asta e ceea ce tu... vreau să zic, noi, avem nevoie.

În timp ce această idee prinde contur în mintea mea, devin din ce în ce mai entuziasmat gândindu-mă la ea. Eu și Camryn. Pe drum. Liberi și trăind clipa, așa cum plănuiserăm. Îmi dau seama că zâmbesc cu gura până la urechi, chipul fiindu-mi luminat de entuziasm. La dracu'! Da, de asta avem nevoie. De ce nu m-am gândit mai devreme?

– Nu, spune ea pe un ton inexpresiv, iar răspunsul ei mă face să ies din acea stare visătoare de fericire pură.

– Nu?

Nu pot să cred. Sau să înțeleg.

– Nu.



– Dar... de ce nu? întreb, iar ea se îndepărtează de mine nonșalantă. Nu mai avem niciun motiv pentru care să așteptăm.

Înțeleg imediat motivul din spatele răspunsului ei. Dar nu trebuie să îl aduc eu în discuție, întrucât o face chiar ea.

vAndrew, spune ea cu o expresie plină de regret, dacă am face asta, mereu aş gândi în sinea mea că a fost un lucru pe care l-am amânat din cauza copilaşului. Nu m-aş simţi deloc bine s-o facem acum. Mai vreau să treacă o vreme. O vreme îndelungată.

– Ok, spun eu, apropiindu-mă de ea.

Încuviințez și zâmbesc, sperând să înțeleagă că, indiferent de ceea ce dorește să facă sau să nu facă, sunt alături de ea orice-ar fi.

– Așadar, la ce nivel de bipolaritate m-a dus Natalie azi?

Râde pe înfundate și se duce să cotrobăie în sacoșa de cumpărături cu care a venit.

Râd și eu și mă așez orizontal pe patul ei, cu picioarele atârând într-o parte.

– La nivelul galben, spun eu. Nivelul cel mai de jos. Însă mi-a dat de înțeles că ea se află la nivelul roșu.

Întorc capul într-o parte, ca s-o văd.

– Dar sunt sigur că știai deja asta.

Îmi zâmbește și scoate un teanc de chiloți din pungă, cărora începe imediat să le rupă etichetele.

– Ei bine, sunt sigură că ți-a împuiat capul cu etapa de depresie și cu toate “rahaturile” – face ghilimelele cu degetele – cu care am avut de-a face.

Întinde degetul spre mine, mijind un ochi.

– Dar asta-i tot. A fost doar o fază. Am trecut peste. Și, în plus, care om nu are parte de decese în familie, divorțuri și despărțiri? E ridicol că...

– Iubito, ce ți-am spus înainte? Când eram în New Orleans?

– Mi-ai spus o mulțime de lucruri.

Aruncă etichetele în coșul de lângă pat.

– Că durerea nu e o competiție.

– Da, îmi amintesc, zice ea.

Ea dă să ridice chiloții de pe pat, însă eu întind mâna și înșfac câteva perechi de deasupra înainte ca ea s-o poată face. Ridic o pereche roz, cu dantelă, în fața mea și îmi pun alte două perechi pe piept.

– Îmi plac al naibii de tare, îi spun, iar ea mi-i înșfacă de pe degete.

– În fine, continuă ea, în timp ce eu iau celelalte două perechi și fac același lucru, nu mai vreau să vorbesc despre lucrurile astea, bine?

Se întoarce la mine și se suie în poala mea, cu genunchii vârâți în pătura care acoperă patul. Îmi frec palmele de coapsele ei.

– În seara asta vreau să ieșim, spune ea. Ce zici?

Îmi răsfrâng buza de jos între dinți, vrând să par gânditor, și trag adânc aer în piept, după care spun:

– Zic că e o idee bună. Unde vrei să mergem?

Îmi zâmbește dulce, ca și când ar fi avut în minte acest plan toată ziua. Îmi place s-o văd zâmbind astfel. Și e un zâmbet al dracului e real, așa că poate, la urma urmei, Natalie exagerează.

– Ei bine, mă gândeam c-am putea merge în The underground cu Natalie și Blake.

– Stai puțin, ăsta nu e locul în care te-a sărutat pe acoperiș nenorocitul ăla?

– Da, spune ea pe o voce melodioasă.

La dracu', dacă nu încetează să se miște în poala mea...

– Dar “nenorocitul” ăla e la închisoare de un an. Și Natalie chiar vrea să mergem. Mi-a trimis un mesaj înainte să ajung acasă.

– Ești sigură că nu face asta pentru că se simte cu musca pe căciulă?

Camryn ridică din umeri.

– Poate că așa e, dar, oricum, va fi distractiv. Și chiar o să fie drăguț să vedem alte formații cântând live în loc să fim noi doi pe scenă.

Se întinde pe pieptul meu și o apuc de fundul ei perfect, strângându-l bine. Ea mă sărută, iar eu îmi ridic mâinile și o îmbrățișez.

– Bine, șoptesc atunci când ne oprim din sărutat și ea își ridică ușor capul. Îmi trec degetele prin părul ei și apoi îi țin capul nemișcat, cu obrajii în mâinile mele. Mergem la The underground. Iar mâine o să iau avionul spre Texas, ca să încep să împachetez.

– Sper că nu te superi că nu merg, spune ea.

– Stai liniștită, nu mă supăr.

O sărut pe frunte.

– Știi, nu mi-ai spus dacă ai de gând să te duci cu Natalie să cauți un apartament.

Se ridică, îndreptându-se de spate, și mă apucă de ambele mâini, împletindu-ne degetele.

– Am să mă ocup de asta, îmi spune ea zâmbind. Facem lucrurile pas cu pas, iar acum, următorul pas e să mă pregătesc pentru ieșirea din seara asta.

Încuviințez, întorcându-i zâmbetul, iar apoi o strâng de mâini și o trag din nou spre mine.

– Însemni totul pentru mine, îmi șoptesc eu. Sper să nu uiți niciodată asta.

– N-am să uit, îmi răspunde ea șoptind și își mișcă șoldurile foarte subtil în poala mea. Apoi își trece buzele peste ale mele și îmi spune, înainte să mă sărute: Dar dacă am să uit vreodată, din cine știe ce motiv, sper să găsești mereu o modalitate de a-mi reaminti.

Îi studiez gura și apoi obrazul, care se sprijină în degetele mele mari.

– Întotdeauna, spun eu, după care o sărut cu nesaț.

A trecut ceva timp de când am petrecut ultima oară într-un club ca The underground. La naiba, am doar douăzeci și cinci de ani, iar locul ăsta mă face să mă simt bătrân. După ce mi-am petrecut cele mai multe nopți de distracție în cluburi mai retrase, cum ar fi Old Point, am uitat că heavy metal-ul există. Hei, îmi place heavy metal-ul, dar prefer oricând chestiile mai vechi. Eu și Camryn ne-am petrecut seara alături de Blake și Natalie, ascultând o formație care își spune Sixty-Nine – cât de original! – scârțâind la chitară numai acorduri false, în timp ce vocalistul mârâia la microfon ca un elan în călduri.

Însă mulțimii se părea că îi place. Sau poate că asta se întâmpla din cauză că mulți dintre ei erau beți sau drogați. Probabil ambele.

Și eu ar trebui să fiu beat, dar am acceptat să fiu șoferul desemnat pentru această seară. Și n-am nimic împotriva. Voiam ca iubita mea să petreacă până în zori și să se distreze pe rupte. Avea nevoie de asta. Și sunt mândru de ea că încearcă, întrucât mă așteptam oarecum să refuze mult timp orice distracție. Și eu deplâng pierderea lui Lily, dar Camryn e încă aici și ea e singura care contează acum.

Aerul rece de noiembrie e numai bun după ce am stat trei ore captiv în acel depozit supraîncălzit și plin de fum.

– Ești sigură că vrei să o luăm pe jos? o întreb pe Camryn, mergând la pas cu ea, cu mâna petrecută în jurul taliei ei.

Ea își spijină capul de mine și își vâără mâinile în mânecile paltonului.

– E ok, spune ea. De data asta mi-ai tăiat avântul la momentul potrivit, deci nu trebuie să mă cari în spate, așa cum ai făcut-o în noaptea aia în New Orleans.

Simt că își ridică ochii spre mine, așa că mă uit la ea preț de o clipă, încercând în același timp să văd pe unde pășim pe acest trotuar întunecat.

– Îți aduci aminte de seara aia, nu-i așa?

– Firește că-mi aduc aminte.

O strâng mai bine lângă mine.

– Nu a trecut mult timp și, în plus, chiar dacă ar fi fost așa, n-aș putea niciodată să uit noaptea aia sau oricare altă noapte cu tine, că tot veni vorba.

Ea îmi zâmbește și apoi își îndreaptă privirea înainte.

– Nu uiți nimic, adaug eu rânjind.

– M-am trezit o dată în noaptea aia, spune ea, îngropându-și capul în căldura brațului meu. Am văzut toaleta într-o parte și

m-am întrebat cum de-am ajuns acolo. Apoi am simțit trupul tău în spatele meu, brațul tău peste talia mea și n-am vrut să mă ridic. Nu pentru că încă eram beată și aveam senzația că îmi băgasem capul într-un tocător de hârtie, ci pentru că tu erai cu mine.

– Da, îmi amintesc...

Mă pierd și eu preț de câteva clipe în acea amintire.

Mergem prin frigul nopții vreo zece minute, lipiți unul de celălalt, până ce ajungem pe terenul abandonat din apropierea unei benzinării, unde am parcat mașina. Dau căldura la maximum și conduc această mașină de gagici înapoi spre casa mamei lui Camryn, dorindu-mi ca în tot acest timp să fi stat la hotel. Când tragem pe alee, văd mașina mamei ei parcată în față. Îmi place de Nancy, dar, de asemenea, îmi place să merg prin casă în boxeri sau gol-puşcă, fără să-mi fac griji c-aș putea avea public.

O ajut pe Camryn să iasă din mașină și o duc înăuntru, cu brațul petrecut în jurul ei, în cazul în care alcoolul încă nu și-a făcut efectul până acum. Dar se pare că e în regulă. Destul de amețită, dar în regulă. Blochez portierele, iar Camryn își scoate imediat paltonul și aruncă pe cuierul din hol. Eu procedez la fel. În casă e liniște deplină, iar singurele lumini sunt licărul



portocaliu de la becul de veghe băgat într-o priză din hol și una care e deasupra blatului de la bucătărie, iluminând barul.

Camryn mă ia prin surprindere cu mâinile ei care șerpuiesc pe pieptul meu și cu degetele apăsate cu putere în abdomenul meu, lipindu-mă de peretele holului. Își vâra limba în gura mea, iar eu o mușc ușor de vârf și de buza de jos înainte să o sărut. Mâna ei dreaptă își face drum spre nasturele jeanșilor mei, pe care îl desface cu ușurință, după care trage fermoarul. O sărut mai puternic și gem peste buzele ei când își strecoară mâna în boxeri și mă apucă bine.

*Dumnezeule, a trecut atât de mult timp...*

Se împinge mai tare în mine, izbindu-mă cu spatele de perete.

Întrerup sărutul doar pentru câteva secunde, suficient cât să spun:

– Te doresc al naibii de tare, dar hai mai întâi să intrăm în camera ta.

Sărutul îi devine și mai lacom, iar apoi spune, cu buzele lipite de ale mele:

– Maică-mea nu e acasă.

Îmi mușcă tare buza de jos, suficient cât să mă usture, dar asta mă face să fiu și mai nebun după ea.

– S-a dus la serviciu cu mașina lui Roger.

Îmi apăs buzele pe gura ei și o ridic în brațe pentru a o duce în cameră. Ne dorim să ajungem cât mai repede acolo, iar, înainte să fi trecut de ușă și să o fi aruncat pe saltea, ea mi-a scos deja cămașa. Îi scot celelalte haine, lăsând-o doar în chiloți. Se ridică pe marginea patului și îmi scoate jeanșii și boxerii. Mă sui peste ea și păstrez distanța sprijinindu-mă cu un pumn vârat în saltea, în timp ce cu cealaltă mână o ațâț, frecându-mi degetul între labiile ei, pe deasupra chiloților. Ea se vânzolește sub mine, închizând ochii și dându-și capul pe spate, lipindu-l de saltea, astfel încât sânii ei se ridică puțin mai sus în fața mea.

Mă dau jos de pe pat și îi scot chiloții cu degetele mijlocii. O sărut pe interiorul coapselor și nu mă pot abține să nu mă afund între picioarele ei imediat, ținând cont că n-am mai putut să-i fac asta de mult timp. Nu o mai ațâț. Nu pot, căci aş lua-o razna dacă aş continua așa.

O ling frenetic, iar ea încearcă să se strecoare din pat, fugind de gura mea. Trage cearșafurile de deasupra, până ce capul îi atârnă de cealaltă parte a patului. O strâng ferm de coapse pentru a o ține în loc, degetele mele pătrunzând ușor în pielea

ei. Îi sug clitorisul și mai tare, până ce nu mai suportă și încearcă să își strângă coapsele în jurul capului meu.

Îmi dau seama că e pe cale să juișeze, când, deodată, mă apucă de păr și mă forțează să-mi îndepărtez gura de ea.

Privesc peste formele netede ale trupului ei și o văd uitându-se lung la mine. Își trece degetele prin părul meu. Aștept, întrebându-mă ce gândește, întrebându-mă de ce m-a făcut să mă opresc.

E ca șt când ar aștepta ceva, dar nu sunt sigur ce anume. Tot ce-mi trece prin minte este cum să o penetrez. Să fiu al naibii dacă nu fac tot ce pot să mă abțin, dacă nu fac tot ce pot să nu o întorc și să o pun în patru labe, trăgând-o de păr suficient de tare cât să o doară, să...

Ea își înclină capul într-o parte și mă privește cu atenție, studiindu-mă de parcă s-ar întreba care îmi va fi următoarea mișcare. Sunt complet fermecat de chipul ei. Există ceva enigmatic și fragil acolo, ceva ce nu am mai văzut niciodată. Camryn mă ridică de la marginea patului și, din instinct, mă întind pe spate. Se cațără peste mine, sărutându-mi abdomenul și coastele, și pieptul, în timp ce se ridică ușor, poziționându-se deasupra mea. Un geamăt iese necontrolat din gâtulejul meu imediat ce o simt caldă și umedă. Îmi zâmbește dulce,

nevinovată, cu toate că știu că ea numai asta nu e. Apoi îmi apucă mădularul cu mâna, iar ochii mi se dau peste cap când îl bagă în ea și alunecă pe el atât de lent, încât e o tortură.

O las să mi-o tragă cât vrea, dar mă străduiesc din răspuțeri să nu termin înaintea ei. Și în acea ultimă secundă se întâmplă ceva ce nu am anticipat, iar eu încep să mă panichez în sinea mea, sperând că n-o să sesizeze când va trebui să iau acea decizie vitală de moment, dacă să o scot din ea sau nu.

## Camryn

Inima îmi bubuie în piept. Am rămas fără suflare și pe frunte mi-au apărut broboane de sudoare, chiar și în acest aer rece care persistă în cameră. Când îmi dau drumul, Andrew, oarecum panicat și confuz, și-o scoate din mine. Sunt ușor surprinsă, dar nu îi dau de știre. În schimb, mă aplec, de-abia atingându-mi pieptul de al lui, și i-o frec cu mâna.

După aceea mă prăbușesc cu totul peste el, cu obrazul lipit de pieptul lui, cu genunchii încă îndoiți de-o parte și de alta a lui. Îi aud în ureche bătăile rapide ale inimii. Își întinde ambele brațe pe pat și își trage sufletul înainte să mă învăluie cu ele. Îi simt buzele apăsându-mă în creștet.

Eu stau pur și simplu întinsă aici, cugetând. Mă gândesc la ceea ce tocmai s-a întâmplat și la ce nu s-a întâmplat. Mă gândesc cât de bine miroase și cât de caldă e pielea lui lipită de a mea. Mă gândesc la cât de blând a devenit. Toate din cauză că își face griji că mă va răni, fizic, emoțional, poate chiar și spiritual, dacă asta ar fi posibil. Și îl iubesc pentru asta. Îl iubesc pentru cât de mult mă iubește, dar sper că nu va fi mereu atât de protector cu mine.

Deocamdată îl las în pace și nu-i spun nimic. Bănuiesc că pentru a-l face să lase garda jos trebuie să îi dovedesc mai întâi că sunt eu însămi. Și respect asta.

Îmi ridic obrazul de pe pieptul lui și îi zâmbesc.

Mă întreb dacă o să încerce să-mi ofere vreo explicație, să-mi spună de ce și-a scos-o brusc, să-mi spună că nu era sigur dacă putea sau nu s-o facă. Dar tace mâlc. Poate că așteaptă să fac eu primul pas. Dar nici eu nu spun nimic.

Pentru a alunga tăcerea dintre noi și o parte din nesiguranța care plutește în cameră, mă bâțâi jucăușă pe el și râd.

– Iubito, mai întâi lasă-mă puțin să-mi revin.

Îmi întoarce zâmbetul și îmi lovește fundul cu ambele mâini.

Scot un scâncet exagerat, prefăcându-mă că mă ustură cu adevărat, după care mă mai bâțâi puțin.

– Ai face mai bine să-ncetezi, mă avertizează el, gropițele adâncindu-i-se în obraji.

O fac din nou.

– Crezi că glumesc? Fă-o din nou și-ai să regreti!

Desigur, o fac din nou și mă pregătesc sufletește pentru lecția pe care plănuiește să mi-o dea.

Pune mâinile între noi, îmi apucă ambele sfârcuri între degete și le strânge suficient de tare cât să mă facă să îngheț de spaimă că la o mișcare prea bruscă aş putea să le rup.

– Aaaaauuuu!

Scot un hohot de râs și îl apuc de mâini, dar el mă pișcă mai tare când încerc să i le îndepărtez.

– Ți-am spus, clatină el din cap spre mine, adoptând o mină serioasă, care mă impresionează prin cât e de convingătoare. Ar fi trebuit să mă ascuți!

– Te rog, te rog, te rog, dă-mi drumuuuuuuul!

El își linge buzele uscate și spune pe un ton nonșalant:

– Ai să fii cuminte?

– Jur pe mormântul răposatului meu câine, Beebop!

Mă mai pișcă o dată de sfârcuri, făcându-mă să mă înfior și să scrâșnesc din dinți, după care îmi dă drumul. Iar apoi se ridică în capul oaselor și îmi trage picioarele în jurul taliei lui.

Se apleacă și urmează conturul sânilor mei cu vârful limbii, după care îi sărută.

– E mai bine? întreabă el, sorbindu-mă din priviri.

– Mult mai bine, șoptesc eu.

Apoi mă sărută pe buze și facem dragoste înainte să adormim, ghemuiți unul în celălalt, undeva pe la trei dimineța.

Am crezut că o să fiu mult mai mahmură decât sunt în această dimineață. Seara trecută a fost pentru prima dată în ultimele luni când am băut, dar nu mă plâng. Mă răsucesc pe-o parte și, când văd ceasul de lângă mine care arată că Andrew trebuia să fie la aeroport acum o oră și jumătate, deschid ochii bine de tot și mă ridic imediat în capul oaselor.

– Andrew! strig eu, zgâlțâindu-l ca să se trezească.

El geme și se întoarce pe partea cealaltă, deschizând ușor ochii. Întinde mâna și încearcă să mă îmbrățișeze, astfel încât să poată adormi la loc, însă eu îl resping.

– Ridică-te! Ai pierdut avionul.

Singura parte a trupului care i se mișcă sunt ochii, pe care îi deschide mai tare decât am făcut-o eu și, când se trezește la realitate, restul corpului se pune și el în mișcare.

– Rahat! Rahat! Rahat!

Coboară din pat și se oprește în mijlocul camerei, gol-puşcă.

Nu mă satur niciodată să-l privesc – gol-puşcă sau îmbrăcat, nu contează. Nici până în ziua de azi nu pot să înțeleg cum de m-am ales cu el. Andrew își trece ambele mâini prin păr,



oprindu-le la ceafă, unde își încordează brațele musculoase. Iar apoi un oftat prelung, învins îi dezumflă pieptul.

– Va trebui să iau următorul avion.

Cobor din pat și înșfac halatul de pe jos, astfel încât să intru la duș.

– Nu că m-ar deranja să mai stau cu tine vreo câteva ore, spune el, venind în spatele meu.

– Nu știu, Andrew.

Îmi pun halatul și îl leg în față.

– Îmi doream oarecum să scap de tine, spun eu zâmbind.

În cameră se lasă tăcerea.

– Vorbesti serios?

Vocea lui stupefiată mă împiedică să fiu serioasă. Mă râscesc pe călcâie și-l sărut pe buze.

– La dracu', evident că nu vorbesc serios. Poate că eu am fost cea care a oprit alarma aseară. Poate că eu sunt cea care a plănuțit toate astea.

Zâmbetul i se întinde pe chip și mă sărută înapoi, după care ocolește patul ca să-și caute boxerii.

– Ai făcut-o? mă întrebă el, punându-și boxerii.

– Nu, n-am făcut-o. Dar e o idee bună. O s-o țin minte data viitoare. Vrei să faci duș cu mine?

În acea clipă se aude un ciocănit la ușă. Știind că probabil e mama, Andrew se îmbătoșează puțin și se așază pe pat pentru a se acoperi cu pătura de la brâu în jos.

Deschid ușa și o văd pe mama, cu părul ei mare, oxigenat, stând acolo. Poartă o bluză roz-deschis cu nasturi, iar pe pomeții s-a dat cu un fard roz asortat.

– Te-ai trezit? întreabă ea.

*Nu, mamă, sunt somnambulă.* Uneori e amuzantă.

Observ imediat privirea pe care i-o aruncă lui Andrew. Și-a exprimat deja îngrijorarea referitoare la o nouă sarcină, dar sunt sigură că nu se așteaptă ca noi să ne abținem de la sex. E ceea ce-și dorește, dar n-are nicio șansă.

Îmi aruncă o urmă de zâmbet și mă întreabă:

– Vrei să mergi cu mine la Brenda?

În mod sigur nu. O iubesc pe mătușa Brenda, dar nu îmi doresc să mor înecându-mă cu norii de fum de țigară din casa ei.

– Nu, mi-am făcut niște planuri cu Natalie.

Ca să fiu sinceră, n-am plănuit nimic, dar, în fine.

– Aha, am înțeles. Păi...

Se uită din nou la Andrew, după care la mine.

– Nu trebuia să plece azi-dimineață în Texas?

Strâng mai bine cordonul halatului și îmi încrucișez brațele.

– Da, ei bine, am dormit duși, dar o să prindă următorul zbor.

Mama încuviințează și îi mai aruncă o privire lui Andrew. Îi zâmbește vag, iar el procedează la fel. Stânjenitor. Îl place cu adevărat pe Andrew, dar în mod clar nu s-a obișnuit cu gândul ca un băiat să doarmă cu mine în cameră, chiar dacă el se află aici, cu mine, de mai bine de două săptămâni. Dacă n-aș fi avut aproape douăzeci și unu de ani și n-aș fi fost logodită, el nu s-ar mai fi aflat aici. În același timp, ea știe că ne iubim și, după ceea ce s-a întâmplat cu bebelușul, ea își dorește ca el să fie alături de mine. Dar tot e ciudat. Pentru toți. Da, eu și Andrew va trebui să ne mutăm cât mai curând posibil.

Un loc al nostru... aici, în Raleigh. Brusc, simt o apăsare în piept.

Într-un târziu, mama ne lasă în pace, iar eu mă uit spre Andrew, care pare să se simtă complet nelalocul lui, cu pătura în poală și cu un soi de încruntare agitată pe chip.

– Vrei să faci duș cu mine? îl întreb din nou, însă îmi dau seama că ideea nu îi mai surâde.

El se înfioară.

– Cred c-am să fac după tine.

Chicotesc la comportamentul lui copilăresc, după care îmi înmoi expresia.

– În acest sfârșit de săptămână am să caut o locuință pentru noi doi. Îți promit.

El se ridică.

– Dacă vrei să căutăm împreună, spune-mi. Ți-am sugerat-o pe Natalie în cazul în care vrei să faci ceva cât timp voi fi plecat. Știi tu, să te consulți pe teme din astea de fete – draperii și palete de culori și toate rahaturile alea.

Râd în hohote.

– N-am să aleg draperii, spun eu. Perdele, poate, însă draperiile sunt pentru designerii de interior și pentru bogătanii.

El clatină din cap când pornesc să ies din cameră și să mă îndrept spre baia de pe hol.

Mă simt ca Jekyll și Hyde<sup>2</sup>. Tot timpul. Când mă aflu în compania lui Andrew, îmi pun masca de persoană ferită, dar nu e ca și cum m-aș preface. Sunt fericită. Cred. Dar în clipa în care sunt din nou singură, parcă aș deveni cu totul altcineva. Mă simt de parcă aș avea mereu o persoană invizibilă în spate,

---

<sup>2</sup> Aluzie la nuvela *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde*, scrisă de autorul scoțian Robert Louis Stevenson, în care personajul principal suferă de personalitate multiplă. (N.t.)

care se joacă la un afunsit de întrerupător în creierul meu. Oprit. Pornit. Oprit. Pornit. Opri... nu, pornit.

Mă așez în cadă cu genunchii la piept și las apa fierbinte să curgă fără oprire pe mine. Mă gândesc la inevitabilul apartament pe care e musai să-l găsesc, la distrația de care am avut parte aseară în The underground, la mormanul de rufe pe care trebuie să îl spăl și la cum logoul de pe săpun dispare ușor-ușor. Când apa începe să se răcească, schimbarea de temperatură mă trezește din starea mea de visare cu ochii deschiși, suficient ca să observ cât de mult am stat aici. Nici măcar nu mă epilez înainte să opresc apa și să ies, evitând intenționat covorașul de baie, întrucât urăsc senzația pe care mi-o dă sub tălpi. Arunc un prosop curat peste el și stau acolo, privind-mă în oglindă. Dusa pe gânduri, încep să număr picățelele de pastă de dinți care pătează sticla. Mă opresc la paisprezece.

Deschizând ușa dulapului, cotrobăi printre flacoane și tuburi, căutând Advilul<sup>3</sup>. Din fericire, așa-zisa mahmureală necesită doar câteva pastile contra durerilor de cap. Când îl găsesc, încep să dau la o parte câteva flacone portocalii pentru a-l lua, însă mă opresc brusc. În schimb, scot unul dintre

---

<sup>3</sup> Marcă de analgezice. (N.t.)

flacoanele prescrise și citesc eticheta. *Percocet 7.5 – Luați câte o tabletă la fiecare șase ore în funcție de durere – Nancy Lillard*. Habar nu am de ce mama are un flacon de analgezice, pe care e evident că nu le-a luat, însă o bună bucată de vreme a avut probleme cu spatele, așa că poate s-a hotărât să meargă la doctor. Sau poate că mama mea, fiind asistentă, se transformă în infractoare și profită de accesul facil la medicamentele prescrise.

Nu. Nu cred, ținând cont că flaconul a fost cumpărat acum o lună și că e încă plin. E aceeași mamă pe care o știu dintotdeauna, căreia nu i-au plăcut niciodată pastilele contra durerilor, excepție făcând acele chestii inofensive eliberate fără rețetă.

Dau să îl pun înapoi, însă mă opresc brusc, chiar înainte ca flaconul să atingă raftul. N-o să-mi facă niciun rău. Capul îmi bubuie, așa că asta poate trece drept durere, corect? Corect. Răsucesc capacul și răstorn o pastilă în palmă. O înghit cu apă de la chiuvetă, mă șterg pe corp și după aia îmi înfășor părul în prosop. Punându-mi înapoi halatul, îl leg bine și mă întorc în cameră ca să mă îmbrac. Îl aud pe Andrew vorbind în bucătărie, însă tonul pe care îl folosește îmi spune că nu vorbește cu mama mea. Probabil că e la telefon. Când îl aud

menționând numele fratelui său, Asher, sunt satisfăcută că bănuiala mea era corectă, așa că încep să mă îmbrac.

Tocmai eram pregătită să mă cert din nou cu Natalie, în caz că era ea. Trebuie să înceteze cu toate acele griji și cu discuțiile pe la spate cu Andrew.

După ce îmi pieptăn părul umed, mă îndrept spre bucătărie.

– Știu frate, dar nu cred că e o idee atât de bună acum, îl aud pe Andrew spunând și rămân puțin în urmă, astfel încât să nu îl întrerup atât de repede. Da. Da. Nu, se simte mai bine. Nu mai e așa de distrusă cum era după prima săptămână.

Trag cu ochiul pe după colț și îl văd stând la bar, cu telefonul la ureche și cu o mână sprijinită de masă. Din când în când încuviințează, ascultând persoana de la celălalt capăt al firului, care bănuiesc că e Aidan. Și am dreptate când îl aud zicând:

– Spune-i lui Michelle că îi mulțumesc pentru invitație. Poate că o să vă vizităm într-o lună sau două, după ce lui Camryn îi va fi... Nu, poate în primăvară. În Chicago e mult prea frig iarna pentru oasele mele.

Andrew râde și adaugă:

– La dracu', nu, frate, de ce crezi că prefer Texasul?

Râde din nou. Într-un târziu mă apropii, iar el mă vede.

– Ea aș vrea să mergem, spun eu.

Andrew mă privește lung preț de o clipă, după care i-o taie lui Aidan.

– Așteaptă o clipă.

Acoperă microfonul cu palma.

– Vrei să mergem la Chicago?

Pare ușor surprins.

– Sigur, spun eu, zâmbind. Cred că o să fie distractiv.

La început am impresia că se gândește la ceva anume. Poate că nu mă crede sau poate că rumegă ideea și își imaginează doar vânt și zăpadă. Dar apoi chipul i se luminează și, ușor-ușor, începe să încuviințeze.

– Ok, spune el, șovâie și duce telefonul din nou la ureche. Aidan, te sun în câteva minute, bine? Da. Ok. Vorbim mai târziu. Pa!

Își trece peste ecranul telefonului și închide. Apoi se uită din nou la mine.

– Ești sigură? Credeam că voiai să mai stai pe-aici o vreme.

Intru în bucătărie și iau o sticlă de suc de portocale din frigider.

– Nu, sunt sigură, îi spun, luând o gură de suc. Am impresia c-a fost ideea lui Michelle.

El încuviințează cu o mișcare a capului.



– Da, Aidan a spus că ea își face griji pentru tine. S-a oferit să ne găzduiască la ei câteva zile, în caz că vrem să-i vizităm.

Mai iau o gură de suc și pun sticla pe bar.

– Își face griji pentru mine? Ei bine, e drăguț din partea ei, dar sper că dacă mergem acolo n-o să mă trezesc pe cap cu aceleași probleme pe care le am aici cu Natalie.

Andrew clatină din cap.

– Michelle nu-i așa.

Revine la acel comentariu pentru a sublinia cât de adevărat e.

– Michelle *nu se compară* deloc cu Natalie.

– Andrew, nu la asta mă refeream.

– Știu, știu, spune el, dar, pe bune, ea e ok.

Ținând cont că o cunosc personal pe Michelle, știu că are dreptate.

Apoi pastila aia mă lovește din neant și, brusc, mă simt ca și când capul mi-ar atârna pe umeri. Simt că trupul mă gâdilă din cap până-n picioare și îmi ia o clipă să văd din nou bine. Mă apuc cu mâna de marginea barului ca să-mi țin echilibrul.

– Hoooo!

Înghit și clipesc puternic de câteva ori. Andrew mă privește curios.

– Ești bine?

Un zâmbet mi se întinde pe chip atât de tare, încât simt aerul din încăperea izbîndu-se în dinții mei.

– Da, sunt bine.

Se uită la mine cu capul într-o parte.

– Ei bine, nu te-am mai văzut zâmbind așa de când ți-am pus inelul ăla pe deget.

Zâmbește și el într-o oarecare măsură, dar curiozitatea îl domină.

Ridic degetul în fața ochilor și admir inelul meu de logodnă, care costă sub o sută de dolari și pe care cele mai multe viitoare mirese nu l-ar considera în veci inel de logodnă. L-am văzut într-o zi într-un magazinăș din Texas și am menționat în treacăt cât de drăguț era.

*– Îmi place la nebunie, am spus eu, ținându-l în lumina soarelui fix în unghiul potrivit. E simplu și are ceva special.*

*I l-am dat înapoi vânzătoarei din spatele tejghelei improvizate, iar ea l-a pus în vitrina de sticlă dintre noi.*

*– Ce, nu ești una dintre acele tipe care spun că diamantele sunt cele mai bune prietene ale unei fete? a întrebat Andrew. Nu îți dorești o nestemată de nuntă suficient de mare încât să trebuiască să o cari într-o roabă?*

– Nici gând, am spus eu râzând. Un astfel de inel nu are nicio însemnătate. De obicei, subiectul de discuție e prețul.

Am ieșit din magazinul de bijuterii și am început să ne plimbăm pe trotuar.

– Chiar tu ai spus asta odată, îți amintești?

– Ce anume am spus?

Am zâmbit și l-am luat de mână când am ajuns la colțul străzii și am cotit la stânga, spre cafenea.

– Lucrurile simple sunt sexy.

Mi-am rezemat capul de umărul lui.

– Acum ceva timp, acasă la tatăl tău, când mi-ai ținut predica aia cum că n-ar trebui să petrec o oră machindu-mă și aranjându-mi părul sau ceva de genul ăsta.

Am ridicat privirea ca să-l văd zâbind, pierdut în amintirea acelei zile, iar apoi el m-a tras mai aproape.

– Da, am spus asta, nu-i așa? “Lucrurile simple sunt sexy.” Ei bine, e adevărat.

– De asemenea, e frumos, am zis eu.

A doua zi, Andreu s-a întors acasă cu același inel și mi l-a întins. Apoi, în stilul caracteristic, s-a așezat într-un genunchi și a dat-o pe moda veche, doar că puțin mai dramatic decât se face de obicei:

– *Cantryn Marybeth Bennett, cea mai frumoasă femeie de pe planeta Pământ și mama copilășului meu, vrei să-mi faci onoarea de a fi soția mea?*

*Am zâmbit cu toată gura și i-am aruncat o privire suspicioasă, cu capul ușor înclinat, după care i-am răspuns:*

– *Doar de pe planeta Pământ?*

*El a clipit și a spus:*

– *Ei bine, deocamdată n-am văzut gagică de pe alte planete.*

*Nu ne-am putut abține să nu râdem. Așa că am râs împreună. Dar apoi el a adoptat o mină foarte serioasă, iar trecerea bruscă de la o stare la alta m-a făcut și pe mine să fiu serioasă.*

– *Vrei să te căsătorești cu mine? m-a întrebat el.*

*Lacrimile care curgeau șuvoi pe obrajii mei și sărutul lung și profund pe care i l-am dat și care ne-a făcut să cădem pe covor au spus da de un milion de ori.*

*Desigur, îmi ceruse să mă căsătoresc cu el din ziua în care i-am spus că eram însărcinată, dar atunci a procedat ca la carte, iar eu nu voi uita niciodată acel moment.*

– *Mai trăiești?*

*Andrew flutură mâna prin fața mea.*

Eu revin cu picioarele pe pământ și mă trezesc brusc la realitate, drogată de-a binelea din cauza acelei pastile. Și îmi dau seama imediat că trebuie repede să-mi recapăt calmul, astfel încât el să nu știe ce se petrece.

## Andrew

Am impresia că toanele persistă chiar și după... ei bine, mai persistă o vreme chiar și după sarcină. În mai puțin de o oră, Camryn a trecut de la un comportament normal la sărituri vesele în Tărâmul Nebunilor. Dar se pare că e fericită, așa că cine sunt eu să o judec după felul în care alege să-și exprime stările?

Însă faptul că brusc ea vrea să plece din Raleigh și să se ducă într-un loc cu totul diferit, chiar și pentru un sfârșit de săptămână, mi se pare ciudat, așa că e musai să o întreb:

– De ce atât de repede? Vreau să zic, eu n-am nimic împotriva dacă tu îți dorești asta, dar credeam că voiai să stai aici, să găsești un apartament?

– Păi, da, vreau... spune ea pe un ton neconvingător.

Încă mai are o urmă de zâmbet pe chip, ceea ce mi se pare al naibii de ciudat.

– Cred c-ar trebui să mergem să-i vizităm cât încă mai avem ocazia, pentru că, de îndată ce voi găsi un loc de muncă aici, îmi va fi aproape imposibil să-mi fac timp liber în weekend.

Își aduce mâinile aproape de stomac și le împreunează, degetele ei rotindu-se deasupra articulațiilor, ca și când nu ar avea astâmpăr.

– Ești...

Mă opresc. N-am să fac ceea ce ea își dorește ca noi să nu mai facem: să mă îngrijorez mereu și să o întreb tot timpul dacă e bine. În schimb, zâmbesc și spun:

– Am să-l sun pe Aidan înapoi și am să îi spun că vom fi acolo, în acest sfârșit de săptămână.

Aștept să aprobe această perioadă de timp, dar, când nu spune nimic, adaug:

– Așadar, asta înseamnă că nu mai e niciun rost să mă întorc acum în Texas după lucrurile noastre. Voi face asta când ne vom întoarce de la Chicago.

Era mai degrabă o întrebare. Trebuie să recunosc, toată nesiguranța asta legată de locul în care ne vom afla a doua zi începe să mă amețească. E foarte diferit de acele zile pe care le-am petrecut pe drum, trăind clipa și dând o definiție cuvântului *spontan*. Atunci măcar era țelul nostru de a nu ști ce avea să ne aducă următoarea zi. Acum, nu sunt sigur ce anume se petrece.

Ea încuviințează și trage un scaun de bucătărie, pe care nu se așază decât atunci când ia micul dejun. Arată de parcă simțea nevoia să se așeze.

– Așteaptă, spun eu brusc. Ești sigură că vrei un apartament? Putem cumpăra o casuță pe undeva.

Ăsta e, presupun, felul meu de a afla ce anume e cu ea, fără ca, de fapt, să întreb: *Ce se întâmplă cu tine?*

Ea clatină din cap.

— Nu, Andrew, nu mă deranjează deloc să locuim într-un apartament. Asta n-are nicio legătură cu nimic. În plus, n-am să te las să cheltuiești moștenirea tatălui tău pe o casă într-un stat care nu e pe placul tău.

Trag un scaun lângă ea și mă așez, întinzând brațele pe masă. O privesc în felul acela de știi-bine-cum-stau-lucrurile.

– Eu merg unde mergi și tu. Știi asta. Atâta timp cât nu vrei să cumperi un iglu în Arctica sau să te muți în Detroit, nu-mi pasă. Este moștenirea mea. Oricum, ce-aș putea să fac cu ea în afară de achiziționarea unei case? Așa procedează oamenii. Cumpără lucruri mari cu sume mari.

Avem aproximativ 550 000 de dolari, pe care i-am moștenit de la tata la moartea lui. Frații mei au primit aceeași sumă. Sunt o mulțime de bani, iar eu sunt un tip simplu. Ce dracu' aș



putea face cu o asemenea sumă? Dacă ea nu ar fi fost parte din viața mea, aș fi locuit singur într-o garsonieră modestă pe undeva prin Galveston, mâncând supe cu tăiței și preparate congelate. Micile facturi ar fi fost plătite și încă aș fi lucrat pentru Billy Frank, întrucât îmi place al naibii de tare mirosul unui motor. Camryn seamănă mult cu mine la acest capitol, iar asta face ca relația noastră să fie oarecum perfectă. Însă uneori mă deranjează când nu vrea să accepte faptul că banii mei sunt și banii ei. Nici nu vrea să mă lase să-i achit cardul de credit pe care l-a folosit în călătoria cu autobuzul atunci când ne-am întâlnit. Șase sute de dolari pe un card pe care tatăl ei i l-a dat să-l aibă pentru urgențe. Dar ea a insistat – cu multă încăpățănare – să-l plătească singură. Și a făcut-o cu jumătate din banii câștigați din cântările la Levy's.

Dacă există vreun lucru care mă scoate din sărite la ea, e această chestiune aparte. O să am mereu grijă de ea, indiferent dacă ei îi place sau nu. Și va trebui să accepte asta.

– Hai să ne bucurăm de câteva zile în Chicago, iar când ne întoarcem, o să mergem împreună să căutăm o casă.

Mă ridic și împing scaunul într-o manieră care spune *Nu încap discuții.*

Ea pare surprinsă, dar nu într-un mod bun, iar acel zâmbet ciudat îi dispare complet de pe chip.

– Nu, dacă urmează să cumpărăm o casă, atunci o să trebuiască să economisesc...

Tai aerul din fața mea cu ambele mâini.

– Nu mai fi atât de încăpățânată! spun. Dacă îți faci atât de multe griji legate de “contribuția ta”, poți întotdeauna să mă plătești cu sex și câte un striptease din când în când.

Rămâne cu gura căscată.

– Ce dracu’?! râde ea, deși încearcă să pară jignită. Eu nu sunt târfă!

Se ridică și izbește ușor cu palma în masă, dar cred că mai degrabă o face pentru a-și ține echilibrul, nu ca să protesteze.

Rânjesc și dau să plec.

– Hei, tu m-ai făcut s-o spun.

Ajung la intrarea camerei de zi și arunc iute o privire peste umăr. Nu s-a mișcat deloc, probabil din cauza șocului.

– Și tu ești *orice vreau eu* să fii! strig eu în timp ce mă îndepătez. Nu văd nimic rău în a fi târfa *mea!*

Mă uit cu coada ochiului și o văd alergând spre mine. Eu măresc pasul în camera de zi, sărind ca un ninja peste canapea, iar apoi ies pe ușa din spate a casei, în timp ce ea mă

urmărește. Vocea ei stridentă și hohotele de râs călătoresc prin aer pe când încearcă să mă ajungă din urmă.

\* \* \*

Avionul nostru aterizează la Aeroport O'Hare vineri după-amiază. Slavă Domnului că nu există niciun nămete de zăpadă afară. Îmi retrag tot ce i-am spus lui Camryn referitor la locul în care vrea să locuiască. În mod clar, aș aduce argumente contra, dacă va dori vreodată să se mute într-un loc unde zăpada și frigul năprasnic sunt inevitabile iarna. O urăsc. Din tot sufletul. Și sunt la fel de vesel cum părea Camryn marți, când văd un peisaj lipsit de zăpadă și când simt temperatura de unsprezece grade pe chipul meu. Ușor cald în Chicago pentru această perioadă a anului, dar nu mă plâng. Încălzirea globală? Hei, nu e un lucru chiar atât de rău.

Aidan ne așteaptă la terminal.

– Mi-era dor de tine, frățioare, spun eu, dând mâna cu el și îmbrățișându-l.

El mă bate pe spate de câteva ori și se uită la Camryn.

– Mă bucur să te revăd, spune el.

Camryn îl îmbrățișează.

– Și eu, zice ca, după care se dă înapoi. Mulțumim pentru invitație.

– Ei bine, trebuie să-i mulțumești pentru asta soției mele insistente, spune el, ridicând dintr-o sprânceană. Nu că n-aș fi vrut să veninți, desigur, adaugă el, făcându-i cu ochiul.

Camryn se îmbujorează, iar eu o iau de mână.

Când ajungem la ei acasă, Michelle ne așteaptă cu masa pusă. Femeia asta e o bucătăreasă iscusită. Și, când vine vorba de mâncare, seamănă cu mine și Aidan, așa încât nu sunt surprins că a pregătit cheeseburgeri grași cu sos de brânză. Și bere. În momentul de față ma aflu în raiul mâncărurilor.

Luăm masa în camera de zi, urmărind un film la televizorul de o sută cincizeci și doi de centimetri și vorbim vrute și nevrute în timpul secvențelor plictisitoare. Când am ajuns aici, o mică parte din mine își făcea griji că Aidan și Michelle vor aduce în discuție avortul lui Camryn, care e un subiect extrem de sensibil. Dar eram convins că ei nu vor merge într-acolo. Uitându-mă la ei, nu pot să-mi dau seama dacă se gândesc măcar puțin la acest lucru. Aidan cel mai probabil nu. El stă departe de astfel de subiecte profunde. Iar Michelle își joacă bine cărțile, făcând-o pe Camryn să se simtă în largul ei, fără

să-i dea vreun motiv să se gândească la acel lucru pe care ea vrea să îl uite.

Și nu am văzut-o niciodată pe Camryn să se comporte cu Natalie așa cum se comportă acum cu Michelle, așa că e drăguț. Se pare că această călătorie neașteptată se va dovedi a fi mult mai benefică decât îmi imaginam.

În timpul unei conversații, Aidan își dă capul pe spate și râde. Frații mei n-or să mă lase niciodată să scap de acel moment afurisit.

– Da, Andrew era mort de beat, îi explică Aidan lui Camryn în timp ce eu îmi dau ochii peste cap, când tipul de la agenția de modelling l-a abordat în acea seară în barul meu.

Of, urmează exagerata reluare a acelui eveniment. Camryn zâmbește cu gura până la urechi și în mod evident când mă vede vânzându-mă lângă ea.

– Tipul s-a așezat lângă Andrew pe scaunul de la bar și i-a spus ceva de genul că are “aspectul fizic necesar”.

Aidan tace suficient cât să clatine din cap.

– Și, înainte ca tipul să fi apucat să termine, Andrews s-a întors spre el și a spus cu o expresie sălbatică la Charles Manson: “Amice, tu mi-ai mâncat alunele alea afurite?” Expresia tipului a fost neprețuită. Era speriat de-a bindea, ba

chiar s-a dat înapoi, gândindu-se că Andrew avea să-i tragă una.

Camryn și Michdle râd în hohote.

Apoi individul a scos o carte de vizită din portofel și a spus: “Te-ai gândit vreodată să fii fotomodel?” după care i-a întins-o. Andrew s-a uitat la ea, dar nu a luat-o.

– Ba am luat-o, spun eu.

Aidan îmi aruncă un zâmbet arogant.

– Da, după ce i-ai explicat cu atâta *elocvență* că tu n-ai putea fi niciodată fotomodel, deoarece e pentru “tipii care n-au coaie” și...

– Bine, cum zici tu, Aidan, îl întrerup eu și iau o gura de bere.

– Eu oare de ce nu te-am văzut niciodată atât de beat? întreabă Camryn.

Nu-și poate alunga de pe chip zâmbetul, dându-mi de înțeles că se distrează de minune, iar asta mă face și pe mine să zâmbesc și să renunț la supărare. Întind mâna și îi mângâi părul auriu.

– Ei bine, nu m-ai văzut niciodată atât de beat, pentru că după aia n-am mai fost niciodată atât de beat.

Michdle scoate un hohot de râs.

– Hei, spun eu, arătând cu degetul spre ea, uite cine vorbește, ‘Chelle. Îmi aduc aminte că, ultima oară când am fost aici, după ce ai tras pe gât câteva păhărele, te-ai apucat să dansezi ca o stripteuză beată.

Rămâne cu gura căscată.

– Andrew, eu nu m-am dezbrăcat!

Aidan râde și ia o gură de bere.

– Nu știu ce să zic... Dacă n-aș fi fost de față atunci, probabil că acum am fi fost divorțați.

Michelle îi trage una peste față cu pernuța de care stătea sprijinită.

– Nu m-aș fi dezbrăcat niciodată, râde ea.

Aidan, ignorând cu desăvârșire atacul, zâmbește întruna.

La fel și Camryn. Mă pierd în zâmbetul ei preț de câteva clipe, bucuros să văd ca se distrează pe cinste.

Michelle adaugă:

– Voi doi sunteți îngrozitori când vă întâlniți.

– Hei, ținând cont că te-ai căsătorit cu dobitocul ăsta, spun eu, cred că asta te face să fii o ușuratică.

– Da, spune Aidan. Fii fericită că Asher nu e și el aici, fiindcă nu e atât de inocent pe cât pare.

La naiba, are dreptate. Rahatul ăla cu ochi poate să fie un drac împielit atâta timp cât are chef.

Michelle se ridică de pe canapea și începe să adune farfuriile și paharele de pe măsuța de cafea. Camryn se ridică și ea.

– Ei bine, fac parte din familia Parrish de suficient timp cât să știu. Credeți-mă.

Ea adună farfuriile teanc, în timp ce Camryn strânge șervețelele și câteva sticle goale de bere.

– Camryn, de ce ești așa tăcută? întrebă Aidan. Încă nu te-ai căsătorit cu Andrew, dar e ca și când ai fi deja soția lui, iar asta te face și pe tine o ușuratică.

El ridică berea spre ea de parcă ar da noroc, iar apoi ia o altă gură, zâmbind năstrușnic.

Isteț frate mai am! Dacă n-ar fi fost atât de urât, l-aș fi sărutat pe gură pentru asta. Ultimul lucru pe care mi-l doresc pentru Camryn e să se simtă exclusă.

Ea îi aruncă un zâmbet arogant, ținând sticlele în echilibru pe brațe.

– E un lucru bun că încă n-ai nicio poveste despre mine.

– Încă, spune el, dând din cap o dată, ca și cum ar sublinia inevitabilul din acel cuvânt. Presupun că te aștepți la niște sâcâieli stânenitoare în următoarea perioadă, nu?



Camryn își încrețește nasul ei drăguț și o urmează pe Michelle în bucătărie.

## Camryn

– Sunt extrem de fericită că ne-ați invitat aici, spun eu cu spatele la Michelle, în timp ce arunc sticlele goale de bere în coșul de gunoi.

Michelle pune micul teanc de farfurii pe blat și începe să le clătească în chiuvetă, înainte să le bage în mașina de spălat vase.

– Hei, a fost plăcerea noastră, spune ea zâmbind. Ca să fiu sinceră, aveam nevoie de ceva companie. A fost o perioadă cam stresantă pe-aici.

Pune o altă farfurie pe suportul din mașină.

Mă apropii de ea și mă sprijin de blat, încrucișându-mi brațele. Oare prin asta mi-a dat permisiunea de a mă băga și de a pune întrebări? Nu sunt sigură, dar mă simt suficient de bine în preajma ei, astfel încât o întreb:

– Serviciul îți ocupă mult timp?

Amintindu-mi de ceea ce Marna a spus legat de problemele dintre ei doi, de fapt, voiam să o întreb: *E totul ok între tine și Aidan?*, însă cred că e prea curând să îi adresez o asemenea întrebare.

Ea îmi zâmbește și clătește ultima farfurie.

– Nu, cred că mersul la clinică e oarecum o terapie.

Rămân tăcută, dar atentă.

– În ultima vreme, barul ăla îi mănâncă zilele lui Aidan, continuă ea. Are suficienți angajați care ar putea face toată treaba, dar el își petrece mult timp acolo, ocupându-se de lucrurile ce ar trebui făcute de cei pe care îi plătește.

O privesc curioasă.

– De ce?

Închide ușa mașinii de spălat vase și aruncă o privire spre arcada care dă în camera de zi, unde Aidan și Andrew discută și râd, și spun “Rahat, frățioare” de multe ori. Apoi se întoarce spre mine și zice pe un ton coborât.

– Aidan e supărat pe mine.

Își mută privirea în altă parte și își șterge mâinile pe un prosop agățat de mânerul unui dulap.

Asta-i tot? Rămân tăcută preț de câteva secunde, în cazul în care ea e tipul ăla care face pauze lungi, dar nu continuă. Sunt ușor frustrat! Apoi, brusc, spune:

– N-ar trebui să aduc astfel de subiecte în discuție. Nu după problema prin care ați trecut tu și Andrew. Îmi cer scuze.

– Nu, Michelle, spun eu, încercând să o liniștesc sufletește.

Eu sunt aici să te ascult.

Destul de ciudat, faptul că Michelle a adus în discuție problema prin care “am trecut” eu și Andrew și nu mă deranjează așa cum se întâmpla când o făceau alții. Poate e din cauză că știu că ea nu încearcă să mă forțeze să vorbesc despre asta sau poate că îi e frică să se comporte normal în preajma mea. În momentul de față e vorba doar despre Michelle, iar eu vreau să fiu aici pentru ea.

Ea șovăie, aruncând din nou o privire spre camera de zi, după care oftează.

– Aidan vrea copii, spune ea, iar eu simt un nod în gât, însă nu las să se vadă asta. Și eu vreau... doar că nu acum.

– Aha, înțeleg.

Încuviințez și mă gândesc la asta preț de o clipă.

– Ei bine, ar putea fi și mai rău. Cel puțin n-are nimic de-a face cu vreo idilă sau cu făptul că prepară droguri la subsol.

Michelle râde și agață prosopul de mânerul dulapului.

– Ai dreptate, spune ea cu ochii luminoși. Nu m-am gândit niciodată la asta. Mi-aș dori doar să-mi acorde vreo trei ani. Fiind medic pediatru, sunt în fiecare zi înconjurată de copii. Îi iubesc. Trebuie să-i iubești pentru a putea fi pediatru, însă eu

am o cu totul altă viziune când vine vorba despre responsabilitatea de a crește un copil. Viziunea lui Aidan se limitează la Liga Juniorilor și la excursii cu cortul, înțelegi ce spun?

– Da, spun eu râzând.

O mică parte din mine se întreabă dacă Michelle îmi zice toate lucrurile astea legate de creșterea copiilor pentru a încerca să-mi ușureze propria-mi durere. Poate că așa e, dar, în același timp, cred că e doar în mintea mea. Mărturisindu-mi ce se petrece între ea și Aidan și gândindu-mă la această problemă, ar fi dificil să nu spui ceva de genul ăsta.

– Așadar, cum merge terapia fizică a lui Andrew?

Atmosfera se schimbă instantaneu în încăpere, ca și când amândouă putem reaptra ușurate că am trecut prin acest subiect dificil.

– O vreme a avut mușchii slăbiți, dar acum se simte bine. Oriu, nu prea se mai duce să facă terapie fizică.

Michelle încuviințează și trage un scaun.

– Asta-i bine, zice ea și urmează câteva momente de tăcere stânjenitoare.

Aidan și Andreu întrerup acest moment când vin la bucătărie după noi. Aidan se duce țintă spre frigider, iar Andrew își așază fundul greoi fix la mine în poală.

– An-drew! scâncesc eu și râd în același timp, încercând să-l împing de pe mine. Mai dă și tu jos câteva kilograme! La naiba, iubitele, mă strivești!

Se rotește la mine în brațe, întorcându-se cu capul într-o parte, suficient cât să-mi strângă fața cu ambele mâini și să mă sărute.

– Dă-te. Jos! strig eu, iar el mă ascultă într-un târziu. Ai un fund osos.

Îmi frec picioarele pentru a pune mușchii în funcțiune. Desigur, fundul lui nu e deloc osos, însă pentru privirea pe care o are pe chip a meritat cu vârf și îndesat minciuna mea.

– Ca niște băieței, spune Michelle, care acum se află în fața chiuvetei.

Nici măcar n-am observat când s-a ridicat,

Aidan închide ușa frigiderului cu o altă sticlă de bere în mână și se așază pe scaunul pe care Michelle l-a eliberat. Andrew mă saltă ca și când n-aș cântări niciun kilogram și îmi fură scaunul, luându-mă la el în brațe.

– Mult mai bine, spun eu.

Își petrece o mână în jurul taliei mele.

– Așadar, am vorbit cu Aidan...

Nu-mi place cum sună asta.

– Da? Întreb eu precaută, uitându-mă mai mult la Aidan, de vreme ce nu prea pot să-l văd pe Andrew în spatele meu.

– Trebuie să fie interesant, glumește Michdle, cu șoldul sprijinit de marginea blatului.

Aidan pune berea pe masă și spune:

– Ai fi interesată să cânti mâine-seară la mine la bar? E cea mai aglomerată seară a săptămânii. Chestiile pe care le cântați voi doi sunt potrivite pentru clientela mea.

Singura dată când m-am simțit atât de agitată cu privire la a cânta într-un bar sau un club a fost când am concertat pentru prima oară cu Andrew la Old Point în New Orleans. Cred că sunt agitată gândindu-mi că va trebui să cânt în fața familiei lui. În fața unor oameni pe care nu-i cunosc și pe care cel mai probabil n-am să-i mai văd niciodată nu e atât de descurajant, dar când vine vorba despre oameni cunoscuți, simt un ghem în stomac.

– Nu știu...

Andrew mă strânge ușor de spate.

– O, haide, spune el, încercând să mă încurajeze fără să insiste prea tare.

*Fii insistent, Andrew! Încetează să mai fii atât de precaut! Fii așa cum erai atunci când mi-ai spus să mă sui pe cupola mașinii tale în timp ce ploua sau când m-ai obligat să te ajut să schimb anvelopa aia afurisită!*

– Haide, zice Aidan, dând ușor capul pe spate. Andrew spune că ai o voce frumoasă.

Mă îmbujorez și mă înfior în același timp.

– Ei bine, Andrew e subiectiv, așa că nu prea poți să ai încredere în el.

– Eu cred că e o idee minunată, adaugă Michelle, așezându-se în brațe la Aidan.

El o plesnește în joacă peste coapse, iar asta îmi aduce aminte că și lui Andrew îi place să-mi facă asta. Aidan nu prea seamănă cu Andrew sau Asher, dar, ținând cont de toate celelalte lucruri pe care le împărtășesc, îți dai seama de la o poștă că-s frați.

Cuget câteva clipe și mă întorc cu capul într-o parte ca să-l văd pe Andrew, punându-mi mâinile pe după gâtul lui și împletindu-mi degetele. El zâmbește cu gura până la urechi. Cum aș putea să-l refuz?



– Bine, sunt de acord. Am s-o fac. Dar eu aleg muzica.

Aidan încuviințează.

– Orice dorești, spune Andrew.

– Cât timp o să cântăm? întreb eu.

– Cât vreți, răspunde Aidan. Dacă doriți, numai un cântec.

Voi hotărâți.

Eu și Andrew mergem la culcare târziu, după câteva runde competitive de Spades<sup>4</sup> cu Aidan și Michelle. Și cu toate că suntem în camera de oaspeți, care se află lângă a lor, nu ne simțim la fel de ciudat pe cât ne simțim la mama. Numai că din camera lor nu se aud tot felul de sunete, așa cum în ultima jumătate de oră s-au auzit de la noi. Am încercat să reduc volumul gemetelor și al scâncetelor cât mai mult, dar, ei bine, nu e deloc ușor atunci când Andrew își face de cap cu mine.

Cred că stau întinsă aici de mai bine de trei ore după ce Andrew a adormit. Aud zgomotele de pe stradă și respirația blândă a lui Andrew. Din când în când, pe perete se văd farurile unei mașini, care dispar după câteva secunde.

Nu pot dormi. Îmi este suficient să mă bag în pat și să adorm de când... ei bine, de câteva săptămâni. Încerc să nu mă foiesc

---

<sup>4</sup> Joc de cărți, asemănător cu whistul. (N.t.)

și să mă întorc prea mult, astfel încât să nu-l trezesc pe Andrew. El pare atât de liniștit când doarme.

Într-un târziu, mă dau jos din pat și cotrobăi prin poșetă după una dintre acele pastile care m-au ajutat să dorm. Și ador felul în care mă fac să mă simt. Deoarece simt și altceva pe lângă durere. Însă sunt precaută. Nu sunt dependentă și nu am luat niciodată droguri. Cu toate că am încercat să furmez iarbă în ultimul an de liceu, dar, să fim serioși, toată lumea face asta.

Deși recunosc faptul că nu știu ce voi face când voi termina pastilele astea...

Răstorn una în palmă și mă uit la ea câteva secunde. Poate că ar trebui să iau două, astfel încât să am parte de un somn adânc. Vreau să fiu odihnită și pregătită să cânt mâine-seară la barul lui Aidan. Da, e un motiv suficient de bun ca să iau una în plus.

Înghit pastilele cu apa din sticla pe care am lăsat-o lângă pat și mă întind lângă Andrew, stând cu privirea ațintită în tavan și așteptând să-și facă efectul. Andrew, simțindu-mi mișcările, se întoarce pe partea cealaltă și mă cuprinde cu mâna pe după talie. Mă ghemuiesc lângă el, trasând cu degetul conturul tatuajului său cu Euridice. Fac asta până ce îmi simt capul

plutind și ochii plini cu sute de fluturi care îmi gâdilă pleoapele și tâmplele.

Iar eu...

## Andrew

Camryn a dormit cu mult după prânz. Când în cele din urmă m-am dus să trag de ea, s-a trezit cu o migrenă și cu o atitudine răutăcioasă. Drăguță, dar răutăcioasă. Aseară abia dacă a băut două beri, însă, după felul în care stă întinsă în pat, cu fața îngropată în pernă, ai crede că a dat pe gât un pahar de lichior ieftin.

– Ți-am adus niște Advil, spun eu, așezându-mă lângă ea. Poate că ai o tumoare pe creier.

Îmi trage una în coapsă.

– Nu e amuzant, Andrew, spune ea cu un ușor geamăt în voce.

Eu am crezut că era amuzant.

– Ei bine, ia astea, spun eu, luându-i perna de pe cap.

Ea protestează o secundă înainte să cedeze.

Se ridică suficient cât să le dea pe gât cu un pahar de apă, după care se prăbușește înapoi pe saltea, închizând strâns ochii

și frecându-se la tâmpile cu degetele. Îi dau perna înapoi, iar Camryn se ascunde sub ea.

– Știi, oamenii încep să țină mai bine la băutură atunci când beau din ce în ce mai mult, nu invers.

– Am băut doar două beri, zice ea, cu vocea înăbușită de perna.

E doar o simplă durere de cap, probabil n-are nimic de-a face cu berea.

Mă aplec și o sărut pe abdomen, aducându-mi aminte de ultima oară când am făcut asta, atunci când era însărcinată. Mă întristează pentru o clipă, dar, așa cum am procedat de când s-a întâmplat, alung rahatul ăsta din minte și încerc să-mi văd de viață.

– Pot să stau aici, cu tine, dacă vrei, spun eu.

– Nu, am să fiu bine, spune ea, scoțându-și mâna de sub pernă.

O pune orbește între picioarele mele, până ce își dă seama unde e și o mută repede pe genunchi. Aș necăji-o pe seama acestei gafe, dar de data asta o las să adoarmă.

– Bine, am să ies cu Aidan câteva ore, spun și mă ridic de pe pat. Sper c-ai să te simți mai bine diseară. Chiar vreau să cântăm.

– Și eu, zice ea, întinzând mâna spre mine.

O apuc și mă aplec sărutându-i încheieturile degetelor, înainte să ies la plimbare cu fratele meu, care are câte ceva de făcut.

Când se lasă seara, Camryn e îmbrăcată și durerea de cap pare să-i fi trecut, așa că toți patru ne îndreptăm spre elegantul local al lui Aidan, unde poți găsi bere, alune și muzică live.

\* \* \*

Conform spuselor lui Aidan, afacerea cu barul prosperă, iar când intrăm în local pe la șapte seara, văd că nu a exagerat deloc. Nu l-am mai văzut niciodată atât de ticsit de oameni și am petrecut pe-aici suficiente zile de vineri și sâmbătă de când a devenit patronul lui. Muzica erupe din numeroasele difuzoare din tavan sau din pereți, un soi de soft rock, binecunoscutul stil al meu și al lui Camryn. Dacă cineva m-ar fi întrebat acum câțiva ani ce fel de muzică aș cânta dacă aș avea vreodată o formație, nu m-aș fi gândit niciodată la soft rock. Vreme de câțiva ani am cântat, prin baruri și cluburi rock clasic, cum ar fi Stones și Zeppelin, dar de când am cunoscut-o pe Camryn, asta s-a schimbat intru câtva. Am adoptat mai mult stilul Civil wars,

doar pentru că ne iese atât de natural în duet, dar atunci când avem concerte mai cântăm și câteva piese de rock clasic.

Una dintre preferatele noastre: “*Hotel California*” a celor de la Eagles, prima piesă pe care am cântat-o împreună. Se prea poate să o fi pus în mașină când am pornit la drum și să o fi făcut doar de distracție, dar a rămas în sufletele noastre. Și am cântat și “*Laugh, I nearly died*” a celor de la The Rolling Stones, pe care Camryn a insistat să o învețe.

Însă Camryn încă adoră piesele mai noi și Civil wars mai mult decât orice, așa că de obicei asta cântăm.

În seara asta nu va fi diferit.

Presupun că o să aleagă “*Tip of my tongue*” și “*Birds of a feather*”, întrucât sunt cele două cântece care o fac să se simtă bine. Ador să o văd cântând pe scenă lângă mine, deoarece devine atât de plină de viață și jucăușă și a nabii de sexy. Nu că n-ar fi deja toate acele lucruri, dar e ca și când o latură mai îndrăzneță iese la suprafață când cântă. Și nu cântă pur și simplu – face un adevărat spectacol. Cred că e acea mică actriță pe care a ținut-o ascunsă în ea. Mi-a spus că a jucat în piese de teatru la școală și se vede cu ochiul liber talentul pe care îl are.

Dar se pare că atunci când e alături de mine pe scenă e foarte fericită și de aceea această seară e atât de importantă. E

pentru prima oară când concertăm împreună de când a pierdut copilașul și sper că va fi terapeutic.

Ne croim drum prin mulțimea de oameni și ne îndreptăm spre scenă, unde începem să ne aranjăm lucrurile, care nu sunt prea multe: o chitară – din păcate nu a mea – și două microfoane, însă începem abia după vreun sfert de oră.

– Sunt atât de emoționată, îmi spune Camryn la ureche, ridicând glasul ca să o pot auzi.

Scot un *pffff* și spun:

– O, mă lași? De când ai tu emoții? Am mai făcut asta de câteva zeci de ori.

– Știu, dar de data asta cânt în fața lui Aidan și a lui Michelle.

– El e paralel cu muzica, așa că părerea lui nu prea contează.  
Camryn zâmbește.

– Ei bine, nu sunt atât de emoționată cât să nu vreau s-o fac.  
Într-un fel, e incitant.

– Așa te vreau, spun eu și mă aplec să o sărut pe buze.

– Fetele alea două, strigă Camryn la mine, fără să se uite în direcția lor, de la prima masă din stînga ta, pot să jur că fac deja sex cu tine în mintea lor.

Râd ușor și clatin din cap.

– Iar tipul ăla care stă lângă femeia cu tricou mov, spun eu, gesticulând în direcția lui, are coapsele tale în jurul capului său încă de când ai pășit pe scena asta.

– Așadar, în seara asta, ele vor fi, ha? întreabă ea.

Încuviințez și spun:

– Îhi.

– Ai grijă să le oferi tot ce-i mai bun, iubitele, spune ea, aruncându-mi un zâmbet diabolic.

– Oho, așa voi face, îi răspund eu cu aceeași privire diabolică.

Am inventat chestia asta în a doua seară la Levy's: alegem câte un tip și o tipă din mulțime, care par să aibă acea atitudine de mi-ar-plăcea-să-te-fut, iar noi îi facem să simtă "mai speciali" în cântec de-al nostru. Dar întotdeauna începem prin a le oferi țintelor noastre mici frânturi de atenție înainte să le dăm lovitura finală. Doar o privire, o întâlnire de trei secunde a ochilor, pentru a-i de știre tipei sau tipului că pe ei i-am observat puțin mai bine decât pe ceilalți oameni din local. Camryn deja își țese magia. Tipul are întipărit pe chip un rânjat tâmp. Ea se uită la mine și îmi face cu ochiul. Punându-mi cureaua chitarei pe umăr, arunc o privire spre cele două fete, care, trebuie să recunosc, sunt destul de sexy. Mai întâi o



țintuiesc pe brunetă, stând așa vreo câteva secunde, iar apoi mă uit la prietena ei. În clipa în care se uită în altă parte, le văd chicotind și vorbind între coarde, ascunse pe după mâini. Eu zâmbesc și îmi trec degetele peste corzi pentru a le acorda. Camryn lovește cu degetul în microfon, iar apoi aduce două scaune pe care probabil că vom sta doar pe durata unui cântec. Se suie pe al ei și își încrucișează picioarele; acele tocuri negre, înalte și sexy, decorate cu ținte argintii, sunt suficiente pentru a o face să pară că stăpânește bine acest domeniu. La naiba, unele dintre lucrurile pe care le poartă mă scot din minți.

Un tânăr urcă pe scenă și ne prezintă publicului. Cele mai multe voci din încăperea se sting atunci când încep să cânt la chitară. Iar când Camryn preia frâiele la primul cântec, vocea ei e atât de senzuală, încât captează atenția tuturor în doar câteva secunde.

Interpretăm patru cântece alături de un public binevoitor care dansează, se îmbată și încearcă să cânte alături de noi. Atmosfera din bar e explozivă și îmi place la nebunie.

Camryn coboară de pe scenă cu microfonul în mână și își face drum spre victima ei. Înainte ca melodia să se termine, el dansează deja cu ea, distrându-se de minune. Când mâinile lui se apropie prea tare de părțile pe care numai eu am voie să le

ating, Camryn, ca o profesionistă ce e, zâmbește și continuă să-  
i cânte în timp ce-l îndepărtează de ea.

Apoi focem o scurtă pauză.

Camryn mă împinge în spatele scenei în timp ce oamenii încep din nou să vorbească.

– Trebuie să merg la baie, spune ea.

Trag centura peste cap și sprijin chitara de peretele din spate.

– Du-te la baie. Eu o să iau ceva de băut, spun eu. Vrei ceva?

Ea zâmbește, încuviințând.

– Da, adu-mi ce vrei, nu contează.

– Alcool? întreb eu.

Ea încuviințează din nou și mă sărută, probabil dorindu-și să scape cât mai repede de mine, ca să nu facă pe ea.

– Ah, și ce-ar fi să cânți singur următoarea melodie? sugerează ea.

– Pe bune? De ce?

Ea se apropie și își pune mâinile pe pieptul meu.

– Îți iese mai bine singur și cred că eu am cam terminat-o pe ziua de azi. Mi-ar plăcea să te văd pe scenă.

Mă sărută pe buze. E mult mai înaltă în acei pantofi, astfel încât suntem cam la aceeași nivel.

Dacă asta e ceea ce-și dorește, eu n-am nimic împotriva. Nu vreau s-o oblig.

– Bine, am să cânt singur, încuviințez eu. Oricum îmi va fi mult mai ușor să le seduc pe cele două fete care-mi fac ochi dulci.

Ea îmi zâmbeste și spune râzând ușor:

– Andrew, să nu sari calul. Adu-ți aminte ce s-a întâmplat ultima oară.

– Știu, știu, spun eu, făcându-i semn să plece.

Camyn se întoarce, iar eu îi trag o palmă peste fund când pornește în fugă spre toaletă.

## Camryn

Când ajung la baie, dau peste un rând de femei care așteaptă să se elibereze cabinele. Aerul e înțesat de miros de alcool, parfum și haine îmbâcsite cu fum de țigară. O ușă de cabină se deschide și se închide: cu un *zbang* enervant o dată la câteva secunde în timp ce persoanele intră și ies. Mai întâi mă duc să mă spăl pe mâini, strecurându-mă cu greu printre două fete matolite care stau pe blat, de-o parte și de alta a mea. Slavă Domnului că tipele sunt genul vesele la beție fiindcă în seara asta n-aș putea să am de-a face cu persoane cu care trebuie să mă lupt. Fetele își cer scuze că stăteau în calea mea și se dau la o parte pentru a-mi face loc.

– Mulțumesc, spun eu și întind mâna ca să pornesc apa.

– Hei, tu ești tipa care cântă, spune fata din stânga mea, arătând cu degetul spre mine și zâmbind, după care se uită la prietena ei și înapoi la mine.

– Da, eu sunt aia, bănuiesc.

Nu prea am starea necesară să port o conversație la baie. Cu cât pierd vremea mai mult într-o toaletă publică, cu atât mai scârboasă mă simt.

– Voi doi sunteți bestiali, spune ea, toată numai zâmbet.

– Da, pe bune, zice prietena ei. Și, pe bune, ce naiba faceți cântând prin baruri?

Pur și simplu ridic din umeri și mai storc puțin săpun din dozator, încercând să le evit cât mai amabil cu putință.

– Da, chiar așa, adaugă cea din stânga mea. Aș plăti să vă văd cântând.

Bine, nu sunt chiar atât de imună la complimente. Zâmbesc și îi mulțumesc din nou.

Când alte două cabine se eliberează, ele profită de ocazie și se închid înăuntru. La ieșire, îmi fac cu mâna și îmi urează mult noroc în “cariera mea muzicală”. Aproape că rămân singură, mă întorc cu fața spre oglindă, dar nu mă uit. În schimb, bag mâna în buzunar și scot o pastilă, înghițind-o cu apă de la chiuvetă.

E pentru a mai scăpa de emoții.

Apoi mă uit la reflexia mea, alungând din minte pastila și sentimentul de vinovăție pe care îl am de fiecare dată când iau una. Născocesc scuze pentru a le justifica și aproape că reușesc să mă păcălesc. Dar știu că vina pe care o simt mereu se află acolo dintr-un motiv bine întemeiat.

În mai puțin de unsprezece minute, deja nu-mi mai pasă de vină, de scuze și de emoții, întrucât acea parte a creierului meu a fost amorțită.

Îmi trec degetele pe sub ochi pentru a curăța rimelul întins, după care îmi șterg fața cu hârtie igienică. Trebuie să arăt bine când mă întorc acolo. Mă simt minunat, dar trebuie să și arăt astfel.

Făcându-mi loc prin mulțime, îi găsesc pe Aidan și pe Michelle stând în spatele enormului bar și mă duc lângă ei. Apoi îmi amintesc că Andrew s-a dus să-mi ia ceva de băut, dar n-am de gând să merg din nou printre toți acei oameni, doar pentru a-mi lua băutura.

– Voi doi sunteți fantastici! strigă Michelle.

Mă îmbrățișează, iar eu îi întorc îmbrățișarea, simțindu-mi zâmbetul indus de pastilă întinzându-se pe toată fața.

Mă întorc spre Aidan.

– Tu ce părere ai?

– Sunt de acord cu Michelle! spune el. Ar trebui să vă scrieți propriile melodii și să cântați aici mai des. Tot timpul am pe aici vânători de talente. Și vedete.

Arată cu degetul spre peretele din spate, unde un șir de fotografii cu autograf de la diferiți muzicieni și actori atârnă într-o linie perfectă.

– Porniți cu propriul vostru material, continuă el. Pun pariu că în maximum un an, voi doi ați putea face rost cu ușurință de un contract cu o casă de discuri.

Sunt atât de amețită acum, încât ar putea să-mi spună că suntem varză și că nu avem niciun viitor în această industrie, iar eu tot aș zâmbi astfel, lăsând cuvintele lui să treacă prin mine ca prin aer.

Mă uit prin local și îl văd pe Andrew pe scenă cu chitara lui și cu formația casei, pregătindu-se să interpreteze cântecul care îl definește, “*Laugh, I nearly died*”. El chiar nu poate să mă vadă prin mulțime, dar știe că sunt cu ochii pe el. Ador să-l văd pe scenă, simțindu-se în elementul lui. Știu că, indiferent cât de buni suntem împreună pe plan muzical, el întotdeauna va străluci când va cânta singur. Îmi place să mă gândesc la felul în care a fost prima oară când l-am văzut pe scenă. Pentru că în acea seară în New Orleans, el a cântat pentru mine și m-am simțit cea mai norocoasă fată din lume.

*Aș da orice să mă simt din nou așa. Orice...*

La câteva secunde după ce a început melodia, Andrew, ca întotdeauna, beneficiază de atenția tuturor celor din sală. Cele două fete de la masă s-au ridicat acum, dansând una cu cealaltă în mod provocator, dar știu că e pentru Andrew. Am mai văzut-o și înainte. Îl vor pe Andrew, iar el le lasă să creadă, doar pentru o seară, că și el le dorește. Complet inofensiv. Eu și Andrew privim asta ca pe un lucru bun – îi facem pe oameni să se simtă bine în pielea lor. Puțin flirt ici și colo, făcând ca o fată sau un băiat norocos să fie în centrul atenției, suficient cât să zâmbească și să se îmbujoreze. Nu știi niciodată ce se întâmplă cu adevărat în viețile lor, iar o atitudine cochetă, pozitivă, nu poate fi niciodată un lucru rău.

Când ne întoarcem spre casă, la scurt timp după miezul nopții, mă duc la culcare înaintea tuturor. Stau întinsă vreme de o oră, ascultându-le vocile călătorind până în cameră mea. Andrew voia să meargă la culcare odată cu mine, însă am insistat să mai stea cu fratele lui. În ultima vreme își face mult prea multe griji pentru mine. Mâine ne întoarcem la Raleigh și vreau ca el să petreacă mai mult timp cu Aidan.

Mai trece o oră și eu încă sunt trează.

Frustrată, bag mâna în poșetă, căutând flaconul. Fără ca măcar să-mi dau seama, am mai rămas doar cu câteva pastile.



De data asta, adorm după ce înghit trei.

## Andrew

– Camryn? Iubito, te rog, trezește-te!

O scutur, strângând-o de umăr.

În clipa de față, sentimentul care predomină e îngrijorarea, iar cele secundare sunt furia și durerea. Dar, suficient de ciudat, sentimentul de nesiguranță le ține la distanță pe toate celelalte.

O scutur din nou.

– Trezește-te!

Habar n-am câte pastile blestemate din astea a luat, dar, judecând după flaconul care e aproape gol și care ar putea sugera o supradoză, simt un val de panică lovindu-mă din plin. Însă ea respiră normal și bătăile inimii par a fi în regulă. Dacă nu se trezește...

Deschide puțin ochii, iar eu inspir ușurat.

– Camryn. Uită-te la mine!

Într-un final, se concentrează suficient cât să se uite în ochii mei.

– Ce e? geme ea ușor și încearcă să închidă din nou ochii, însă o apuc de umeri și o oblig să se ridice în capul oaselor.

– Am spus să te trezești! Ține-ți ochii deschiși!

Se ridică dezorientată, dar e mai mult din cauză că a fost forțată să se trezească și să stea așa.

– Câte ai luat?

Michelle stă în spatele meu, în pragul ușii.

– Vrei să chem ambulanța?

Brusc, Camryn devine extrem de atentă. Nu știu dacă întrebarea mea și-a făcut loc spre mintea ei sau dacă menționarea ambulanței a făcut-o, dar se uită la mine cu ochi mari, înspăimântați.

– Câte din pastilele astea afurisite ai *înghițit*?

Întoarce capul și vede flaconul cu pastile de pe noptieră. Când am realizat că ea nu obișnuia să doarmă până la ora două după-amiaza și am venit să văd ce face, am găsit flaconul pe jos.

– Camryn?

O scutur din nou și beneficiaz din nou de atenția ei.

Camryn se uită lung la mine. În acest moment, văd atât de multe în ochii ei, încât nu pot alege între umilință, regret, durere, furie sau cedare. Iar apoi ochii ei se umplu de lacrimi. Îmi simt trupul tremurând sub greutatea strânsorii mele.

Izbucnește în lacrimi, căzând în brațele mele, suspinând incontrollabil, iar asta mă termină.

– Andrew? o aud pe Michelle din ușă.

Fără să mă uit înapoi la ea, îi zic:

– Nu, o să fie bine.

Și îmi reprim propriile lacrimi și furia, simțind o apăsare în piept.

Ușa se închide încet în spatele meu când Michelle iese din cameră.

O țin pe Camryn vreme îndelungată, lăsând-o să plângă pe tricoul meu. Nu spun niciun cuvânt. Nu încă. Pe de-o parte fiindcă știu că are nevoie de asta, să poată plânge și să dea totul afară. Dar, pe de altă parte, sunt atât de enervat și de rănit, încât simt că ar trebui să fac un pas înapoi și să mă calmez, astfel încât să nu spun lucruri pe care n-aș vrea să le rostesc. O țin strâns, cu brațele petrecute în jurul trupului ei care tremură. O sărut pe creștet și încerc să nu plâng și eu. Partea supărată din mine mă ajută în această privință.

– Îmi pare atât de rău! plânge ea și, când aud durerea din glasul ei, aproape că renunț complet la supărare, strângând-o și mai tare.

– Îmi ceri mie scuze? întreb, nevenindu-mi să cred.

O îndepărtez de mine, ținând-o ferm de mâini. Clătinând furios din cap, mă întorc la starea de acum câteva minute.

– Nu, mai întâi trebuie să-mi spui câte ai luat.

O privesc supărat.

– Seara trecută, spune ea. Doar trei.

– Câte erau în flacon?

– Nu știu. Probabil vreo douăzeci.

– Atunci, de când le iei?

Face o pauză, după care răspunde:

– Doar de marți. Sunt ale mamei mele. Am luat una când m-a durut capul, dar apoi am început să le iau.

Ochii i se umezesc din nou. Ridic mâna și îi șterg lacrimile de pe față.

– La naiba, Camryn! exclam, lipind-o din nou de pieptul meu pentru un scurt moment. Ce dracu' a fost în mintea ta?!

– Nimic! plânge ea. Nu știu ce se întâmplă cu mine!

Îmi pun palmele pe obrazii ei.

– Tu *știi* ce se întâmplă cu tine. Ai luat-o razna după ce ai pierdut-o pe Lily și nu poți să faci față acestui lucru. Mi-aș dori să fi vorbit cu mine.

Cu chipul ei încă în mâinile mele, își mută privirea în altă parte. Tăcerea mormăntală dintre noi mă lovește în cel mai ciudat mod cu putință.

– Camryn?

Încerc s-o fac să se uite din nou la mine, dar nu vrea.

– Vorbește cu mine. Trebuie să vorbești cu mine. Ascultă, nu ai făcut nimic greșit și nici nu puteai să previi ceea ce s-a întâmplat. Trebuie să știi asta. Trebuie să înțe...

Își retrage brusc capul din mâinile mele, ochii ei sfredelindu-i pe ai mei, plini de durere și... de altceva.

– Ba este vina mea! spune ea, îndepărtându-se.

Coboară pe partea cealaltă a patului și își încrucișează brațele la piept, stând cu spatele la mine.

– Camryn, nu e vina ta.

Pornesc spre ea, dar, în clipa în care simte că mă apropii prea tare, se întoarce.

– Ba nu, e vina mea, Andrew! spune, lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Mă gândeam ca sarcina avea să strice totul! Uram că încă locuiam în Galveston după ce trecuseră deja patru luni! Mă întrebam cum aveam să facem toate lucrurile pe care ni le doream cu un copil în cămă! Așa că, da, e numai vina mea c-am pierdut-o și mă urăsc din tot sufletul pentru asta!

Își îngroapă fața în mâini. Fac un pas mare spre ea, îmbrățișând-o din nou.

– Dumnezeule, Camryn, n-a fost vina ta!

Nu cred că am mai spus vreodată ceva cu atâta emoție. Pieptul îmi tremură incontrollabil.

– Privește-mă! îi spun, îndepărtând-o din nou de mine. Rahatul ăla este ceva normal. Iar dacă tu ești vinovată, atunci și eu sunt. Și eu mă gândeam din când în când la astfel de lucruri, dar, de asemenea, nici eu n-aș fi dat-o de bunăvoie cuiva, chiar dacă aș fi putut.

Nu trebuie să confirm cu voce tare acea afirmație, pentru că știu că nici ea n-ar fi făcut-o. Dar oricum o confirmă:

– Nu am regretat-o niciodată, spune ea. Și o... o vreau înapoi!

– Știu. Știu.

O îmbrățișez strâns și o duc la marginea patului, ajutând-o să se așeze. Mă ghemuiesc între picioarele ei, proptindu-mi brațele pe coapsele ei și luându-i ambele mâini într-ale mele. Mă uit la ea și îi mai spun o dată:

– Nu a fost vina ta.

Ea își șterge câteva lacrimi și stăm așa pentru ceea ce pare a fi o veșnicie. S-ar putea să mă creadă – ori asta, ori pur și

simplu vrea să evite discuția. Apoi se uită spre peretele din spatele meu și spune pe un ton aproape șoptit:

– Asta înseamnă că sunt dependentă?

Vreau să râd, dar n-o fac. În schimb, clatin din cap și îi zâmbesc blând, apăsându-mi ușor degetele pe mâinile ei.

– A fost un moment de slăbiciune. Camryn, nici măcar cei mai puternici oameni nu sunt imuni în fața slăbiciunii. Patru zile și un flacon de analgezice nu te transformă într-o dependentă. A fost o decizie proastă, dar nu ești dependentă.

Se uită iarăși la mine.

– Michelle și Aidan or să creadă asta.

Clatin din cap.

– Ba nu, n-or să creadă. Și nimeni altcineva n-o s-o facă.

Mă ridic și mă așez pe pat, lângă ea.

– În plus, nu e treaba nimănui. Țasta e un lucru pe care numai noi trebuie să-l știm și să-l rezolvăm.

– N-am mai făcut niciodată așa ceva, spune ea, privind drept înainte. Nu pot să cred...

– Nu erai în apele tale, îi zic. Nu ai mai fost de când a murit Lily.

În cameră se așterne din nou tăcerea. O privesc cu coada ochiului, dar o las câteva clipe în pace. Pare căzută pe gânduri.



Apoi spune:

– Andrew, poate că n-ar mai trebui să fim împreună.

Cuvintele ei mă lovesc atât de brusc și de tare, că parcă am rămas fără aer.

Sunt atât de șocat, încât simt că vorbele ei mi l-au furat pe tot. Inima mi-a luat-o la goană.

Într-un târziu, când nu continuă, reușesc să îngaim:

– De ce spui asta?

Și mi-e teamă de răspunsul ei.

Ea continuă să privească drept înainte, lacrimile alunecând încet pe obraji ei. Apoi se uită la mine și văd în ochii ei aceeași durere profundă pe care sunt sigur că ea o vede în ai mei.

– Pentru că toți cei pe care îi iubesc tind să mă părăsească sau să moară.

Ușurarea mă inundă, dar e eclipsată de durerea ei.

Abia în acest moment îmi dau seama că e pentru prima oară când Camryn s-a deschis în fața mea sau a altcuiva, în legătură cu acest subiect. Mă gândesc la lucrurile pe care mi le-a spus Natalie și la conversațiile pe care le-am avut cu Camryn în excursie și știu că acum Camryn recunoaște cât de mare e durerea ei, nu doar de față cu altcineva, ci, mai important, de față cu ea însăși.

– Mă simt atât de egoistă că am spus asta, continuă ea și nu o întrerup sub nicio formă. Tata ne-a părăsit. Mama s-a schimbat. Bunica mea, singura persoană care a rămas la fel și care a fost mereu alături de mine când aveam nevoie de ea, a murit. Ian a murit. Cole a intrat la închisoare. Natalie m-a înjunghiat pe la spate. Lily...

Într-un târziu se uită la mine, durerea intensificându-i-se pe chip.

– Și tu.

– *Eu?*

Mă ghemuiesc din nou în fața ei.

– Dar eu sunt aici, Camryn. *Mereu* voi fi aici, îi spun luând-o de mâini. Nu-mi pasă ce faci sau ce se întâmplă între noi. N-am să te părăsesc niciodată. Am să fiu cu tine pentru totdeauna.

O strâng mai tare, apoi continui:

– Îți aduci aminte când am spus că tu ești totul pentru mine? M-ai rugat să îți aduc aminte în caz că aveai să uiți vreodată. Ei bine, îți amintesc acum.

Suspinele îi zguduie trupul.

– Dar ai fi putut să mori, zice ea, lacrimile distorsionându-i vocea. În fiecare zi, când eram la spital, mă gândeam că avea să fie ultima ta zi. Și apoi, când nu s-a întâmplat și când tu ți-ai

revenit, eu mi-am dat seama că încă mă gândeam la asta. La câteva săptămâni după, la câteva *luni* după, pentru că o parte din mine simțea că trebuia să accept ideea că tu aveai să pleci. Cândva. Pentru că *știam* că mă vei părăsi într-un fel sau altul. Așa cum au făcut toți ceilalți.

– Dar n-am *făcut-o*, spun eu disperat, încercând să zâmbesc.

Mă așez pe podea și o trag jos, lângă mine.

– N-am murit. N-am făcut-o, deoarece știam că erai alături de mine în tot acel timp. Pentru că știam că eram meniți a fi împreună pentru că, dacă tu aveai să fii în viață, la fel aveam să fiu și eu.

– Și dacă o să se întâmple? întreabă ea.

Nu am anticipat asta.

– Dacă tumoarea va recidiva?

N-o să se întâmple, spun eu. Și, chiar dacă o s-o facă, am să mă lupt din nou cu ea. La dracu', am supraviețuit opt luni fără să merg la doctor și *tot* am învins-o. Avându-te pe tine în viața mea, bătându-mă la cap să-mi fac analizele în mod regulat, nu există nicio șansă să mă poată omorî mai târziu.

Nu pare într-un totu convinsă de asta, dar o mică rază de speranță apare pe chipul ei și asta e ceea ce voiam să văd.

– Îmi pare tare rău, spune ea, dar, în loc să-i zic să nu-i pară, o las să aibă parte de acest moment, întrucât îi oferă o anumită finalitate. Pun pariu că n-a trebuit niciodată să ai de-a face cu asemenea persoane nebune.

Își trece degetele pe sub ochi.

Încerc oarecum să mai înveselesc atmosfera, mângâind-o pe genunchii goi și spunând:

– Te-aș iubi și dacă ai fi una dintre tipele alea care dau fuga la baie ca să-și bage degetele pe gât după ce mănâncă sau dacă ai avea un fetiș secret cu clovni.

Ea râde ușor printre lacrimi și mă face să zâmbesc. Îi ridic bărbia cu vârful degetului și redevin serios, privind-o adânc în ochii ei albaștri, frumoși.

– Camryn, spun eu, Lily pur și simplu nu era pregătită. Nu știu de ce, dar nu te poți învinui pentru ea sau pentru oricine altcineva. Și trebuie să înțelegi că suntem în povestea asta împreună. Crezi asta?

Încuviințează.

– Da.

Mă aplec și o sărut mai întâi pe frunte și apoi pe buze.

Tăcerea se așterne, iar atmosfera din cameră pare diferită. Mai luminoasă. Știu că ea n-o să-și revină complet peste

noapte, dar văd că deja se simte mai bine. Îmi dau seama doar privind-o că se simte mult mai puțin împovărată acum că și-a luat tot rahatul ăla de pe suflet. Avea nevoie de asta. Avea nevoie de cineva care să o ajute. Nu cineva indiferent sau cineva care i-ar da numai răspunsuri standard la toate problemele.

Ea avea nevoie de *mine*.

Mă ridic și o iau de mână.

– Vino aici.

Mă urmează. Ridic flaconul de pastile de pe masa de lângă pat și apoi o trag după mine în baia din cameră. Ridic capacul toaletei și îi înmânez flaconul. Dar, înainte să pot spune ceva, Camryn îl întoarce cu fundul în sus fără să șovăie și aruncă cele patru sau cinci pastile în toaletă.

– Încă nu-mi vine să cred că am fost atât de slabă.

Se uită pierdută spre apă, în timp ce pastilele se rotesc și sunt trase în jos. Își ridică privirea spre mine.

– Andrew, aș fi putut foarte ușor să devin dependentă de ele. Nu pot să-mi imaginez...

– Dar n-ai făcut-o, o întrerup eu înainte să își întipărească asta în minte. Și ai dreptul la un moment de slăbiciune. Și gata.

Ies din baie și mă plimb prin cameră. Ea mă urmează și se oprește în mijlocul încăperii, uitându-se la mine.

– Andrew?

Mă opresc și mă întorc cu fața spre ea.

– Dă-mi doar o săptămână.

Pare ușor confuză.

– O săptămână pentru ce?

Zâmbesc ușor.

– Fii de acord cu asta. Stai aici, cu mine, o săptămână.

Devenind din ce în ce mai confuză, spune:

– Ăăă, bine. Am să stau aici, cu tine, o săptămână.

După privirea ei, e clar că habar nu are ce-o așteaptă.

Însă are încredere în mine și asta este cel mai important. Am de gând să ne oferim ceea ce amândoi avem nevoie, indiferent dacă vrea asta sau nu.

*Ziua a treia*

N-am crezut niciodată că aş fi în stare de ceea ce am făcut. Andrew îl numeşte moment de slăbiciune şi poate că are dreptate, dar îmi va lua al naibii de mult timp ca să mă iert pentru asta.

Michelle mi-a spus clar că nu mă judecă şi, deşi mă face să mă simt mai bine, mă trece o senzaţie de umilinţă ori de câte ori sunt în aceeaşi încăpere cu ea sau cu Aidan. Poate că de asta mă simt atât de prost, pentru că ei sunt extrem de înţelegători.

O săptămână. Habar n-am la ce s-a referit Andrew, dar nu ar fi frumos din partea mea să îl bat la cap cu întrebări. Trebuie să-l las să-şi ducă la îndeplinire planul. În ultimele zile a fost extrem de secretos, adesea ducându-se în alte camere să vorbească la telefon, astfel încât eu să nu aud. Am încercat doar o singură dată să trag cu urechea, devenind extrem de tăcută pe canapea, atunci când a intrat în bucătărie să discute cu Asher.

Dar trasul cu urechea m-a făcut să mă simt vinovată, așa că am dat televizorul mai tare, ca să nu pot auzi.

Și se prea poate să fi luat pastile doar timp de o săptămână, dar, aparent, a fost suficient cât să mă simt aiurea la trei zile după ce le-am înghițit pe ultimele. Mă simt agitată, lipsa somnului fiind mai groaznică decât atunci când nu luam pastile, însă cel puțin micile dureri de cap încep în cele din urmă să dispară. Nu-mi pot imagina ce-ar însemna să fii dependent de ele câteva luni sau câțiva ani. Îmi pare rău pentru oamenii care sunt...

### *Ziua a patra*

Aidan intră în casă cu un mic teanc de plicuri, citindu-le pe fiecare în parte, în timp ce trece prin camera de zi.

Preț de o clipă se uită ciudat la un plic alb și îl ridică, privindu-mă înainte ca Andrew să intre în cameră.

– Se pare că ăsta îți aparține.

Se uită din nou la mine, dar îi înmânează plicul lui Andrew.

Am un sentiment extrem de ciudat în legătură cu asta, așa că, din instinct, mă ridic de pe fotoliu și mă duc lungă Andrew, ca să văd de la cine este.



Chiar înainte ca Andrew să-l ia din raza mea vizuală și să lase mâna să-i cadă într-o parte, strângând bine plicul, văd numele lui Natalie scrijelit pe partea din față.

Știe că am văzut.

– Nu, spune el, clătinând din cap. Am să te las să-l citești altă dată.

Iar apoi bagă plicul în buzunarul de la spate al jeansilor.

Am încredere în el, dar o parte din mine e agitată cu privire la toată această situație. De ce i-ar trimite Natalie lui Andrew scrisori? Încredere sau nu, primul lucru care îți vine în minte e să te întrebi dacă nu cumva se petrece ceva între ei. Dar asta e un lucru absurd și îl alung imediat.

Plănuiesc ei ceva împotriva mea.

Mi-aș dori să știu ce anume se petrece.

### *Ziua a cincea*

Astăzi vorbesc la telefon cu Natalie, cu mama și apoi cu Marna. Aceasta încearcă să pretindă că nu s-a întâmplat nimic cu bebelușul și se descurcă la fel de bine cum s-a descurcat Michelle în prima mea zi în Chicago. E extrem de amabilă și de grijulie. Pe de altă parte, mama se pare că nu poate să vorbească decât despre relația mea cu Andrew. Mă bate la cap

ori de câte ori poate cu privire la data la care o să ne căsătorim și a stabilit deja că o să facem nunta ca la carte. Încerc să-i spun că nu vreau o rochie extravagantă sau o capelă sau flori de mii de dolari, care vor muri după o săptămână, dar e ca și cum nu m-ar auzi. Ea pur și simplu vrea să ne căsătorim. Poate că așa o să se simtă și ea mai bine când el va dormi în camera mea. Habar n-am ce anume îi trece prin cap maică-mii, dar uneori am senzația că nici ea nu știe.

Andrew se duce azi să-și facă niște verificări la un medic din Chicago. Și, ca de fiecare dată când el merge la analize, simt un gol în stomac până termină. Din fericire, s-a întors cu vești bune.

### *Ziua a șasea*

Vorbesc din nou cu Natalie la telefon, dar tot nu aduc în discuție plicul. Nici ea nu prea se poartă normal. E evident că încearcă din răspuțeri să nu dezvăluie secretele lui Andrew, ceea ce înseamnă că purtăm o conversație stânjenitoare, plină de momente de tăcere. Aș vrea să-i râd în față și să-i spun că nu e în stare să se prefacă, mai ales ta că ea vrea să-mi spună totul și să termine cu asta.

## *Ziua a șaptea*

Această “O Singură Săptămână” a fost una dintre cele mai lungi săptămâni din viața mea. Stau o vreme în pat din cauză că devine din ce în ce mai rece, dar, de asemenea, și pentru că sunt agitată și nu pot face nimic altceva. Andrew s-a trezit acum o oră și nu s-a întors în cameră decât o singură dată, pentru a-și lua papucii. M-a sărutat și mi-a zâmbit, ca și când ar fi fost în secret entuziasmat, după care a ieșit cu spatele din cameră, fără să spună niciun cuvânt.

Mă răsucesc pe-o parte, ghemuită sub plapumă, și mă uit pe geam. Soarele strălucește puternic azi, iar cerul e albastru și lipsit de nori.

Îi aud pe cei trei umblând de colo-colo prin casă.

Pantofii lui Andrew scârțâie pe podeaua de lemn de pe hol. Deschide ușa și stă acolo, uitându-se la mine.

– Ridică-te și îmbracă-te, spune el cu mâna pe clanță.

Îl privesc preț de o secundă, gândindu-mă că o să îmi explice de ce vrea să fac asta, dar el doar îndreaptă mâna spre pantofii mei de parcă ar spune *încalță-te cu ei*, apoi închide ușa.

Fac așa cum mi-a spus. Mă ridic și mă îmbrac cu jeanșii mei preferați și cu un pulover supradimensionat, apoi îmi pun o pereche de șosete și mocasinii. Când ies din dormitor și intru

în camera de zi, Michelle e ghemuită în colțul canapelei, cu o pătură peste picioare, uitându-se la televizor. Își întoarce capul să mă privească și îmi zâmbește cald, ca și când știe ceva ce eu nu știu. Și în mod sigur știe.

– E afară cu Aidan, spune ea, dând din cap spre ușa din față.

Devenind din ce în ce mai agitată, mă îndrept încet spre ușă și o deschid.

Pășind pe veranda din piatră din fața casei, îi văd pe Andrew și pe Aidan stând la marginea drumului împreună cu Asher, rezemați cu toții de Chevelle.

Preț de o clipă gândesc: *Bine, așadar, vizita lui Asher e toată surpriza?* Mă bucur să-l văd pe Asher, dar, să fim serioși, asta nu e ceva ce ar fi meritat atâta secretomanie din partea lui Andrew.

E ceva legat de mașină, din câte îmi dau seama, dar e tot ce am putut să pun cap la cap. Am eu o teorie cu privire la prezența mașinii aici, dar în acest moment am să-mi dau toată silința să nu mă gândesc la asta.

Cobor repede treptele de piatră și îl îmbrățișez pe Asher.

– Arăți bine, fetițo, spune el cu acele gropițe aproape identice cu ale lui Andrew și cu acei ochi verzi luminoși.

Apoi mă strânge bine și mă ridică ușor.

– Mă bucur să te văd, spun eu zâmbind.

Privesc întruna de la el la Andrew, care are un zâmbet atât de mare, încât mă îndoiesc că va mai ține prea mult pentru el ceea ce a plănuit.

Mă uit la Chevelle și apoi la Asher. O fac din nou.

– Așadar, tu ai condus tocmai din...

Ok, chestia asta e și mai deconcertantă decât credeam eu. Mașina era în Texas și, din câte știu, Asher era în Wyoming. Într-un târziu, continui:

– Ce se întâmplă?

Asher se uită la Andrew, iar Andrew se dezlipește de mașină și se apropie de mine.

– L-am rugat pe Asher să aducă mașina aici, spune el.

– Dar de ce?

Asher își încrucișează brațele și se sprijină de portiera din spate a mașinii.

– Pentru că e nebun, spune el râzând. Și pentru că nu a avut încredere într-o companie de livrări să o aducă aici.

Mă întorc din nou spre Andrew, așteptând ca el să scuipe totul. O briză rece pătrunde prin puloverul meu tricotat, iar eu îmi ascund mâinile în interiorul mânecilor.

– Ai la dispoziție cinci minute să îți aduni toate lucrurile în geantă, spune el, iar inima mi-o ia la goană înainte ca el să termine propoziția.

Bate cu degetul la încheietura mâinii, unde nu are niciun ceas.

– Nicio secundă în plus.

– Andrew...

– Nu stăm la discuții, spune el. Du-te și adună-ți lucrurile.

Mă uit la el fără nicio expresie pe chip.

Teoria mea era adevărată, dar nu voiam să fie. Nu vreau să plec din nou la drum... Vreau să zic, îmi *doresc*... dar nu e în regulă. Pur și simplu nu e în regulă.

– Acum mai ai patru minute, spune Asher.

– Dar nu putem pleca așa, pur și simplu, comentez eu. Ar fi nepoliticos.

Gesticulez spre Asher.

– Și Asher de-abia a ajuns aici. Nu vrei să petreci ceva timp...

– Pot să-mi vizitez fratele mai mare oricând doresc, spune Asher. În clipa de față, cred că ai face mai bine să asculți de el, altminteri s-ar putea să ajungi să porți aceeași pereche de chiloți tot drumul, timp de o săptămână.

Mai trec câteva secunde și eu încă nu mă mișc. Sunt într-un oarecare șoc, bănuiesc.

– Iubito, mai ai trei minute, spune Andrew, privindu-mă serios. Nu glumesc. Du-te în casă, aruncă rahaturile noastre în geți și intră naibii în mașină.

*O, la dracu', a redevenit el însuși...*

Când dau din nou să comentez, privirea lui Andrew devine sălbatică.

– Grăbește-te! Timpul se scurge! exclamă el, arătând cu mâna spre casă.

Într-un târziu, lăsând garda jos și intrând în joc pe cât de mult îmi permit, îi arunc o privire urâtă și spun:

– Bine.

Sunt de acord cu asta doar pentru că știu că el se străduiește să îndrepte lucrurile. Dar mă simt extrem de vinovată.

Nerespectând ordinul lui jucăuș de cinci minute, mă răsucesc pe călcâie și mă îndrept foarte încet spre casă, negrăbindu-mă dinadins, ca o dezaprobare tăcută a acestei situații.

– Michelle, tu știai despre asta? întreb eu trecând pe lângă ea.

– Normal! strigă ea spre mine și aproape că îi pot auzi veselia din glas.

Deschid ușa de la dormitor, îmi pun geanta pe pat și încep să bag de toate în ea. Apoi mă doc în baie și înșfac periuța de dinți și câteva articole necesare. Scot încercătoarele de mobil din perete, iau telefonul meu de pe noptieră și le înghesui pe toate în poșetă. Mă plimb prin cameră, sperând că n-am uitat nimic.

Se pare că Andrew și-a împachetat lucrurile la un moment dat și eu n-am observat.

Rămân în mijlocul camerei, scrutând fiecare centimetru din jurul meu, fără să văd, de fapt, ceva. Nu vreau să fac asta, dar poate că e cel mai bun lucru.

Mă claxonează de trei ori, făcându-mă să mă desprind de gândurile mele. Îmi pun geanta pe umăr și iau poșeta de pe pat.

– Ne mai vedem! spune Michelle de pe canapea.

Mă opresc chiar înainte să trec de ea și mă aplec peste canapea pentru a-i da o îmbrățișare cam ciudată, îngreunată de gențile de pe umerii mei.

Distracție plăcută! adaugă ea.

– Îți mulțumesc că ne-ai invitat, spun eu.

Zâmbindu-mi, Micheile îmi face cu mâna, iar eu ies pe ușă.



Când cobor treptele, Andrew deschide portbagajul Chevelle-ului, iar eu arunc gețile înăuntru. Am trecut cu mult de cele cinci minute alocate, dar chiar îl provoc să spună ceva legat de asta.

– Ești gata? întreabă Andrew, închizând portbagajul.

Inspirând adânc, mă uit la Asher și la Aidan și mă duc să-i îmbrățișez pe amândoi.

– Mă bucur c-ai venit, spune Aidan.

– Ține-l pe frate-meu pe linia de plutire, zice Asher.

Le zâmbesc amândurora și mă sui pe locul din dreapta, iar Andrew închide portiera pentru mine.

Băieții își iau rămas-bun. Un minut mai târziu, Andrew se suie la volan și un val de aer rece se strecoară în mașină.

Se uită la mine.

– Așadar, uite cum o să decurgă lucrurile, spune el, punându-și încheieturile mâinilor pe volan. Mergem în sud-est, spre coastă...

– Stai puțin, îl întrerup eu, tu ai plănuisit itinerarul?

E cu totul împotriva stilului său. Chiar mă mir.

Andrew rânjește ușor și spune:

– O parte. Însă e necesar.

– Care parte e necesară?

Se uită la mine ca și când ar vrea să spună: *Mă lași să termin?*

Tac din gura și îl las să continue în timp ce întinde mâna peste mine și deschide torpedoul.

– Ne îndreptăm spre sud și o să rămânem pe coastă toată iarna, spune el, iar acum mă întreb cât oare are de gând să stăm pe drum.

Toată iarna? Nu am nicio idee la ce naiba se gândește. Scoate o hartă și o despătorește peste volan. Îl privesc atentă.

– Urăsc frigul ăsta afurisit. Dacă rămânem pe coastă și mergem spre sud, e perfect, putem evita zăpada și celelalte rahaturi în cea mai mare parte a timpului.

Ok, e un plan bun, recunosc. Nici eu nu suport vremea rece, așa că planul ăsta e necesar. Încuviințez și îl las să continue.

Andrew gesticulează spre harta uriașă și începe să plimbe degetul peste ruta noastră.

– O să începem pe coasta Virginiei și de-acolo mergem înspre sud –, trecând prin statul tău –, dar nu ne oprim pentru nicio vizită, spune el, arătând cu degetul spre mine. Pur și simplu e o zonă de tranzit, bine?

Așteaptă să îi răspund.

Încuviințez, întrucât, în mod sigur, nebunia lui e sistematică, iar eu simt că e necesar să-l susțin.

Se uită spre hartă și degetul începe să se plimbe din nou peste ea.

– Apoi, Carolina de Sud, spre Georgia, după care vom traversa toată linia de coastă a Floridei, începând cu Fernandina Beach – degetul lui face o plimbare lungă peste hârtie – și terminând cu Pensacola.

– Cât timp o să ne ia toată excursia asta?

El zâmbește și clatină din cap.

– Contează?

Apoi împăturește harta inegal și o aruncă pe bancheta din spate.

– De data asta eu decid traseu. În mare parte pentru că nu vreau să-mi înghețe fundul. Dar...

Se întoarce și se uită drept înaintea, fără să mă privească.

– ... ei bine, așa trebuie să fie.

– Andrew, de ce faci asta?

Ochii săi se întorc din nou spre mine.

– Pentru că e normal, spune el cu o privire insistentă. Pentru că tu ești în mașină.

Cuvintele lui mă încurcă.

– Pentru că sunt în mașină?

El încuviințează subtil.

– Da.

– Dar... ce vrea să însemne asta?

Ochii lui verzi se împlânzesc odată cu zâmbetul și el se apleacă peste scaun, luându-mă cu degetele de bărbie. Mă sărută pe buze și spune:

– Ai fi putut să te cerți cu mine o mie de ani pe treaba asta. Ai fi putut să-mi spui să-mi dau foc atunci când ți-am lucrurile. Dar n-ai făcut-o.

Mă mai sărută o dată, iar respirația lui mentolată persistă pe buzele mele.

– Nu ai alergat în casa aia pentru că ți-am spus eu s-o faci, pentru că e ceea ce tu ți-ai dorit. N-ai făcut niciodată ceva doar pentru că ți-am spus, Camryn. Eu sunt doar cei care îți dă șutul în fund, atâta tot.

Încerc să ascund zâmbetul care mi se strecoară pe chip, dar nu pot. El se apleacă, își lipește buzele de fruntea mea și își potrivește scaunul. Motorul toarce agresiv preț de o clipă când piciorul lui calcă pe accelerație.

Are dreptate. Lucrurile pe care le-am făcut atunci când el m-a rugat, chiar dacă mie nu mi-au convenit uneori, le-am făcut

pentru că o parte din mine a vrut asta. Mă uimește că el întodeauna mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu însămi.

## Andrew

Cred că ieri, în Chicago, a fost pentru prima oară când n-am putut prezice reacția lui Camryn la una dintre ideile mele exigente. Fata mea era distrusă. Transformarea ei mă speria al naibii de tare cu fiecare zi care trecea. Am riscat și l-am sunat pe Asher în acea seară, rugându-l să aducă Chevelle-ul tocmai până în Chicago. Nu știam ce ar fi putut face Camryn și, ca să fiu sincer, eram îngrijorat că va refuza să meargă. Din cauza sentimentului de vinovăție. Hei, nici eu nu suport că am pierdut-o pe Lily. Mi-aș tăia o mână sau un picior ca să o avem înapoi în viețile noastre. Dar ce-a fost a fost și să stăm să ne înecăm în lacrimi și să refuzăm să facem ceea ce ne bucură pe amândoi, indiferent *care* ar fi motivul, e o prostie mare cât casa. Așa îți pui capăt zilelor. O moarte lentă, dureroasă. Dacă ea ar fi refuzat să mergem, aș fi luat-o pe sus, cu lovituri și țipete și aș fi dus-o pe bancheta din spate a mașinii. Pentru că asta este viața noastră. Ne-am cunoscut pe drum; am început să ne știm unul pe celălalt și să ne iubim tot pe drum. Acolo ne e locul și o să continuăm până ce devine limpede că ar trebui să facem altceva.

Primele paisprezece ore ale călătoriei noastre lungi sunt liniștite și lipsite de evenimente. Conduc tot drumul din Chicago spre Virginia Beach, ascultând muzica de la radio sau CD-urile mele, atunci când nu pot găsi un post bun. Camryn, deși zâmbește și vorbește despre peisaje în timp ce mergem, tot nu e în apele ei, dar o să-și revină. S-ar putea să dureze câteva zile, însă sigur va fi din nou ea însăși.

Plajele sunt diferite pe Coasta de Est față de cele din Texas. Sunt mai curate, iar apa oceanică de aici arată așa cum trebuie, nu măloasă și întunecoasă ca apa golfului din Galveston.

E spre sfârșitul după-amiezii. Am urmărit soarele apunând exact când am intrat în Virginia Beach și a fost pentru prima dată după avort când am văzut acea sclipire în ochii lui Camryn. Dacă aș fi știut că un apus putea face asta, aș fi dus-o cu mult timp în urmă să vadă unul.

– Așadar, ne luăm camere separate? întreabă ea când coborâm din mașină în parcare a primului nostru hotel.

Nu-mi dau seama dacă glumește, dar pun pariu că nu se așteaptă să îi fac jocul.

– Exact asta o să facem.

Deschid portbagajul și îmi pun ambele genți pe umăr.

– Tu vorbești serios?

E de-a dreptul șocată și mi se pare extrem de amuzant. Mă prefac pe cât de bine pot. Nu aveam intenția să iau două camere separate, dar acum, că tot a adus asta în discuție, nu e o idee atât de rea.

Închid portbagajul și pornim spre recepția hotelului.

– Andrew, cred c-am trecut de etapa asta.

– Două camere duble pentru nefumători, vă rugăm, și, dacă se poate, una lângă alta.

Recepționera începe să tasteze la calculator. Încerc să o ignor pe Camryn cât de mult pot, scoțând cardul din portofel.

– Andrew?

– Nu am două camere una lângă alta, spune femeia, dar am două vizavi una de cealaltă.

– E bine și-așa, zic eu.

Camryn șoptește:

– Nu pot să cred că ai de gând să dai bani pe două camere, când e mai mult decât evident că am făcut sex de nenumărate ori până acum...

Camryn vorbește fără întrerupere în timp ce recepționera se uită la noi de parcă am scăpat de la spitalul de nebuni. Ador să văd această privire pe chipurile oamenilor, această expresie uluită de nu-pot-să-cred-că-ai-spus-așa-ceva.



– Te rog să taci, spun eu, întorcându-mă spre Camryn. Am să vin la tine în cameră să te regulez, nu-ți face griji. Așa că încetează cu scene din astea pe-aici!

Ochii lui Camryn se fac la fel de mari precum cei ai recepționerei.

O iau pe Camryn de mână și o trag după mine spre ieșirea din hol.

– Ședere plăcută! spune recepționera pe un ton uluit pe când cotim spre ascensor.

Camryn izbucnește în hohote de râs în momentul în care ușile liftului se închid.

– Ce-a fost *asta*?! întreabă ea, neputând să se liniștească. Mă simt de parcă am fi doi adolescenți imaturi.

– Dar râzi, subliniez eu. Așa că a meritat.

Liftul se oprește la cel de-al doilea etaj și pășim în hol.

– Dar, pe bune, Andrew, de ce ai luat camere separate?

În timp ce străbatem culoarul, mă gândesc la scrisoarea pe care Natalie a trimis-o în Chicago la rugămintea mea. Ne oprim în mijlocul holului, în fața camerelor noastre, iar eu las bagajele pe mocheta cu pete verzi.

– Doar pentru noaptea asta, spun eu, cotrobăind prin geantă după plicul respectiv.

Camryn este aplecată deasupra mea și mă privește tăcută. Îmi dau seama că vrea să spună ceva, dar deocamdată nu știe ce anume.

Mă ridic cu plicul în mână. Ea îi aruncă o privire, dar nu e sigură care-mi sunt intențiile.

În seara asta vei sta singură în camera ta, spun eu și îi înmânez plicul.

Zâmbetul i-a pierit încă de când am scos plicul din geantă, iar acum nu face decât să mă privească mirată și confuză.

Precaută, întinde mâna și ia plicul, nefiind sigură de nimic, poate chiar întrebându-se dacă vrea sau nu să știe ce se află înăuntru.

Bag cartela în ușa ei și o deschid, ducându-i geanta înăuntru. Ea mă urmează îndeaproape, tăcută și suspicioasă, cu plicul strâns între degetele ei nesigure. Îi pun geanta pe masa lungă a televizorului și îi verific camera, așa cum am mai făcut-o și înainte. Aprind luminile și controlez caloriferul înainte să trag așternuturile ca să văd dacă sunt curate. Aducându-mi aminte de fobia lui Camryn față de cuverturile de hotel, o iau de pe pat și o arunc într-un colț al camerei.

Camryn se așază la picioarele patului, complet nemișcată.

Stau în fața ei. O privesc în ochi și pur și simplu văd cum se uită la mine. Îmi trec degetul peste marginea sprâncenei ei și apoi pe obraz și îi simt pielea încălzindu-se la atingerea mea. O doresc. Când și-a coborât ochii pentru a se uita la buzele mele, a stârnit o poftă prădalnică în mine. Însă îmi țin poftele în frâu. Sper că această seară să pună punct unui capitol din viața ei.

*– Cam s-a dus la înmormântare, mi-a spus Natalie la telefon în ziua în care am sunat-o de la Aidan. Dar a ajuns târziu, s-a așezat cât mai în spate, aproape de ieșire, și a plecat înainte de terminarea slujbei. A refuzat să se apropie de sicriu.*

*– A vorbit vreodată cu tine despre asta? am întrebat-o.*

*– Niciodată, mi-a răspuns Natalie. Și, ori de câte ori am încercat s-o fac să vorbească despre înmormântare, despre accident, despre orice, ea mi-a tăiat-o din scurt.*

Această seară va fi extrem de dificilă pentru Camryn, dar, dacă nu va trece prin asta, nu o să-și revină niciodată.

– Știi unde mă găsești, îi șoptesc eu, luându-mi mâinile de pe brațele ei. Am să stau treaz toată noaptea. Ieri am început să scriu un cântec și chiar vreau să lucrez la el cât încă e proaspăt în mintea mea.

Camryn încuviințează și zâmbește slab pe sub acea privire îngrijorată.

– Și dacă nu vreau să stau singură în camera asta? întrebă ea.

– Te rog eu să stai, îi spun pe un ton sincer. Doar pentru o seară.

Nu mai vreau să adaug nimic, dar privirea sinceră de pe chipul meu își face treaba în locul cuvintelor.

– Ok, cade ea de acord.

O mai sărut o dată pe buze și o las singură în cameră.

Sper ca acest lucru să nu se întoarcă împotriva mea.

## Camryn

Andrew mă lasă în cameră. Singură. Nu-mi place asta, dar, în cele cinci luni de când suntem împreună, am învățat să-l ascult. *Cinci luni*. Acest lucru mă uimește de fiecare dată când mă gândesc la el, deoarece am senzația că am fost împreună cinci *ani*, ținând cont de toate lucrurile prin care am trecut. Uneori mă gândesc la fostul meu prieten, Christian, cu care am fost după Ian și care m-a înșelat de nenumărate ori în cele patru luni de relație. De-abia ne cunoaștem. Acum, că mă

gândesc la asta, nici măcar nu pot să-mi aduc aminte care era data lui de naștere sau cum o chema pe sora lui, care locuia la două străzi de el.

Însă cu Andrew e o cu totul altă lume.

În cinci luni m-am regăsit alături de el, m-am îndrăgăstosit nebunește și necondiționat de el, am învățat cum să-mi trăiesc viața cu adevărat, i-am cunoscut toată familia și m-am simțit imediat acceptată, am avut parte de o călătorie pe viață și pe moarte cu Andrew, am rămas însărcinată și m-am logodit. Toate astea în numai cinci luni. Și, acum, iată-ne aici, înfruntând o nouă greutate. Iar el e alături de mine la fiecare pas. Am fost proastă și slabă și am luat pastilele alea și el e încă aici. Mă întreb dacă voi fi vreodată în stare de ceva atât de îngrozitor încât el să mă părăsească. Inima mea îmi spune că nu, nu voi putea niciodată să fac așa ceva. Niciodată.

N-am să înțeleg în veci cum de am fost așa de norocoasă să îl am alături.

Pierdută în gândurile mele, observ că nu mi-am luat ochii de la ușă de când el a plecat. Într-un târziu, mă uit la plicul din mână și nu știu de ce, dar mă sperie când mă gândesc ce ar putea să conțină. Am tot meditat la asta în ultima săptămână. Să fie o scrisoare? Dacă da, atunci oare despre ce ar putea fi

vorba? Și de la cine ar fi? Pentru cine? De ce mi-ar scrie Natalie o scrisoare? De ce i-ar scrie lui Andrew o scrisoare?

Nu are nicio noimă.

Mă așez la picioarele patului, lăsând poșeta să cadă pe dușumea, și îmi trec degetele peste conturul plicului. Dar am mai făcut asta de câteva ori în ultima săptămână și tot la aceleași concluzii am ajuns: sunt coli de hârtie, probabil groase, împăturite de două-trei ori. Nu e nimic inegal sau cu cocoloașe. E doar hârtie.

Oftez și dau să-l pun jos, însă continui să îl strâng între degete. Nu știu de ce nu deschid chestia asta afurisită. M-a scos din minți timp de o săptămână și iată-mă aici, pe cale să aflu secretul, însă mi-e prea teamă.

Pun plicul pe pat și mă ridic, încrucișându-mi brațele și privindu-l cu coada ochiului în timp ce mă plimb prin cameră. Sunt foarte precaută, ca și când ar putea să sară pe mine și să-și bage ghearele în piciorul meu. Ca ticăloasa aia de măță pe care o are mătușa Brenda. Ba chiar încep să cotrobăi prin poșetă după telefon, ca să-l sun pe Andrew și să îl rog să-mi spună despre ce e vorba, până ce îmi dau seama cât de prostesc ar fi acest lucru.

Într-un târziu, ridic plicul și, după o pauză îndelungată, simțindu-i greutatea ușoară în mâna mea, bag vârful degetului pe sub partea sigilatăm pentru a o lărgi. După ce am rupt sigiliul, eșuând în a-l deschide cu grijă, spun să-l ia naiba și rup restul. Arunc plicul distrus pe pat și despățuresc colile elegante ca să aflu că majoritatea sunt goale. La un moment dat găsesc o poză cu fața în jos și refuz să o întorc pentru a vedea ce este pe partea cealaltă. În schimb, citesc ceea ce mi-a scris Natalie pe ultima coală.

Asta e cea mai bună poză pe care am putut s-o găsesc.

Sper să te ajute cu ceea ce încerci să faci.

Cu sinceritate, Natalie

Întorc poza și inima îmi stă în loc când văd chipul frumos și zâmbitor al lui Ian uitându-se la mine. Obrazul mi-e lipit de al lui în timp ce privim spre aparatul de fotografiat. Luminile colorate de la caruselul organizat cu ocazia târgului din Carolina de Nord înviorează noaptea din fundal. Chipul lui Ian mă face să rămân fără aer de parcă aș fi căzut într-un lac rece ca gheața. Lacrimile îmi țâșnesc imediat și las poza să cadă pe pat. Ridic ambele mâini pentru a-mi acoperi buzele care îmi tremură.

De ce îmi permit să plâng după el?! De ce se întâmplă asta?

Am scăpat de toate pozele cu Ian dintr-un motiv bine întemeiat. Am șters fiecare fișier cu poze digitale pe care îl aveam, am scos numărul lui din telefon. Ba chiar am aruncat și noptiera pe care am avut-o de mică, deoarece Ian sculptase într-o parte IAN O IUBEȘTE PE CAMRYN. M-am străduit să elimin toate amintirile cu el din viața mea, deoarece mă durea prea tare să știu că tot ce îmi mai rămăsese de la el erau lucruri materiale. În privința amintirilor nu puteam face prea multe, dar mi-am dat toată silința să le uit și pe acelea.

De ce mi-ar face Andrew așa ceva? De ce ar aduce din nou în viața mea toată acea durere, după ce tocmai am pierdut-o pe Lily?

O parte din mine ar vrea să urle la Andrew, să intre la el în cameră și să-i spună cât de mult mă doare. Dar îmi dau seama imediat de ce a făcut-o. Știu de ce m-a lăsat singură cu fotografia în cameră. Pentru că mă iubește atât de mult, e dispus să mă dea înapoi lui Ian pentru o noapte, astfel încât eu să înțeleg și să accept pierderea lui.

Dar nu pot să mă uit la poza aia afurisită! Pur și simplu nu pot s-o fac!



Cu lacrimile curgându-mi șiroaie pe obraji, îmi scot puloverul gros din geantă și îl pun pe mine. Apoi ies furioasă din cameră și mă îndrept spre ascensor.

Câteva clipe mai târziu stau pe nisipul rece de pe plajă, contemplând oceanul nesfârșit.

## Andrew

Mă întreb dacă o să-l deschidă. La dracu', mă întreb dacă mă va urî pentru că i-am făcut asta, dar, dacă și-a atins scopul, a meritat să risc.

Pornesc televizorul și o reluare a unui episod mai vechi din *Seinfeld* înlocuiește tăcerea din cameră. Mă descalț și intru la duș, lăsând apa fierbinte să curgă pe mine până ce devine călâie. Mă gândesc doar la ce face Camryn singură în cameră, dacă se uită la acea fotografie a fostului ei prieten care a murit și dacă face față acestei situații. Vreau să mă duc acolo să fiu alături de ea, dar știu că trebuie să se descurce singură. Ar fi trebuit să facă asta acum mult timp, înainte ca noi să ne fi cunoscut.

După ce mă șterg, îmi pun prosopul de jur împrejurul taliei și cotrobăi prin geanta de pe pat după o pereche de boxeri. Mă așez, mă uit pierdut spre televizor, apoi spre perete și pe urmă înapoi spre televizor, până ce îmi dau seama că doar caut ceva care să-mi alunge gândurile de la Camryn.

Las MP3-ul să cânte vreo cinci melodii aleatorii, până ce decid că ar trebui măcar să văd ce face. Mai întâi încerc să o

sun la telefon, dar nu-mi răspunde. Apoi iau telefonul hotelului și sun la camera ei. Tot nu răspunde. Poate că face duș. Încerc să mă conving de asta până ce instinctele pun stăpânire pe mine. Îmi trag jeanșii și o bluză și traversez holul până la camera ei. Îmi lipesc urechea de ușă, să văd dacă pot auzi dușul curgând. Nimic. Așa că trec cartela prin fantă pentru a debloca ușa.

Nu e aici. Inima îmi bate din ce în ce mai tare când înaintez în cameră. Primul lucru pe care îl observ e fotografia, pe care eu n-am văzut-o deloc până acum și care se află pe pat. O iau și o studiez preț de o clipă. Camryn pare extrem de fericită. Asta e Camryn pe care o cunoșteam, cea cu un zâmbet frumos, plin de energie. Îmi amintesc acel zâmbet. L-am văzut de o mulțime de ori când eram pe drum împreună. Panicându-mă, îmi iau ochii de pe fotografie și mă apropiu de fereastră. Privesc spre oceanul întunecat și văd câțiva oameni mergând de-a lungul promenadei. Cu fotografia încă în mână, mă întorc repede în camera mea și mă încălț, fără să-mi leg șireturile, apoi mă îndrept spre plajă. Aerul rece nu e insuportabil, dar e suficient cât să mă facă să mă bucur că am o bluză cu mâneci lungi. Caut orice semn care să indice prezența ei, uitându-mă dintr-o parte în alta a promenadei și pe șezlongurile din apropierea

hotelului, dar nu e de găsit pe nicăieri. Punând poza în buzunarul de la spate, pornesc în pas alergător și mă îndrept spre plajă.

O găsesc stând pe nisip, nu foarte departe de hotel.

– La dracu', iubito, m-ai băgat în sperieți.

Mă așez lângă ea, apucând-o cu mâna pe după talie.

Privește înspre ocean, vântul mușcător fluturându-i ușor părul blond. Nu se uită la mine.

– Îmi pare rău, spun eu. Voiam doar să...

– Andrew, te iubesc, mă întrerupe ea, dar tot nu se uită la mint. Nu înțeleg cum de e posibil ca o fată să fie atât de norocoasă și atât de ghinionistă în același timp.

Nefiind sigur încotro se îndreaptă cu asta, mi-e teamă să vorbesc, întrucât nu vreau să îi spun ceva greșit. O strâng mai bine ca să ne încălzim unul pe celălalt. Și nu spun nimic.

– Nu sunt supărată pe tine, zice ea. La început am fost, dar vreau să știi că nu mai sunt.

– Spune-mi ce-ai pe suflet, îi zic eu pe un ton blând.

Tot nu și-a luat privirea de la întunericul din fața ei. Valurile de-abia ating malul la câțiva metri în fața noastră. Un punctuleț alb, lumina unei bărci, se mișcă în larg.

Deodată simt ochii lui Camryn ațintiți asupra mea și întorc capul ca s-o privesc. Clădirea din spatele nostru și luna îmi asigură suficientă lumină cât să văd cum șuvițele de păr îi biciuiesc trăsăturile fine. Ridic o mână și îi trag câteva fire de pe buze. Ochii i se împlânzesc când se uită la mine și spune:

– L-am iubit pe Ian, foarte mult. Dar nu vreau să crezi că...

Clatin din cap.

– Camryn, te rog să nu faci asta. Nu vorbim despre mine, ok?

Mai iau o șuviță de păr și o trag departe de gura ei.

– Nu îndrepta lucrurile astea spre mine.

Tace preț de o clipă și îi simt mâna în poala mea, așa că îmi împletesc degetele cu ale ei.

Camryn își întoarce privirea spre ocean.

– Nu am vrut să merg la înmormântarea lui Ian, spune ea. Nu voiam ca ultima noastră întâlnire să se desfășoare așa.

Se uită la mine.

– Îți amintești de ziua aceea la tine în apartament, când te-am auzit vorbind cu Aidan, care încerca să te facă să mergi la înmormântarea tatălui tău?

Încuviințez.

– Da, îmi amintesc.

– I-ai spus că atunci când ai vrea să vezi ultima oară pe cineva, ai prefera ca persoana respectivă să fie în viață, nu întinsă într-un sicriu. Ei bine, asta am simțit eu în legătură cu înmormântarea lui Ian. Nu am vrut niciodată să merg. De asta nu am vrut s-o văd pe Lily. De asta am ales să o incinerăm.

– Dar *te-ai dus*. La înmormântarea lui Ian.

Deocamdată stau departe de subiectul Lily. E mult mai dureros. Pentru amândoi. Eu am văzut-o. Era atât de mică, încât ar fi putut încăpea în palma mea. Dar Camryn a refuzat s-o vadă.

Clatină din cap.

– Nu chiar, spune ea legat de înmormântarea lui Ian. Am fost acolo, dar e ca și când n-aș fi fost. Felul meu de a-l lăsa să plece era să-l scot complet din mintea mea, fiecare cuvânt pe care mi l-a spus, chipul lui... orice am putut șterge am șters. M-am dus acolo doar pentru că asta se aștepta toată lumea să fac. Dacă nu mă gândeam la ce aveau să spună oamenii, aș fi stat acasă în ziua aia.

– Dar asta nu înseamnă că ai fi pus punct aceluia capitol din viața ta, spun eu precaut. E ca și cum ai mătura praful și l-ai ascunde sub covor. E tot acolo. Știi că e acolo. Și o să te scoată din minți până ce nu faci treaba cum se cuvine.

– Știi, zice ea.

După câteva secunde de tăcere, bag mâna în buzunarul de la spate și scot fotografia.

– Știi, dacă nu ar fi murit, aș fi fost puțin gelos pe e. Pentru un tip e destul de sexy.

Camryn îmi zâmbește și observ că ochii ei de-abia ating marginea fotografiei.

O pun pe nisip, lângă genunchii noștri. Apoi redevin serios.

– Camryn, ceea ce se întâmplă cu tine – pastilele pe care le-ai luat, toate astea – nu are legătură numai cu pierderea lui. Știi asta, nu-i așa?

Nu-mi răspunde, dar simt că se gândește mult la ceea ce i-am spus.

– Ai închis totul în tine. Pe Lily. Pe Ian. Conform celor spuse de Natalie, până și pe bunica ta, pe Cole și faptul că tatăl tău a plecat și că îi pasă mai mult de noua lui prietenă decât de tine.

Îi vorbesc pe șleau, pentru că exact de asta are nevoie.

– În loc să înveți să înfrunți lucrurile astea, să jelești, chestii de genul ăsta, tu pur și simplu închizi lucrurile astea în tine și te aștepți să dispară singure. Ai făcut asta cu mult înainte ca

noi să ne fi cunoscut. Trebuie să știi că astea se adună, iar într-o bună zi ai să explodezi și ai s-o iei razna.

– Știu, ai dreptate ca de obicei, spune ea deprimată.

– Crezi asta sau ești de acord cu mine doar ca să-mi închizi gura?

Îi zânjesc, sperând să obțin un zâmbet din partea ei.

Și funcționează.

Ea îmi zâmbește și spune:

– Nu, chiar cred asta. Doar că îmi doresc să o fi făcut mai devreme.

– De ce o crezi acum?

– Pentru că tu ești ca un filosof cu tatuaje.

Cimryn râde, iar asta pur și simplu mă topește.

Chiar râde. La început am fost convins că-mi va lua mult timp să o fac să se împace cu toate astea, însă ea continuă să mă surprindă în fiecare zi.

– Un *filosof*? fac eu. Puțin probabil. Dar recunosc că merit.

Camryn se întoarce într-o parte și își pune capul în poala mea. Se uită la mine cu acei ochi albaștri ca de căprioară și nu mă pot abține să nu întind mâna și să îi ating fața catifelată.

– Vrei să știi adevărul? întrebă ea.

– Desigur, îi spun, dar brusc mă simt puțin îngrijorat.



– Așa cum ți-am spus acasă la Aidan. Dacă te-aș pierde vreodată, aș lua-o razna. Pierderea sarcinii a stârnit din nou toate temerile mele. Legate de pierderea ta. E ca și cum în acea clipă o tragedie mi-a adus din nou aminte de moarte și de cât de repede poți pierde pe cineva drag. Dacă Dumnezeu ori Natura, ori cine sau ce naiba controlează toate astea a putut să fie atât de nemilos și de lipsit de inimă încât să-mi omoare copilul, atunci e clar că nu ar sta pe gânduri dacă ar fi să te omoare pe tine. Andrew, asta mă bagi în sperieți. Gândul că te-aș pierde mă omoară pe dinăuntru. Și, pentru că la un moment era cât pe ce să te pierd, mă tem și mai tare.

– Dar ți-am mai spus și...

Se ridică și se așază în fața mea, cu genunchii îngropați în nisip.

– Știu ce mi-ai spus, zice ea. Dar nu contează ce crezi tu sau faptul că spui exact lucrurile potrivite pentru a îmbunătăți situația. Andrew, n-ai de unde să știi ce se va întâmpla. Tumoarea ar putea foarte ușor să recidiveze și, în pofida tuturor eforturilor, a tuturor precauțiilor, ar putea să te omoare.

Dau să o contrazic, dar e atât de dornică să-mi spună toate acestea, încât o las în pace.

– Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, continuă ea, și am puterea să te privesc în ochi chiar acum și să-ți spun că, oricât de tare doare, pot să accept moartea lui Ian. Pot să accept moartea lui Lily. Pot să accept moartea altora, chiar dacă îmi va fi extrem de greu. Dar pe-a ta...

Face o pauză și nici măcar nu clipește atunci când mă privește în ochi.

– N-aș putea niciodată s-o accept pe-a ta. Niciodată.

Tăcerea dintre noi nu face decât să amplifice sunetul oceanului. Vreau s-o iau în brațe, să-mi lipesc buzele de ale ei, dar rămân nemișcat, sorbind-o din priviri, deoarece cuvintele pe care tocmai mi le-a rostit sunt cele mai puternice cuvinte pe care le-am auzit sau simțit, sau înțeles vreodată.

Într-un târziu îmi întind ambele mâini și o iau în brațe. Îmi pun palmele pe spatele ei, o privesc adânc în ochi și îi spun:

– Te cred și vreau să știi că simt exact la fel.

Ea înclină ușor capul într-o parte.

– Serios?

– Da. Camryn, nu pot trăi fără tine. Aș putea încerca, dar ar fi o viață nefericită. Nu e vorba doar despre mine; tu ai putea muri mâine la fel de ușor ca și mine. Nici eu și nici tu nu suntem imuni la asta.

Nu obiectează, dar, preț de o clipă, se uită în altă parte.

Îi cuprind obrazii cu mâinile, forțând-o să se uite la mine.

Pielea ei e rece.

– Trebuie să trăim clipa, îți amintești? spun eu și beneficiez imediat de toată atenția ei. Noi doi trebuie să facem un pact, chiar acum. Vrei să faci un pact cu mine?

Îmi mișc puțin mâinile ca să-i încălzesc urechile reci.

Ea încuviințează.

– Ok.

Sunt fericit că are suficientă încredere în mine, încât să nu pună întrebări înainte de a fi de acord cu ceva.

Luându-mi o mână de pe urechea ei, îi trasez cu degetele conturul frunții ei, coborând ușor pe marginile obrazilor.

– Nu putem controla moartea, spun eu. Nu putem face nimic pentru a o evita sau pentru a o ține la distanță. Tot ce putem controla este felul în care ne trăim viețile înainte ca moartea să ne ajungă din urmă. Așadar, hai să ne promitem unul altuia lucruri pe care le putem realiza indiferent de obstacole.

Camryn încuviințează și zâmbește vag.

– Ce fel de lucruri? întreabă ea.

– Tot ce vrem. Orice ne dorim unul de la celălalt. Cum ar fi...

Mă ridic de pe nisip și îmi vâr mâinile în buzunare. Privesc înspre ocean, gândindu-mă la cea mai bună promisiune cu care să încep. Deocamdată nu-mi trece prin minte decât un singur lucru, așa că mă întorc din nou spre ea și arăt cu degetul în sus, spunând:

– Asta n-are nimic de-a face cu tumoarea sau cu altceva, dar vreau să-mi promiți că, dacă voi fi vreodată conectat la aparate ca să supraviețuiesc și tu simți în sufletul tău că n-am să răzbesc, simți că sufăr, atunci ai să mă deconectezi.

Zâmbetul îi dispare și se uită la mine de parcă aș fi stricat acest moment. Mă întind și o iau de mână, ridicând-o în picioare.

– Nu încerc să fiu morbid. Asta e o chestiune care nu mi-a dat pace niciodată, știi? O vezi la televizor și în filme. Un tip e conectat la toate mașinăriile posibile, încercând să-l țină în viață, deoarece familia are mari speranțe. N-am nimic împotriva speranței, dar chestia asta mă îngrozește.

O apuc blând de mâini.

– Să nu mă lași niciodată să trăiesc ca o legumă. Promite-mi asta. Tu mă cunoști mai bine decât oricine altcineva și am încredere în tine să stabilești când mi-a ajuns. Așadar, promite-mi.

Încet, începe să înțeleagă. Îi ia o clipă, dar încuviințează.

– Promite-mi același lucru, spune ea.

Zâmbesc și spun:

– Așa voi face!

Dă un pas înapoi și își vâără mâinile în mâneci. Aranjându-și puloverul, începe să se plimbe.

Se oprește și se uită la mine.

– Promite-mi că, dacă vreodată mă voi îmbolnăvi de Alzheimer și nu voi mai recunoaște pe nimeni, tu mă vei vizita în fiecare zi și îmi vei citi așa cum Noah i-a citit lui Allie<sup>5</sup>.

– Cine? întreb eu, dar apoi îmi amintesc brusc. Aaa, înțeleg!

Râd și dau din cap.

Ochii și gura i se măresc.

– Andrew! strigă ea. Nu e deloc amuzant! Vorbesc serios!

Râde, iar eu o trag într-o îmbrățișare.

– Bine, bine! spun eu, strângând-o tare în timp ce se vânzolește.

– A fost ideea ta, spune ea, așa c-ar fi mai bine să nu faci glume pe seama ei.

---

<sup>5</sup> Personajele principale din romanul *Jurnalul unei iubiri*, scris de autorul american Nicholas Sparks. (N.t.)

– Știi. Ai dreptate, dar... *pe bune?* Trebuie să mă faci să devin Sparks acum?

Îi simt cotul pătrunzând în abdomenul meu, așa că mă aplec puțin și exagerez durerea cauzată, schimonosindu-mă din pricina agoniei și a hohotelor de răs. Pentru a adăuga sare pe rană, Camryn mă împinge și mă lasă lat pe nisip. Apoi se suie direct pe mine, cu picioarele de-o parte și de alta a mea, cu mâinile în șolduri, adoptând o figură foarte autoritară. Îmi țin o mână pe piept, răsând și chinuindu-mă să am o mină serioasă cu toate că știu al naibii de bine că nu o pot păcăli.

– E tipic pentru tine să faci haz de un moment extrem de serios.

Rămâne atât de sobră, încât mă face să râd și mai tare, în mare parte pentru că ei îi este deosebit de greu să stea așa mult timp.

Dă să se așeze pe mine și probabil va încerca să mă bată cu mânuțele ei fragile, însă ridic mâna și o bag între picioarele ei, strângând-o tare.

– Aaaaauu! geme ea și este gata să cadă, însă reușesc o țin în loc. Ce-i cu tine de mă apuci de păăăă – la dracu', Andrew! – de ce mă apuci de părțile mele esențiale?!

Apăs și mai tare și mă ridic treptat de pe nisip, ajutând-o să se lase pe spate. Cade în genunchi la același nivel cu mine.

– Pentru că-mi place, îi șoptesc eu peste buze. Acum, stai nemișcată!

Atmosfera dintre noi se schimbă în decurs de câteva secunde. Pielea ei rece devine mai caldă, ochii ei devin mai fascinați, iar trupul mai supus.

– Sunt oameni pe-aici... încearcă ea să șoptească, dar strânsoarea mâinii mele între picioarele ei se înăsprește și o lasă fără grai.

– Nu-mi pasă, spun eu, privindu-i mai întâi ochii și apoi buzele pline și umede. Oamenii ăia-s destul de departe.

– Dar... ce faci...

– Stai nemișcată. Taci din gură.

Îmi trec limba peste buza ei de jos și o sug ușor. O simt că încearcă să mă sărute, dar nu o las. Îmi iau mâna de pe pantalonii ei și o strecor înăuntru pentru a-i simți căldura. La naiba, deja e udă. Sprijinindu-mi capul în curbura gâtului ei, închid ochii și inspir mirosul pielii ei. Rămâne complet nemișcată, dar îi simt trupul tremurând și inima bătându-i mai iute la atingerea mea. Vreau să i-o trag bine de tot. Dar,

deocamdată, n-o fac, deoarece îmi place să mă torturez. Ador asta.

Mâna mea liberă cade de pe talia ei și se duce spre coapse, forțând-o să-și desfacă picioarele și mai tare.

– Desfă-le! spun eu, buzele mele de-abia atingându-le pe ale ei, iar ea face exact ceea ce îi spun, mișcându-și genunchii pe nisip.

Se încordează puțin când simte un bărbat mergând nu departe de noi, dar o strâng din nou, vârând două degete în ea și, obligând-o să se uite doar la mine. Icnește, iar eu tremur puțin, simțindu-i interiorul strângându-se în jurul degetelor mele. O privesc în ochi, iar uneori îi studiez forma gurii.

– Nu te uita decât la mine, spun eu. Nu-mi pasă că simți nevoia de a închide ochii. Să n-o faci! Stai cu ochii pe mine!

Încuviințează subtil, ca și când i-ar fi teamă că mă voi opri dacă ea greșește.

Mișc degetele întruna, la început lent, scoțându-le și folosind umezeala pentru a-i menține clitorisul umed, frecându-mi degetul mijlociu deasupra lui în mișcări circulare. De fiecare dată când îl ating, ochii ei dau să se închidă, dar mă opresc în secunda în care observ asta, iar ea își recapătă controlul asupra privirii. Îmi mișc din nou degetele în ea, puțin



mai repede și, cu degetul mare, îi apăs clitorisul din ce în ce mai tare. Gemete ușoare îi scapă de pe buzele întredeschise, inspirând aerul rece din jurul nostru și răsuflarea mea caldă în timp ce respir din ce în ce mai tare în gura ei. Dar nu își ia niciodată privirea de la mine și nu vorbește, cu toate că știu că vrea să le facă pe amândouă.

– Recunoaște, îi șoptesc eu, aplecându-mă la urechea ei, în acest moment nu ți-ar mai păsa dacă cineva s-ar uita. Nu-i așa? M-ai lăsa să ți-o trag chiar aici, în văzul tuturor, și te-ai rușina după ce vom fi terminat.

Încuviințează cu o mișcare a capului.

– Ce altceva m-ai lăsa să-ți fac? o întreb cu buzele lipite de urechea ei, continuând să-mi mișc degetele.

– Orice ai vrea, spune ea cu un ușor icnet.

– *Orice* aș vrea?

Îmi frec degetul și mai tare de clitorisul ei.

– Da... spune ea, bolborosind ușor. *Oricelucruaferisit* pe care-l vrei...

Cuvintele ei, glasul ei pătimaș mă fac s-o doresc cu ardoare, iar mädularul mi s-a sculat atât de tare, încât de-abia mai rezist. Degetele mele se mișcă și mai repede. Trupul începe să-i tremure, iar coapsele freamătă în încercarea de a se abține. Mă

dezlipesc de urechea ei și e privesc din nou în ochi. Își ține privirea ațintită asupra mea cât de bine poate, pleoapele îi devin din ce în ce mai grele, iar respirația îi este neregulată și răgușită. Însă ochii se măresc și îngheață când eu ating ael loc special și am grijă să nu întrerup ritmul.

– Nu te uita în altă parte, spun eu și continui să o privesc adânc în ochi.

Când juisează, privirea mea nu face decât să se întărească, pironind-o pe a ei într-un val de poftă trupească nestăvilită. E ca și cum aş vedea plăcerea emanând din irisurile ei, ca și cum aş simți căldura orgasmului ieșind de pe pielea sensibilă a buzelor ei, care îmi doresc să le sărute pe ale mele cu atâta poftă, însă tot nu vreau s-o las. Iar când trupul ei agitat începe să se liniștească, bag și mai adânc cele două degete, simțind-o cum le strânge în timp ce îi țin clitorisul apăsat cu degetul.

Se prăbușește pe pieptul meu.

Îi cuprind trupul cu mâinile mele și o sărut pe creștet.

– Ce naiba îmi faci? mă întreabă ea.

Râd ușor și o țin mai bine.

– Ce dracu' vreau, îi răspund eu cu viclenie.

Ridicând capul de pe pieptul meu, mă străpunge cu privirea.

– Ei bine, nu-mi pasă ce spui, dar de data asta n-am de gând să te las fără să-ți întorc favoarea

– A, vorbești serios?

– Da, foarte serios, așa că nici măcar să nu-ți treacă prin cap să încerci.

– Și ce ai de gând să-mi faci, mă rog?

Îmi simt rânjetul lițindu-se pe tot chipul.

– Ce dracu' vreau, spune ea cu un rânjet și mai diabolic decât al meu.

Apoi se ridică în picioareși, apucându-mă de mână, mă saltă și pe mine de pe nisip.

– Dar nu aici, spune ea. Se face prea frig.

– Tu ești șefa, zic eu și o las să mă tragă după ea.

N-aș aduce niciodată asta ta disesție, dar, pe când ne îndepărtăm de plajă, observ că poza cu Ian și Camryn a rămas pe nisip. Mâna ei o strânge pe a mea și Camryn se uită în ochii mei, zâmbindu-mi în timp ce traversăm promenada.

Știu că eu n-am avut prea multe de-a face cu încheierea aceluși capitol din viața ei. Da, am forțat același subiect, dar Camryn a fost cea care, în acea clipă, și-a înfruntat una dintre cele mai mari temeri. A privit chipul unei persoane pe care a iubit-o și a pierdut-o și, într-un final, a acceptat asta.

Recunosc, a fost ciudat cum s-a întâmplat totul și nu m-am dus niciodată acolo cu vreo intenție sexuală, mai ales într-un moment ca acela. Dar Camryn, în timpul pe care l-a petrecut singură pe acea plajă, gândindu-se la Ian, cu mult înainte ca eu să fi ajuns la ea, își dăduse deja seama de toate.

Nu pot să spun sigur cum a făcut-o sau care a fost implicarea mea, însă, când a părăsit plaja alături de mine în acea seară, a început să redevină ea însăși.

Camryn își revenea, iar eu pluteam pe un nor alături de ea.

## Camryn

*8 decembrie – cea de-a douăzeci și una aniversare a mea*

Când a început să se facă din ce în ce mai frig, eu și Andrew am călătorit numai spre sud. Am petrecut o noapte în Virginia Beach, iar de acolo am urmat linia de coastă a Carolinei de Nord, stând câteva zile în Myrtle Beach, Carolina de Sud, unde am făcut rost de primul meu loc de muncă în această excursie. Cameristă. În mod clar nu unul dintre preferatele mele, mai ales după ce Andrew mi-a amintit acum ceva timp de chestiile scârboase pe care clienții au tendința să le lase în camere. Dar a fost un loc de muncă și nu m-a deranjat prea tare, mai puțin atunci când s-au așteptat să spăl coșurile de gunoi, care aveau lipite pe fund tot felul de rahaturi dezgustătoare. Mă scuzați, dar numai când mă gândesc la asta îmi vine să vomit. L-am sunat pe Andrew și l-am implorat să vină s-o facă pentru mine. Desigur, l-am mituit cu promisiunea unor sex oral în locuri aleatorii în schimbul serviciilor lui. Ieee, să-mi bag picioarele! Pe cine încerc să păcălesc? Îmi place la nebunie să-i fac asta.

Doar mă prefac uneori că urăsc asta, dar și lui îi place când joc teatru, deoarece adoră să vadă cum mă plâng.

Oricum, după câte se pare, astfel de joburi sunt ca ușile batante, angajații venind și plecând atât de repede, încât nici măcar nu sunt trecuți în statul de plată. Mă gândeam cum să folosesc acest lucru în favoarea mea cât timp eram pe drum. Așadar, pentru a plăti doar jumătate din chiria camerei în care stăteam și deoarece personalul hotelului era mai tot timpul insuficient, am întrebat dacă puteam să-i ajut, iar ei m-au angajat pe loc.

Însă serviciul era doar temporar, de vreme ce eu și Andrew trebuia să plecăm din Myrtle Beach și să ne îndreptăm spre noua noastră destinație, oricare ar fi fost aceea. Nu plănuiam niciodată în avans destinațiile. Singura regulă pe care o avem este să stăm pe coastă. Măcar până la primăvară. Dar mai sunt câteva luni până atunci, iar în acest moment suntem cazați într-un hotel de tip cabană, chir pe plajă din minunatul oraș Savannah, din statul Georgia.

Iar astăzi împlinesc douăzeci și unu de ani.

Andrew mă trezește dintr-un somn adânc, trăgând pedelele ferestrei uriașe și lăsând soarele să inunde camera.

– Trezirea, sărbătorito! strigă el de undeva din apropierea patului.

Îl aud lovind repetat cu palma în masa de lângă fereastră.

Gem și mă răsucesc pe-o parte, întorcându-mă cu spatele la soare și apoi îngropându-mă sub așternuturi. O rafală de aer rece mă lovește din plin când Andrew trage pătura de pe mine.

– O, *haide!* murmur eu, aducându-mi genunchii la piept și trăgându-mi perna peste cap. Ar trebui ca de ziua mea să am voie să dorm mai mult.

Brusc, trupul îmi este târât din pat și mâinile mi se zbat întruna, încercând să apuce strâns de marginea saltelei. Mâna lui Andrew e strânsă ferm pe glezna mea. Lovesc și mă zbat, încercând să scap, însă el mă trage peste pat atât de repede și de ușor, încât cedez. Fundul îmi lovește podeaua, iar așternuturile cad peste mine.

– Ești un măgar și jumătate! exclam eu râzând.

– Iar tu mă iubești așa cum sunt. Acum, ridică-te!

Cu părul încâlcit, ridic privirea spre el și îmi țugui buze. El îmi zâmbește și îmi întinde mâna. O iau și mă ridic.

– La mulți ani, iubito! spune el și mă sărută pe buze.

Mă înfior puțin, deoarece știu că am respirația de dimineață, însă m-am obișnuit deja cu faptul că el nu ratează niciun moment pentru a mă necăji cu asta.

Fără să se uite la mine, Andrew bagă mâna în buzunarul gecii și scoate o cutiuță din catifea neagră. Evident, a fost deja prin oraș azi-dimineață, însă eu sunt mai interesată de cutia pe care mi-o în mână. Îl privesc precaută, fiind pregătită să mă iau de el dacă mi-a nesocotit ordinele și a cheltuit o mulțime de bani pe o bijuterie.

– Andrew? spun eu suspicioasă.

– Deschide-o, mă îndeamnă el. Am fost cuminte. Îți jur!

Ridică ambele mâini de parcă s-ar preda.

Continuând să am mare grijă cu aparenta lui sinceritate, ridic capacul cutiei și dau peste un lanț cu pandantiv de diamant care mă face să icnesc. Apoi mijesc ochii spre el și spun:

– Andrew, îți jur...

Arunc din nou o privire colierului, simțindu-mă vinovată că îl țin în mână.

– E clar că ăsta a costat...

– Îți jur, zice el cu un zâmbet fermecător, n-a fost scump.

Mușcându-mi sceptică buza de jos, întreb:



– Atunci, cât a costat?

– A, cam o sută douăzeci și cinci. Nimic mai mult. Jur pe inima mea! spune el, făcând o cruce cu degetul deasupra inimii.

Apoi ia colierul din cutie, lăsându-l să atârne pe mâna lui.

– Îți place? întreabă, ducându-se în spatele meu.

Instinctiv, îmi ridic părul nepieptănat în timp ce el îmi pune colierul la gât.

– Andrew, e perfect. Nu doar că îmi place, ci îl *ador*.

Mă uit în jos când el îl prinde și ridic pandantivul argintiu strălucitor între degete.

Mă întorc cu fața spre el și mă ridic pe vârfuri ca să-l sărut.

Nu înțeleg cum un asemenea colier a costat doar atât, însă el spune adevarul. Cred...

– Îți mulțumesc, iubitele, îi spun eu zâmbind cu gura până la urechi.

Brusc, îmi trage o palmă la fund și spune:

– Astăzi trebuie să ieșim de-aici. M-am săturat să mă ascund în camerele astea. M-am săturat de vremea rece. Mi-aș dori să putem hiberna.

– Și eu. Și ce anume vrei să facem?

Îmi iau niște haine curate din geanta de lângă televizor.

– Nu știu. Orice, spune el. Îmbracă-te bine.

Sinceră să fiu, nu era nevoie să-mi spună asta. Nici măcar faptul că suntem pe coastă, în partea de sud, nu a schimbat lucrurile, de vreme ce ne-a fost foarte frig în ultimele zile. Visăm atât de mult la anotimpurile de primăvară și vară, încât aproape că numai despre asta vorbim. Mă plâng mult că nu mai pot să-mi scot picioarele pe geamul mașinii fără să înghețăm cu totul, iar el se plânge că încă nu am bifat pe listă dormitul sub stele pe câmp. Desigur, n-am s-o spun cu voce tare, deoarece s-ar încăpățâna să o facem cât mai repede, dar pe mine nu prea mă încântă dormitul sub stele. Nu cred că m-ar încânta vreodată. Nu după ceea ce s-a întâmplat prima oară când am încercat asta. Nu. Eu sunt fericită cu paturile de hotel. Aici nu găsești șerpi.

Iarna e deprimantă. Mă gândesc că de-aia numărul sinuciderilor din Alaska e atât de mare. E un stat frumos, dar aș accepta oricând căldura înăbușitoare a unui stat deșertic din Sud.

Mă îmbrac călduros pentru ziua mea de naștere: geacă groasă, fular, mănuși, toate alea. Și *tot* mi-e al naibii de frig.

\* \* \*

Andrew face ca iarna să fie fierbinte. Întotdeauna i-am considerat sexy pe băieții cu fes, dar, după felul în care arată cu geaca lui de firmă și cu fesul împletit, cu puloverul gri-închis, cu jeanșii negri și cu cizmele Doc Marten, pot să spun că nu mai am nevoie de niciun cadou pentru ziua mea de naștere. Zâmbesc în sinea mea, în timp ce trecem ținându-ne de mână printr-o mică adunătură de oameni, cu toții grăbindu-se spre intrarea în far, dorind să scape de frig, când trei fete, probabil turiste ca și noi, se uită cu gura căscată la Andrew când trecem pe lângă ele. Asta se întâmplă destul de des și ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum. Mă laud în sinea mea, dar cine n-ar face-o dacă ar fi în locul meu? E cel mai sexy om pe care l-am văzut vreodată. Nu e de mirare că a fost cândva fotomodel. Urăște să vorbească despre asta, așa că, desigur, aduc adesea în discuție subiectul, doar pentru a-l vedea cum se strâmba. În ultima vreme nu prea s-a mai bărbierit, așa că acum are acea barbă sexy de câteva zile.

Urcăm scările spiralate ale farului și admirăm împreună priveliștea. Pentru că trebuie să ne ocupăm timpul cu ceva. Preferăm să mergem fără vreo țintă anume – conducând prin oraș și alegând la nimereală locațiile de vizitat. Totuși, în aceste luni friguroase, nici măcar acest lucru nu mai este sigur. Ne

sprijinim mâinile de balustradă și ne lipim unul de celălalt pentru a ne ține de cald. Vântul rece se năpustește asupra noastră, mai ales că suntem atât de sus, și știu că probabil nasul și obrajii mi s-au înroșit.

Ne ia cam cinci minute să spunem “La naiba cu asta!” și să alergăm înapoi spre mașină.

– Poate c-ar trebui să mergem la un film, spune el. Sau... Ok, zic să hibernăm.

Stăm acolo o vreme îndelungată, încercând să ne dăm seama ce-am putea face.

– Hai să mai conducem o vreme prin oraș, sugerez eu când nu-mi vine nicio idee în minte.

– Sau poate ar trebui să plecăm.

Ridic din umeri.

– Dacă vrei...

Apoi văd un indicator pe care scrie Târgul de Vechituri și Magazinul de Antichități Fleas & Tiques.

– Hai să mergem la cumpărături, sugerez eu.

Andrew nu pare deloc entuziasmat.

– La cumpărături?

Dau din cap și gesticulez spre indicator.

– Nu la mall sau ceva de genul, spun eu. Poți găsi lucruri interesante la târgurile de vechituri.

Expresia lui e tot lipsită de chef, dar bănuiesc că își dă seama și singur că e mai bine decât să ne plimbăm prin frig sau să stăm în mașină și să nu facem nimic.

Cedează, pentru că, să fim serioși, nu prea are de ales, și ieșim din parcare, urmând indicatoarele spre târgul de vechituri. Găsim de toate: pălării caraghioase, ustensile vechi de dentist, cuverturi lucrate de mână, casete video și discuri. Andrew nu era prea impresionat până ce nu a dat peste acea cutie de lemn cu discuri.

– N-am mai văzut de câțiva ani buni un disc cu Led Zeppelin, spune el, ridicând unul în mână.

Coperta e atât de uzată și de ștersă, încât zici c-a zăcut prin vreun pod vreme de treizeci de ani, însă el îl ia cu atâta grijă, de parcă ar fi nou.

– Doar n-ai de gând să cumperi discul ăsta, nu-i așa?

– De ce nu? spune el, fără să mă privească.

Îl întoarce ca să se uite pe spate.

– Pentru că e un disc?

– Da, dar e un disc *Led Zeppelin*, argumentează el, aruncându-mi o privire scurtă.

– Așa, și?

Nu îmi răspunde.

– Andrew, continui eu, la ce l-ai asculta?

Într-un târziu se uită la mine.

– Nu l-aș asculta.

– Atunci, de ce l-ai cumpăra? întreb eu, apoi răspund sarcastic în numele lui: A, e un obiect de colecție. Înțeleg. Ai putea să-l montezi undeva pe bancheta din spate a mașinii.

Îi arunc un zâmbet arogant.

– Sau aș putea să te pun *pe tine* pe bancheta din spate și să-l montez pe el în față.

Rămân cu gura ușor întredeschisă. Andrew rânjește și îl pune la loc în cutie.

– N-am de gând să-l cumpăr, spune el, luându-mă de mână.

Câteva minute mai târziu, dăm peste o tarabă plină de haine vintage. În vreme ce cotrobăi cu meticulozitate prin toate rafturile, Andrew se duce la taraba de lângă mine, unde sunt expuse sute de DVD-uri și de Blu-Ray-uri. Stă acolo, cu brațele încrucișate, practic nemișcându-se în timp ce citește fiecare titlu în parte. Îi văd ceafa prin gardul de lemn care separă taraba lui de a mea. Mă întorc la hainele mele, simțind nevoia să cumpăr fiecare obiect vestimentar pe care pun mâna. *Iubesc*

la nebunie hainele vintage. Nu e ca și cum le-aș purta, mai ales că nu am purtat niciodată vreuna, însă sunt unele dintre acele lucruri pe care nu te poți abține să nu le privești cu admirație și nu să te imaginezi în ele.

Trag umerășele subțiri înapoi, unul câte unul, astfel încât să văd totul. Cămăși cu mâneci largi și dantele de piele, corsete, rochii cu mâneci lungi, curgătoare, și volănașe, cizme în stil victorian...

*Ce e asta?*

Inima îmi stă o clipă în loc când dau la o parte un umerăș și văd rochia – o Gunne Sax ivorie vintage, cu mâneca scurte, încrețite. Iau umerășul de pe suport și lipesc rochia de mine, întorcându-mă să mă uit în oglindă. De-abia atinge podeaua. Ținând rochia la înălțimea mea, duc cealaltă mână jos și trag materialul cu degetele. Apoi fac o piruetă.

– Doamne, ador rochia asta, spun eu cu voce tare. Trebuie să mi-o cumpăr.

– Trebuie să recunosc, zice Andrew în spatele meu, făcându-mă să tresar, că e o rochie drăguță.

Puțin rușinată că m-a văzut admirându-mă în oglindă și vorbind de una singură, nu mă uit la el. În schimb, arunc o privire în interior să văd eticheta cu mărimea. Mi se potrivește!

Desigur, trebuie s-o cumpăr acum, fără să stau pe gânduri. Așa a fost să fie!

Lipind rochia pe mine, mă întorc cu fața spre Andrew.

– Chiar îți place? îl întreb eu vinovată, felul meu de a-l implora să nu-mi reproșeze conversația cu discul ăla vechi.

– Cred c-ar trebui să ți-o cumperi, spune el cu un zâmbet mare. Deja mi te imaginez în ea. Frumoasă. Naturală.

Mă înroșesc instantaneu și arunc din nou o privire în jos ca să o admir.

– Crezi?

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

– Categorie! spune el. Și mi-ar ușura accesul.

Asta era!

Ignor comentariul lui pervers, în mare parte pentru că sunt prea îndrăgostită de rochia asta. Apoi, brusc, îmi dau seama că nu am verificat prețul. Cunoscând deja rochiile Gunne Sax, știu că nu sunt scumpe. Dar, când vine vorba despre vânzători amatori care cred că pot păcăli un client să dea pe ea de trei ori cât face, nu pot să îmi imaginez sub nicio formă ce preț are. Îmi țin respirația și mă uit. Douăzeci de dolari! Perfect.

Mă uit din nou la Andrew și, brusc, simt că sunt o ticăloasă fără pereche.



– Ce-ar fi să te duci să-ți cumperi discul ăla cu Led Zeppelin? Îi sugerez eu pe un ton timid.

Andrew clatină din cap, zâmbind.

– Un disc vechi chiar n-are nicio folosință. Dar o rochie ca asta e cu totul altceva.

Își încrucișează brațele la piept și mă studiază din cap până-n picioare.

Cred că se comportă din nou ca un pervers și mă pregătesc să îi spun asta, când adaugă:

– Eca și cum te-ai căsători cu mine în ea.

Ochii lui verzi îi pironesc pe ai mei.

Zâmbetul mi se împlânzește și spun:

– Cred că e o rochie de mireasa perfectă.

– Atunci, așa rămâne, zice el, luându-mă de mână. Când ne vom căsători, cel puțin putem tăia de pe listă rochia de mireasă.

– Asta e tot ce avem nevoie, zău așa, spun eu, departe de tarabă, cu rochia pusă pe mână.

Se uită la mine.

– Inelele, spune el cu o privire curioasă.

– Am un inel, zic eu, ridicând mâna, în caz că nu-și mai amintește de cel pe care mi l-a cumpărat în Texas.

– ăla e un inel de logodnă.

– Da, dar e suficient.

– Ei bine, și eu am nevoie de unul, spune el. Sau ai uitat de mine? E nevoie de două persoane, să știi.

Chicotesc în timp ce ne așezăm la rândul scurt de la casă.

– Ok, ai dreptate, dar sunt mulțumită de inelul pe care-l am. În plus, știi c-ai dat mulți bani pe colierul ăsta. Nu poți face asta.

– Ne-am reîntors deja la subiect? întreabă el jucăuș, scotându-și portofelul din buzunar. Nu te-am mințit cu privire la cât am dat pe colier.

*Poate că el chiar spune adevărul.*

– Te cred, spun eu într-un târziu.

El zâmbește și nu mai zice nimic.

## Andrew

Da, sunt un mincinos afurisit. Colierul ăla a costat vreo șase sute de dolari, dar știu că ar fi mai bine să nu-i spun. Ea crede că la lucrurile scumpe nu contează decât zerourile din preț, dar nu e întotdeauna așa. Pe bune, e neobișnuit ca o fată să facă atâta tevdură pentru un simplu preț. La dracu', am văzut fete plângându-se și făcând scandal că prietenii lor nu cheltuiau suficienți bani cu ele. Mă întreb dacă ele își dau seama cât de tare ne îngreunează situația când se adună cu prietenele lor și își compară pietrele așa cum noi ne-am compara centimetrii. Apropo, noi *chiar nu facem* asta. Eu, cel puțin, n-am cunoscut niciodată un tip care să vrea să-și scoată scula și să și-o compare cu a mea.

Am vrut să cumpăr ceva cu adevărat frumos pentru ziua lui Camryn. Pur și simplu s-a întâmplat ca dintre toate lucrurile să-l prefer pe cel care era mai scump.

Asta este, iubito!

S-ar putea să leșine dacă ar afla cât am dat pe verghetele noastre, pe care le-am cumpărat când eram în Chicago. Mi-a fost extrem de dificil să le țin departe de Camryn. Însă am

reușit să ascund cutiuța într-un compartiment secret din geanta mea.

Ne petrecem întreaga zi la fel ca întotdeauna, plimbându-ne și înfruntând vremea rece. Când ne întoarcem la hotel, îmi iau chitara și îi cânt o melodie la care am lucrat o săptămână. M-am străduit să o termin de ziua ei, întrucât și aceasta reprezintă un cadou din partea mea. L-am scris doar pentru ea. L-am intitulat "Laleaua de pe deal", un cântec inspirat de prima zi petrecută împreună după ce am ieșit din spital, atunci când m-am operat:

*– Ar trebui s-o iei mai ușor, mi-a spus Camryn în acea zi. O vreme n-ar trebui să mai stai cu capul sub mașinile de la Billy Frank, să faci bungee jumping sau întreceri cu mașini.*

*Am râs ușor, întorcându-mi capul într-o parte ca să o văd. Eram întins de-a lungul unei mese de picnic făcută din piatră. Camryn s-a așezat pe banca de lângă capul meu.*

*– Asta înțelegi tu prin a lua-o mai ușor? Să nu faci absolut nimic? am întrebat-o eu, cu mâinile puse la ceafă.*

*– Și o zi liniștită în parc ce are, mă rog? a întrebat ea și a întins mâna ca să îmi mângâie sprânceana.*

– *N-are nimic, am spus eu și i-am sărutat degetele când mâna ei și-a făcut drum spre buzele mele. Îmi place să fim numai noi doi.*

*Ea și-a înclinat ușor capul într-o parte și expresia i s-a îmblânzit. Apoi a aruncat o privire înspre parc. Copacii erau plini de frunze, iar iarba era deasă și verde. Era o zi cu adevărat frumoasă. M-am întrebat de ce aveam senzația că noi doi eram singurii care ieșiseră să se bucure de ea.*

– *Cred că lalelele sunt drăguțe, a spus ea îngândurată, privind lung spre dealul mic și ierbos de cealaltă parte a mea.*

*M-am uitat și eu și am văzut o singură lalea în vârful dealului.*

Nu știu de ce, dar, începând cu acea zi, ori de câte ori văd o lalea mă gândesc la Camryn.

N-am să uit niciodată zâmbetul ei în timp ce îi interpretez acel cântec. E atât de cald, de luminos și de încântător, acel tip de zâmbet care spune “Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta.” fără să trebuiască să rostească acele cuvinte.

*21 ianuarie – cea de-a douăzeci și șasea aniversare a mea*

Am un vis frumos în care fac skydiving (dintr-un motiv ciudat împreună cu actorul Christopher Lee) și cerul e la fel de albastru precum... ăăă, cerul. Christopher Lee, cu ochelari roșii de scafandru, îmi face semnul de ok înainte să dispară, din cauza vântului, în eterul albastru. Apoi, brusc, inima îmi stă în loc și trag adânc aer în piept. Ochii mi se deschid și revin la realitate. Trupul mi se ridică de pe pat atât de brusc, încât îmi flutur brațele și lovesc veioza monată pe perete.

– *La-dra-cu!* strig eu.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Încercând să-mi recapăt răsuflarea și să dau la o parte așternuturile reci și ude, o văd pe Camryn stând la picioarele patului găleată cu gheață.

Camryn râde în hohote.

– La mulți ani, iubitele! Ridică-te!

Presupun că meritam asta după ceea ce i-am făcut acum o lună în dimineața zilei ei de naștere. Însă afurisita asta mică mi-a copt-o bine, mult mai bine decât mine. Cred că răzbunarea chiar e o târfă.

Fiindu-mi imposibil să nu zâmbesc, intru în joc și, încet-încet, îmi ridic fundul gol din pat. Ea are deja acea privire de “Am belit-o!” când începe să se îndepărteze cu spatele de mine și să fugă spre ușă. Știind că e singura cale de ieșire, o privesc în timp ce analizează situația.

– Îmi pare rău! spune ea cu un zâmbet îngrozit, bâjbâind cu mâna pe la spate, încercând să atingă ușa.

– Îhî, sunt sigur că-ți pare, iubito.

Mă îndrept foarte încet spre ea, ochii mei întunecați urmărind-o ca și când aș fi un prădător care se joacă cu prada.

Ea chicotește din nou.

– Andrew! Mai bine nu!

E la doi pași de ușă acum. Însă eu merg foarte încet, lăsând-o să creadă că poate ajunge atât de departe, rânjetul adâncindu-mi-se suficient cât să îmi ofere acea privire de nebun sadic.

Brusc, Camryn chițăie, nemaifiind în stare să se abțină, și se întoarce repede spre ușă, deschizând-o.

– *Nuuu! Te rog!* strigă ea și râde în același timp în care lovește ușa de perete și iese alergând pe culoar.

Când pornesc spre ea, privirea ei șocată și faptul că s-a oprit o dau de gol că nu se aștepta să vin până aici gol-pușcă.

– O, Doamne-Dumnezeule! Andrew, nu! țipă ea când începe să prindă viteză pe culoarul extrem de bine luminat.

Eu fug în continuare după ea, tot ce posed atârând în bătaia vântului. Fata asta are multe de învățat dacă trăiește cu senzația că mi-ar fi rușine să fug după ea în fundul gol și cu penisul micșorat din cauza frigului. Nu-mi pasă. O să regrete găleata aia cu gheață.

Trecem pe lângă camera 321 tocmai când un cuplu de bătrâni iese pe ușă. Bărbatul își trage înapoi soția mirată, în timp ce tipul nebun și dezbrăcat aleargă în viteză pe lângă ei.

– O, Domne Sfinte... aud o voce în spatele meu.

Într-un târziu, când Camryn ajunge la capătul culoarului, se oprește și se întoarce cu fața spre mine, adusă de spate, cu ambele mâini întinse drept scut. Râde cu lacrimi.

– Gata! Gata! Mă predau! O, Doamne, ești *gol-pușcă!*

Nu se poate opri din râs. Râd și eu când o apuc și o ridic pe umăr.

– Ai căutat-o cu lumânarea, spun eu când o apuc și o ridic pe umăr.

De data asta nu încercă să mă lovească sau să țipe. În primul rând, nu se poate opri din râs cât să-și recapete



controlul asupra trupului. În al doilea rând, știe că n-are scăpare. Sper doar să nu facă pipi pe mine.

O duc pe umeri cât e holul de lung, iar când ajungem în dreptul camerei 321, dau din cap și spun:

– Îmi pare rău c-a trebuit sa vedeți asta. Sper să aveți o zi bună!

Cuplul de bătrânei se uită lung la noi, iar soțul clatină din cap spre mine, privindu-mă revoltat.

Închid ușa în urma noastră și o arunc pe Camryn pe pat, printre bucățelele de gheață și apă rece. Ea încă râde.

Stau între picioarele ei și îi scot deodată pantalonii scurți și chiloții, privind-o fără să murmur vreun cuvânt. Mi se scoală în două secunde. Atitudinea ei jucăușă se transformă într-o clipă și își mușcă buza de jos, privindu-mă cu acei ochi albaștri frumoși și seducători care scot mereu la iveală animalul din mine.

Fără vreun avertisment, mă las peste ea și o penetrez.

– Chiar îți pare rău? șoptesc eu, mișcându-mă înainte și înapoi, foarte lent.

Pieptul mi se apasă cu putere de al ei, făcând tatuajele să ni se atingă, Orfeu și Euridice redevenind un întreg în timp ce eu și Camryn facem același lucru.

– Da... spune ea, cuvântul tremurându-i pe buze.

Mă împing în ea puțin mai adânc, ridicându-i o coapsă cu mâna. Pleoapele îi devin grele și își dă capul pe spate.

Îmi lipesc gura de a ei, iar gemetele ei vibrează în gâttejul meu când încep să i-o trag mai tare.

Apoi o parte din mine devine întunecată, prădătoare. Mă sui pe pat și o apuc de ambele coapse, vârându-mi degetele în carnea ei în timp ce o apropii de mine atât de repede, încât nu are nicio șansă de-a face vreo mișcare. Imobilizându-i ambele brațe, îi întorc trupul și îi prind încheieturile mâinilor la spate, forțând-o să stea în genunchi. Cu mâna liberă ating conturul moale al fundului ei, care e ridicat în fața mea, strângând fiecare fesă cu mâna, înainte să le pălmuiesc atât de tare, încât trupul îi înaintează câțiva centimetri. Scâncește. Pe urmă îmi lipesc mâna de ceafa ei, apăsându-i fața de saltea. Simt aburi de căldură emanând din carnea ei, acolo unde mâna mea a lăsat deja urme roșii.

Scâncește din nou și îi răsucesc și mai tare încheieturile. Întinzând mâna liberă, îi vâr două degete în gură, în vreme ce mi bag mădularul în ea pe la spate.

Țipă puțin, coapsele începând să-i tremure, dar nu mă opresc. Știu că nu și-ar dori asta.

După ce termin și bățile inimii încep să încetinească, îi trag trupul gol lângă al meu, iar ea își cuibărește capul transpirat în curbura brațului meu. Mă sărută pe piept și își trece degetele peste bicepsul meu, îndreptându-le spre buze. Îi iau mâna și îi sărut degetele.

– Sunt atât de bucuroasă că ești din nou tu însuși, spune ea pe un ton blând.

– Că sunt eu însumi? întreb, iar ea își întoarce fața atât cât să se uite în ochii mei. N-am fost mereu?

– Nu, nu tot timpul.

– Când anume n-am fost?

Sunt de-a dreptul confuz, însă această sfială pe marginea subiectului e extrem de adorabilă.

– După ce am pierdut-o pe spune ea, iar zâmbetul jucăuș îmi dispare de pe buze. Nu te învinovățesc pentru asta, însă după ce am pierdut-o pe Lily m-ai tratat ca pe o păpușă de porțelan și ți-era teamă să nu mă spargi în cazul în care mă manevrai prea dur.

Strâng brațul din jurul ei puțin mai tare și ea își lipește obrazul înapoi de pieptul meu.

– Ei bine, nu voiam să te rănesc, spun eu, mângâind-o cu degetul mare pe mână. Uneori încă trăiesc cu aceeași senzație.

– Ei bine, n-o mai face, șoptește ea și mă sărută din nou pe piept. Să nu mai dai înapoi niciodată când vine vorba de mine, Andrew. Întotdeauna îmi doresc să fii tu însuși.

Zâmbesc și o strâng din nou de mână.

– Știi că îmi acorzi permisiunea de a te răvăși oricând doresc, nu-i așa?

– Da, sunt conștientă de asta, spune ea și percep în glasul ei un zâmbet identic cu al meu.

O sărut în creștetul capului și o trag deasupra mea.

– La mulți ani! spune ea din nou și își vâra limba în gura mea.

\* \* \*

Slavă Domnului că în Florida nu zici că-i iarnă. După aniversarea mea surprinzătoare – și satisfăcătoare, aș putea spune – din această dimineață, eu și Camryn ne-am petrecut ziua repetând noul nostru cântec. Ei bine, teoretic vorbind, nu e al nostru, dar pentru a mai schimba lucrurile puțin, am adoptatul megahitul “Edge of seventeen” al lui Stevie Nicks. Camryn se enervează pe felul în care versurile se amestec[ atât de repede unele cu altele, dar e hotărâtă să-l învețe. Țasta e cântecul ei, cel pe care vrea să-l interpreteze de una singură. E

un pas uriaș pentru ea, deoarece mereu am interpretat cântecele împreună.

Și o admir pentru asta.

Pare extrem de frustrată, însă, lăsând la o parte asta, eu o văd pe Camryn întorcându-se la mine cu fiecare zi care trece. Poate să aibă sufletul mai ușurat acum, lumina din ochi mai strălucitoare, și de fiecare dată îmi zâmbește, amintesc de momentul în care îmi ne-am cunoscut.

– Poți s-o faci, îi spun eu, așezându-mă pe marginea pervazului și sprijinindu-mi chitara electrică de piept. Iubito, nu te chinui prea tare. Fă-l să-ți aparțină.

Oftează Si își dă capul pe spate, prăbuștându-se pe scaunul de lângă măsuta rotundă care se află lângă mine.

– Știu toate cuvintele, dar mă împotmolesc mereu la ultimele versuri. Nu știu de ce.

– Ți-am spus, zic eu. Te gândești prea tare la el, pentru că începi cântecul așteptându-te s-o dai în bară oricum când ajungi la partea aia. Nu te gândești la asta. Acum, încearcă din nou.

Inspiră adânc și se ridică.

Mai exersăm vreo oră înainte să ne îndreptăm spre cel mai apropiat restaurant pentru a lua un prânz întârziat.

– Ai să-l stăpânești. Nu-ți mai face atâtea griji, spun eu când chelnerița ne aduce fripturile.

– Știu. Dar e atât de frustrant!

Începe să-și taie friptura, într-o mână ținând furculița și în cealaltă cuțitul.

– Mie mi-a luat ceva timp să învăț “Laugh, I nearly died”, spun eu, înghițind bucata mare de friptură care stătea agățată în furculiță.

Mestec puțin și apoi spun, cu gura încă plină:

– Următorul cântec pe care trebuie să-l învăț e “Ain’t no sunshine” de Bill Withers. Mereu am vrut să învăț cântecul ăla și cred că a sosit vremea să-i scot la pensie pe cei de la Stones.

Pare de-a dreptul surprinsă. Întinde furculița spre mine, înghite și spune:

– Oooo! Frumoasă alegere!

– *Știi* cântecul ăsta?

Și eu sunt surprins, luând în considerare că, atunci când ne-am cunoscut, ea nu era o mare amatoare de rock clasic sau de balade.

Camryn încuviințează și ia o gură de piure.

– Iubesc cântecul ăla. Tata îl avea pe un playlist pe care îi plăcea să-l asculte când pleca la drum lung cu treburi. Tipu' ăla, Withers, poa' să cânte.

Încep să râd.

– Ce-i așa de amuzant? întrebă ea, privindu-mă confuză.

– Ai dat-o pe un stil country.

Iau o gură de bere și mai râd puțin, clătinând din cap.

– Poftim? Vrei să zici că vorbeam ca o țărăncă?

Cască ochii de uimire, dar zâmbetul o trădează.

– Mai degrabă ca o tipă nesofisticată de la țară. Tipu' ăla, Withers, chiar poa' să cânte! *Iuuu-huuu!* o imit eu, dând capul pe spate.

Ea râde alături de mine, cu toate că încearcă al naibii de tare să-și ascundă chipul îmbujorat.

– Ei bine, sunt de acord cu tine, spune ea, luând o gură din berea ei.

Pune paharul înapoi pe masă și adaugă, mijind ochii:

– Mă refer la alegerea cântecului, nu la faza cu tipa nesofisticată.

– Desigur, spun eu zâmbind, după care îmi termin friptura.

Prima friptură pe care am mâncat-o împreună a fost exact așa cum ea a promis, la câteva zile după ce m-am operat și am

ieșit din spital. Și la fel ca în acea zi și în cazul tuturor celorlalte fripturi pe care le-a avut de atunci și până acum, ea reușește să mănânce doar jumătate. Mai multă friptură pentru mine. Când văd că dă semne de sațietate și că deja îi e greață, întind mâna peste masă și trag farfuria ei spre mine.

Ea continuă să arunce priviri înspre telefon, iar la un moment dat începe să scrie un mesaj, răspunzându-i cuiva.

– Iar te bate Natalie la cap să te întorci acasa?

– Da, nu se dă bătută, spune ea, punându-și telefonul înapoi în geantă.

Camryn e varză la capitolul minciuni. Varză. Nu ar putea minți nici măcar ca să-și salveze viața, iar acum, după felul în care se uită la peretele făcut din butuci de lemn, e mai mult decât evident că minte. Îmi fac de lucru cu o scobitoare și o studiez.

– Ești gata să mergem? o întreb eu.

Îmi aruncă un zâmbet slab, evident ascuzându-mi ceva, iar apoi observ ecranul telefonului ei aprinzându-se în poșetă. Camryn verifică mesajul și brusc e foarte dornică să plece. Zâmbetul ei se lățește și se ridică repede de la masă.

– Stai, trebuie să plătesc.



Îi fac semn chelneriței să vină, iar Camryn se așază înapoi, impacientată.

– Ce-i cu graba asta? o necăjesc eu când chelnerița pune nota de plată pe masă, însă, înainte să plece, îmi scot cardul din portofel.

– Nu-i nimic, spune Camryn.

Zâmbesc.

– Ok, spun eu și mă reazem de speteaza scaunului, întinzând brațele deasupra capului și adoptând o poziție confortabilă. Cu cât mai confortabil par să mă simt, cu atât mai nerăbdătoarei devine.

Câteva minute mai târziu, chelnerița se întoarce cu cardul și cu bonul. Pun bacșișul pe bon și, foarte lent, mă ridic, îmi pun geaca, întind mâinile în sus, mă prefac că trebuie să casc...

– La naiba, poți și tu să te *grăbești*?

Știam că nu mai avea să reziste prea mult. Râd, o iau de mână și ieșim din restaurant

Când ne întoarcem la hotel, Camryn se oprește în hol și spune:

– Ia-o înainte. Vin și eu imediat.

E evident că pune ceva la cale, dar, ținând cont e ziua mea, îi fac jocul, o sărut e obraz intru în lift. Însă, odată ajuns în cameră, eu sunt cel care devine impacientat.

Dar nu trebuie să aștept prea mult înainte ca ea să intre în cameră cu o chitară nouă-nouță.

Mă ridic în clipa în care o văd.

– Uau...

Zâmbetul îi e dulce și tandru, ba chiar timid. E ca și cum o mică parte din ea se gândește că n-o să-mi placă.

Mă duc direct la ea.

– La mulți ani, Andrew! spune, întinzând-o spre mine.

O iau cu ambele mâini și o admir cu cel mai mare zâmbet posibil. Lucioasă. Frumoasă. Perfectă. Când o întorc s-o văd cum arată pe spate, observ că pe coadă sunt inscripționate cu argintiu câteva cuvinte:

Pe obrajii lui Pluto lacrimi de oțel a desenat,  
și a făcut ca Iadul să-i ofere ce Dragostea a căutat.

Un scurt fragment din una dintre poveștile cu Orfeu și Euridice. Am rămas fără cuvinte.

– Îți place?

Mă uit la ea.

– O iubesc. E perfectă!

Înroșindu-se, își mută privirea în altă parte..

– Ei bine, nu știu nimic despre chitare. Sper că nu e o firmă de doi bani sau ceva de genul ăsta. Tipul de la magazin m-a ajutat s-o aleg. Apoi a trebuit să aștept câteva zile să fie inscripționată, lucru care n-am crezut c-o să se mai întâmple din tot felul de motive și...

– Camryn, spun eu, oprindu-i aceste trăncăneli emoționate. N-am primit niciodată un cadou mai frumos.

Mă apropii de ea și o sărut tandru pe buze.

## Camryn

*Undeva pe Autostrada Interstatală 75 – mai*

Suntem pe drum de câteva luni bune. Prin martie ne-am obișnuit, așa că mutatul din hotel în hotel a devenit a doua natură. O nouă cameră în fiecare săptămână, un nou oraș, o nouă plajă, mereu ceva nou. Dar, indiferent de cât de nou e totul, de fiecare dată când intrăm e ca și cum am păși pe ușa din față a unei case în care am locuit ani buni. Nu m-aș fi gândit niciodată să numesc un hotel “acasă” sau că ne-am fi putut adapta cu atâta ușurință vieții pe drum. Uneori a fost dificil, dar totul e o experiență și nu aș vrea sub nicio formă să o schimb.

Însă mă întreb dacă nu cumva iarna îndelungată a pus stăpânire pe mine, deoarece m-am trezit visând cu ochii deschiși la o viață tihnită cu Andrew, undeva într-o căsuță a noastră.

Da, sunt destul de sigură că iarna e de vină.

E două dimineața, suntem pe o șosea pustie pe sud-estul Floridei și mașina tocmai ni s-a stricat. Iar afară toarnă cu

găleata. Acum o oră am sunat la o companie de tractări, însă, dintr-un motiv sau altul, încă n-a venit nimeni să ne ia.

– Ai pe undeva prin mașină o umbrelă? întreb eu cu voce tare, încercând să mă fac auzită prin ploaia care lovește cu putere capota mașinii. Poate că aș putea s-o țin deasupra ta în timp ce tu o repari!

– Camryn, afară e întuneric beznă! spune el, ridicând glasul la fel de tare ca mine. Chiar și cu o lanternă mă îndoiesc că aș putea face ceva. Mai întâi ar trebui să aflu ce s-a întâmplat.

Mă așez mai bine pe scaun și îmi ridic picioarele pe bord, cu genunchii îndoți spre mine.

– Măcar nu e frig, spun eu.

– N-o să ni se întâmple nimic, spune el. N-ar fi pentru prima oară când dormim în mașină. Poate că platforma o să vină să ne tracteze înainte de răsărit. Dacă nu, am s-o repar eu de îndată ce se crapă de ziuă.

Rămânem tăcuți preț de câteva clipe, ascultând ploaia bătând pe mașină și tunetele huruind prin nori precum un val. La un moment dat, devenim atât de obosiți, încât sărim pe bancheta din spate, ne cuibărim și încercăm să dormim puțin. Când e clar că nidunul nu se simte confortabil și că nu avem suficient loc să dormim amândoi, Andrew se duce înapoi în

față. Dar tot nu putem adormi. Îl aud foindu-se o vreme, după care întreabă:

– Tu unde te vezi peste zece ani?

– Nu sunt sigură, spun eu, holbându-mă la plafonul mașinii.

Dar știi că indiferent de ceea ce voi face, vreau să fii cu mine.

– Și eu, spune el din față, întinzându-se ca mine și uitându-se și el în sus.

– Te-ai gândit la ceva anume? îl întreb, încercând să-mi dau seama încotro se îndreaptă cu discuția asta.

Înlocuiesc brațul stâng cu cel drept, ducându-l la ceafă și sprijinindu-mi capul pe el.

– Da, spune. Vreau să ne stabilim într-un loc cald și liniștit. Uneori mi te imaginez pe plajă, desculță în nisip, briza răvășindu-ți părul. Eu stau rezemat de un copac, nu prea departe, cântând de zor la chitară...

– La cea pe care ți-am cumpărat-o.

– Firește!

Zâmbesc și continui să ascult, încercând să-mi imaginez scena.

– Iar tu o ții de mână.

– Pe cine?

Andrew tace câteva clipe.

– Pe fetița noastră, spune el pierdut, ca și când mintea lui e puțin mai departe decât a mea.

Înghit și simt un nod în gât.

– Îmi place imaginea asta, spun eu. Așadar, vrei să te stabilești undeva?

– La un moment dat, zice el. Doar când o să simt că e timpul.

O rafală de vânt lovește mașina dintr-o parte, iar un tunet puternic face ea pământul să se cutremure.

– Andrew?

–Da?

– Numărul trei, de adăugat pe lista noastră de promisiuni. Dacă ajungem la bătrânețe și ne dor oasele și nu mai putem dormi în același pat, promite-mi că n-o să dormim niciodată în camere separate.

– E o promisiune, îmi răspunde el pe un ton vesel.

– Noapte bună! spun eu.

– Noapte bună!

Și, când adorm câteva minute mai târziu, visez acea plajă caldă și pe Andrew cum mă urmărește plimbându-mă pe nisip, mână în mână cu fetița noastră.

Platforma n-a mai venit. Ne trezim a doua zi dimineață înțepeniți și îndurerați, deși fiecare a avut locul lui de dormit.

– Dacă-l prind vreodată pe tipul cu platforma, am să-l omor în bătaie, mârâie Andrew de sub capotă.

E ocupat răsucind o cheie în jurul... nici măcar n-am de gând să mă prefac că știu ce e chestia aia. El repară mașina. Asta-i tot ce știu. Și e într-o dispoziție extrem de proastă. Eu stau prin apropiere, pentru a-l ajuta dacă are nevoie, însă mă comport precum o blondă proastă, care-l întreabă la ce folosește cutare lucru. Adevărul e că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Și, în plus, l-aș enerva și mai tare dacă ar trebui să stea acum și să-mi dea explicații.

Însă soarele a răsărit. Și e fierbinte. Mă simt de parcă am murit și am ajuns în rai!

Sar în băltoace, udându-mi șlapii. Nu știu ce m-a apucat, pe lângă vremea asta bună, însă ridic mâinile sus de tot și mă uit spre cer, învârtindu-mă fără oprire în mijlocul drumului.

– Vrei să vii să-mi dai o mână de ajutor? mormăie Andrew.

Fac un salt spre el și îl pișc de șolduri, deoarece sunt extrem de binedispusă și nu mă pot abține. Dar, apoi, *zbang*, Andrew



se ridică brusc și se lovește cu capul de capota ridicată. Îmi duc mâna la gură

– Oh, iubitul! Îți cer scuze! spun eu, întinzând mâna spre el.

Andrew e scos din sărite și își dă ochii peste cap, după care îi închide și își umflă obrajii cu aer, dându-l afară lent.

Îl apuc de cap, îl frec ușor și îl sărut pe nas. Nu mă pot abține să nu zâmbesc, dar cel puțin nu râd de el, ci mă folosesc de privirea mea spăsită.

– Ești iertată, spune el, după care întinde degetul spre motor. Am nevoie să ții chestia asta nemișcată câteva secunde.

Mă duc în partea cealaltă, arunc o privire sub capotă și bag mâna în zona indicată, simțindu-i degetele ghidându-mă.

– Da, chiar acolo, spune el. Acum, ține mâna apăsată.

– Cât timp?

– Până când îți zic eu, spune Andrew și văd cum zâmbetul i se strecoară la colțul gurii. Dacă îi dai drumul, baia de ulei o să cadă și-o să stăm aici mult și bine.

– Ei bine, atunci, grăbește-te, spun eu, simțind deja o crampă dureroasă formându-se la ceafă.

El se duce la portbagaj și scoate o sticlă de apă. Îi răsuțește încet dopul. Ia o gură de apă. Aruncă o privire spre câmpurile care ne înconjoară. Mai ia o gură.

– Andrew, îți bați joc de mine?

Întorc capul pe după capotă, încercând să râd cât de bine pot.

El zâmbește. Și mai ia o gură de apă.

*La naiba, îți bate joc de mine! Cred...*

– Să nu-i dai drumul? Vorbesc serios?

– Lasă-mă cu vrăjelile, spun eu și vreau să îmi ridic degetele, însă mă hotărâsc să n-o fac. Îmi spui adevărul? Pe bune?

– Da, vorbesc serios. Baia de ulei o să cadă și probabil o să sară și pe tine. E greu să înlături de pe piele rahatul ăla.

– Începe să mă doară spatele, mă plâng eu.

El nu se grăbește deloc și, tocmai când sunt pe cale să-i dau drumul, vine în spatele meu și mă apucă de mijloc, îndepărtându-mă de capotă. Ridică o mână și mă mânjește de negru pe tot obrazul. Țip la el și îl împing.

– La dracu', Andrew! Dacă nu pot să șterg chestia asta!

Sunt de-a dreptul enervată, însă o mică parte din mine nu poate să nu cedeze zâmbetului său.

– O să iasă fără probleme, zice el, aplecându-se sub capotă. Acum, intră în mașină și răsuțește cheia când îți spun eu.

Mârâi o dată înainte de a duce la îndeplinire ceea ce mi-a cerut și, la scurt timp după, Chevelle-ul merge din nou, așa că pornim spre St. Petersburg, care e la o oră distanță.

Ziua de azi pare a fi o zi de vară și noi nu ne mai săturăm de ea. După ce ajungem în camera hotelului și facem un duș binemeritat, ne îndreptăm spre cel mai apropiat magazin, pentru a-i cumpăra lui o pereche de slipi și mie o pereche de bikini, intenționând să ne îndreptăm spre ocean ca să înotăm.

El insistă să îmi cumpăr o pereche mică, neagră, cu steluțe argintii, dar nu el va trebui să-și scoată așa dintre fese din cinci în cinci minute. Așa că aleg o pereche drăguță, roșie, care acoperă ceva mai mult.

– Oricum, presupun că e mai bine că ai ales varianta asta, zice el când intrăm în mașină.

– De ce? întreb eu zâmbit și scoțându-mi șlapii.

– Pentru că așa putea sfârși prin a rupe câteva maxilare.

Bagă schimbătorul în marșarier și ieșim din parcare.

– Doar pentru că s-ar uita la mine? întreb eu cu o ușoară urmă de neîncredere și amuzament.

Își întoarce capul spre mine.

– Presupun că nu. Uneori mă excit când alți tipi se uită la tine.

– Îhhhh! fac eu, strâmbând din nas.

– Nu la asta mă refer! exclamă el. Doamneee!

Clatină din cap ca și cum ar vrea să zică *INcredibil* și ieșim la stradă, care e aglomerată din pricina turiștilor.

– Voiam să spun că mă simt bine când merg cu tine de braț. Chestia asta face minuni pentru egoul unui băiat.

– A, deci acum sunt doar un trofeu?

Îmi încrucieșez brațele și îi arunc un zâmbet arogant.

– Da, iubito, exact de asta te țin lângă mine. Credeam că știai deja.

– Ei bine, presupun că numai e niciun secret faptul că eu stau cu tine din același motiv.

– A, da? face el, aruncându-mi o privire scurtă, înainte să fie atent la drum.

– Da, spun eu, după care îmi sprijin capul de tetieră. Te țin lângă mine pentru a le face geloase pe toate târfele. Însă noaptea visez la iubirea vieții mele.

– Și cine mă rog e ăla?

Îmi țugui buzele și mă uit în jurul meu, după care îl privesc din nou jucăușă.

– Ei bine, n-am să-ți spun numele lui, deoarece nu vreau să te duci după el și să iei bătaie la funduleț. Dar pot să-ți spun că are păr șaten, niște ochi verzi superbi și câteva tatuaje. A, și e cântăreț.

– Pe bune? Ei bine, sună foarte tare, așa că nu înțeleg de ce mă mai folosești *pe mine* drept trofeu.

Ridic din umeri, pentru că nu-mi vine în minte nicio replică bună.

– Haide, poți să-mi spui, zice el. Nu e ca și cum aș vorbi cu el.

– Scuze, spun eu, aruncându-i o privire, dar nu îl vorbesc pe la spate.

– Destul de corect, zice el zâmbind. Știi ce?

– Ce?

Andrew rânjește năstrușnic și nu-mi place câtuși de puțin asta.

– Îmi aduc aminte că în prima noastră excursie n-ai mai apucat să faci niște lucruri.

Ă-ău...

– Habar n-am despre ce vorbești, mint eu.

Își ia mâna dreaptă de pe volan și o lasă pe picior. Privirea aia îndrăzneță din ochii săi câștigă din ce în ce mai mult teren, iar eu încerc să nu-mi dau în vileag teama.

– Da, cred că mi-ai rămas datoare cu un fund gol în geam și încă nu te-am văzut mâncând insecte. Ce să fie? Lăcustă? Greier? Râmbă? Sau poate un păianjen-de-câmp. Mă întreb dacă există păianjeni de câmp în Florida...

Mi s-a făcut pielea de găină.

– Andrew, las-o baltă, spun eu, clătinând din cap.

Îi proptesc un picior de portieră și îmi răsucesc părul între degete, încercând să-mi ascund îngrijorarea de pe chip.

– N-am s-o fac. Și, în plus, aia a fost prima excursie și nu poți pur și simplu să muți chestiile astea dintr-o parte în alta. Trebuia să mă pui să fac asta când ai avut ocazia.

El încă zâmbește precum un nemernic diabolic ce e.

– Nu, spun din nou, pe un ton ferm.

Îl privesc pe furiș.

– Nu! mai spun o dată, fapt care îl face să râdă.

– Bine, zice el, punându-și mâna dreaptă. Totuși, a meritat să încerc. Nu mă poți învinui c-am încercat.

– Cred că nu pot.

## Andrew

Ne petrecem întreaga zi înotând și făcând plajă. Urmărim soarele apunând, iar la un moment dat admirăm stelele, care prind viață pe cerul întunecat. La o oră după căderea nopții, suntem abordați de un grup de tineri de-o vârstă cu noi. Au făcut plajă nu foarte departe de noi.

– Sunteți de-aici? întrebă tipul înalt, care are pe mâna dreaptă, de sus până jos, numai tatuaje.

Unul dintre cupluri se așază pe nisip, aproape de noi. Camryn, care stă între picioarele mele, se dezlipește de abdomenul meu pentru a adopta o poziție mai dreaptă.

– Nu, suntem din Gâlveston, răspund eu.

– Și Raleigh, adaugă Camryn.

– Noi suntem din Indiana, spune bruneta care s-a așezat.

Gesticulează spre ceilalți tipi cu care a venit și care încă stau în picioare.

– Totuși, ei locuiesc aici.

Unul dintre aceștia își îmbrățișează prietena.

– Eu sunt Tate, ea e Jen, spune el, dând din cap spre prietena lui, după care gesticulează spre ceilalți tipi. Johanna. Grace. Și fratele meu, Caleb.

Cei trei dau din cap și ne zâmbesc.

– Eu sunt Bray, spune bruneta care stă lângă Camryn. Iar el e logodnicul meu, Elias.

Camryn se ridică de-a binelea în capul oaselor și își scutură nisipul de pe mâini.

– Mă bucur să vă cunosc, spune ea. Eu sunt Camryn, iar el e logodnicul meu, Andrew.

Elias se întinde și dă mâna cu mine. Tate, tipul cu tatuaje, zice:

– Ne îndreptăm spre o zonă retrasă, pe o plajă care se află la vreo treizeci de minute de-aici. Se dau niște petreceri grozave acolo. E destul de izolat. Sunteți amândoi bineveniți.

Camryn se întoarce spre mine. Preț de câteva clipe vorbim numai din priviri. La început, eu nu prea aveam chef, însă se pare că ea vrea să meargă. Mă ridic și întind mâna s-o ajut și pe ea.

Mă întorc spre Tate.

– Sigur. Mergem după voi.

– Bestial! spune Tate.

Eu și Camryn ne luăm prosoapele de plajă și geanta în care am pus fâșii de carne uscată, apă îmbuteliată și loțiune pentru



plajă, și îi urmărim pe Tate și pe prietenii săi, ieșind de pe plajă și intrând în parcare.

Și iată-ne în mașină, fiind din nou spontani. Și nu prea sunt sigur în legătură cu rahatul ăsta, poate din cauză că a trecut mult timp de când n-am mai petrecut cu altcineva în afară de Camryn, însă tipii ăștia par destul de inofensivi.

Așa-zisa călătorie de treizeci de minute sfârșește prin a avea, de fapt, vreo patruzeci și cinci de minute.

– Habar n-am unde naiba mai suntem acum.

Am mers pe o șosea întunecată și am ieșit de pe drumul principal de mai bine de minute. Jeepul lor Sahara gonește în fața noastră cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Nu am nicio problema în a ține pasul, dar de obicei, nu calc pedala în halul ăsta într-un loc necunoscut, noaptea, unde nu-i pot zări pe polițiștii care stau ascunși la marginea drumului. Dacă iau amendă, va fi numai din vina mea, dar s-ar putea totuși să-i sparg capul lui Tate pentru asta.

– Cel puțin avem un rezervor plin cu benzină, spune ea. Apoi râde, își scoate piciorul pe geam și spune: Poate că ne conduc spre vreo cabană înspăimântătoare pe undeva printr-o pădure și plănuiesc să ne omoare.

– Hei, chestia asta nu mi-a trecut prin minte, râd eu.

– Ei bine, am încredere c-o să mă păzești, glumește ea. Să nu-i lași să mă taie bucățele sau să mă oblige să mă uit la Honey Boo Boo.

– De acord, spun eu. Ceea ce mă face să mă gândesc la numărul patru pe lista noastră de promisiuni: dacă vreodată mă voi rătăci sau voi fi dat dispărut, promite-mi că n-ai să te oprești din a mă căuta decât după fix trei sute șaiszeci și cinci de zile. În cea de-a trei sute șaiszeci și șasea zi te rog să accepți că, dacă aș fi fost în viață, m-aș fi întors la tine și că sigur sunt mort. Vreau să-ți continui viața.

Camryn își dezlipește spatele de speteaza scaunului, bâgându-și piciorul înapoi în mașină.

– Nu-mi place asta. Unii oameni dispar și sunt găsiți câțiva ani mai târziu, teferi și nevătămați.

– Da, dar nu va fi și cazul meu, spun eu. Crede-mă, dacă a trecut un an, e clar că am murit.

– Ok, bine, zice ea, scoțându-și centura de siguranță și apropiindu-se de mine, rezemându-și capul de umărul meu. Doar dacă și tu ești de acord să faci asta pentru mine. Un an. Nicio zi în plus.

– Îți promit, spun eu, cu toate că mint de îngheață apele.

Aș căuta-o până la sfârșitul zilelor mele.

## Camryn

E în regulă să minți în privința anumitor lucruri. Aceste “promisiuni” se întâmplă să fie unele dintre ele. Sub nicio formă n-aș înceta să-l mai caut după un an. Ca să fiu sinceră, nu m-aș opri niciodată din a-l căuta. Acest pact plin de promisiuni pe care am jurat să le ținem e important pentru amândoi, însă atunci când vine vorba de anumite lucruri, va trebui pur și simplu să fiu de acord și să fac ceea ce vreau atunci când va fi cazul.

În plus, am senzația că și el minte.

Andrew încă nu știe asta, dar pe tipa aia brunetă, Bray, am văzut-o acum câteva ore la toaletă, nu foarte departe de plajă. A folosit cabina din care am ieșit eu. Nu ne-am vorbit, ci doar ne-am zâmbit una alteia și asta a fost tot. Presupun că asta a făcut-o să-și pună prietenii să ne invite să petrecem cu ei.

Mă gândesc că va fi distractiv. Eu și Andrew am fost în tot acest timp singuri și cred ne va prii amândurora să mai ieșim din bula noastră și să mai socializăm și cu alții. Iar el n-a avut nicio obiecție, așa încât cred că și lui îi convine.

Drumul spre acest loc “privat” pare să țină mai degrabă o oră.

Jeepul lor cotește la stânga spre un drum parțial asfaltat și, cu cât înaintăm mai mult, cu atât mai stricat devine. Farurile lor saltă prin întunericul din fața noastră până ce, într-un târziu, drumul străjuit de copaci dă spre o zonă largă cu stânci și nisip. Andrew trage lângă ei și oprește motorul.

– Ei bine, chiar că e o zonă izolată, spun eu când cobor din mașină.

Andrew vine lângă mine, privind spre plaja pustie. Mă ia de mână.

– Putem să ne întoarcem, încă avem timp, mă tachinează el. Odată ce-or să ne ia de lângă mașină, s-ar putea să fie ultima oară când ne vedem.

Mă strânge de mână și mă trage în joacă mai aproape de el.

– Cred c-o să ne descurcăm, spun eu când ceilalți coboară din Jeep și vin lângă noi în spatele mașinilor.

Tate deschide portbagajul Jeepului și scoate o ladă frigorifică uriașă, punând-o jos, pe nisip.

– Avem suficientă bere, spune el, ridicând capacul și băgând mâna înăuntru.

Îi aruncă o sticlă de Corona lui Andrew. Nu e marca lui preferată, știu, dar nici n-are de gând să refuze una.

Bray și logodnicul ei, al cărui nume nu mi-l amintesc, se apropie de mine, în timp ce Tate desface o altă sticlă de Corona și mi-o întinde.

– Mersi, spun eu luând-o.

Andrew scoate dopul cu desfăcătorul pe care îl are la breloc.

– Dacă aveți vreo pătură de pus pe jos, v-aș sfătui să o aduceți, spune Tate.

Prietena lui i se alătură, aruncându-mi un zâmbet, trecând printre noi într-o pereche de bikini albi, strâmți.

– Am un sistem bestial în minunăția asta de mașina, adaugă el, bătând cu palma în portbagajul Jeepului, așa că la capitolul muzică stăm bine.

Andrew deschide portbagajul și scoate pătura pe care o ține acolo mereu, aceeași pe care am folosit-o în luna iulie a anului trecut când am încercat să dormim pe câmp. Doar că acum, datorită mie, a fost spălată și nu mai putea a ulei și benzină.

– Unde-mi sunt pantalonii scurți? întreb eu, cotrobăind printre lucrurile de pe bancheta din spate.

– Uite-i aici, spune Andrew cu capul băgat în portbagaj.

Când ies din mașină, el mi-i aruncă, iar eu îi prind din aer.

– În seara asta nu plănuiesc să înot în acel abis, spun eu, trăgându-mi pantalonii peste perechea mea roșie de bikini.

Auzind asta, Bray spune:

– Mă bucur că nu sunt singura!

Îi zâmbesc peste capota Chevelle-ului și apoi închid portiera.

– Ai mai fost pe-aici cu ei?

Tate și ceilalți se îndreaptă acum spre plajă, ducând lada frigorifică, gențile de plajă și alte câteva lucruri. Lasă portierele Jeepului deschise pentru a se auzi muzica rock dată la maximum.

– Am fost aseară, spune Bray, însă Elias s-a îmbăiat mult prea repede și a început să-și versele mașele pe-aici, așa că ne-am întors la hotel destul de devreme.

Elias, da, ăsta e numele logodnicului ei. El clatină din cap și îi aruncă acea privire sarcastică de “mda, mersi că le-ai spus tuturor”.

Luându-ne de mână, eu și Andrew mergem alături de Bray și Elias spre ceilalți, care deja își instalează tabăra în apropierea apei, nu foarte departe de noi. Când ne întindem pătura pe nisip, Tate aprinde un chibrit și îl aruncă într-un morman de crengi. Flama aprinde lichidul de foc pe care el l-a împrăștiat deja peste morman. O flăcăruie înaltă și dogoritoare se întinde

deasupra mormanului de crengi și iluminează întunericul cu o strălucire portocalie. Căldura flăcărilor mă face deja să-mi fie cald, așa că trag pătura noastră la câțiva metri de focul de tabără, înainte ca eu și Andrew să ne așezăm pe ea. Bray și Elias ne urmează cu două prosoape de plajă imense. Tate, fratele său și celelalte trei fete împart o cuvertură mare. Bag sticla de bere în nisip, lângă mine, ca să stea dreaptă.

Tate mă face să mă gândesc la acei surferi blonzi și bronzăți din California. La fel ca toți ceilalți tipi de aici, inclusiv Andrew, Tate stă în fund, cu genunchii ridicați și cu mâinile sprijinite pe ei. Și, în timp ce eu îi analizez tăcută, observ ceva cu coada ochiului și devin brusc foarte teritorială. Blonda de lângă fratele lui Tate, care sunt sigură că nu e prietena lui, deoarece nu par a fi împreună, îl urmărește pe Andrew cu ochi înfometăți. Și nu mă refer la acea privire nevinovată de “mă uit, dar nu ating”. Nu, fata asta ar încerca să și-o tragă cu el imediat ce eu aș pleca.

Când vede că mă uit la ea, își mută privirea în altă parte și începe să discute cu fata de lângă ea.

Nu trebuie să-mi fac nicio grijă în privința lui Andrew, dar, dacă ea nu respectă faptul că eu sunt logodnica lui, nu aș sta deloc pe gânduri să o snopesc în bătaie.

Mă întreb dacă Andrew a observat.

## Andrew

Camryn se foiește enervată. Sper că n-a observat privirea pe care mi-a aruncat-o tipa aia. Cinci secunde dacă aş fi singur cu ea, ar încerca imediat să mă convingă să i-o trag, Sub nicio formă nu aş ceda, însă focul ăsta de tabără tocmai a deveni mai interesant.

Pun pariu pe boșele mele că și-a tras-o deja cu Tate și cu fratele lui. Probabil nu și cu Elias – el pare genul loial –, dar ar sări și pe el dacă ar putea.

*Rahat, tocmai s-a uitat din nou la mine.*

Îmi întorc privirea spre Camryn, pentru a evita să am contact vizual cu tipa, și, desigur, Camryn are acel zâmbet atotcunoscător. Da, în mod clar a văzut-o.

Întind mâinile, o ridic pe Camryn și o pun între picioarele mele.

– Iubito, nu-ți face griji, îi șoptesc eu la ureche, după care o sărut pe gât, pentru a mă asigura că tipa aia vede.



– *Nu* sunt îngrijorată, spune Camryn, rezemându-se de pieptul meu.

Desigur, nu își face griji în privința mea, dar simt tensiunea teritorială emanându-i din corp. La dracu', gândul că ea ar putea sări la gâtul acelei tipe pentru mine... Ok, n-ar trebui să mă gândesc la asta. La naiba. Prea târziu.

– Alea-s niște tatuaje foarte mișto, remarcă Tate.

Toată lumea se întoarce cu privirea spre desenul meu și al lui Camryn. Camryn se ridică de lângă mine pentru a le permite să le vadă mă bine.

– Da, categoric, spune Bray captivată.

Se târăște prin nisip și se apropie de noi.

– Eram foarte curioasă în legătură cu ele.

Blonda care mă sorbea din priviri acum câteva minute îi zâmbește batjocoritor lui Camryn, deși aceasta nu observă, de vreme ce e prea ocupată să îi arate tatuajul lui Bray.

Profit de această oportunitate.

– Iubito, întoarce-te ca să le arătăm cum se potrivesc.

O iau pe Camryn în poală și apoi mă întind cu spatele în nisip, punând-o și pe ea în aceeași poziție deasupra mea.

Grupul privește cu atenție, iar blonda se face ușor mai acră atunci când mă uit la ea în același timp în care o apăs pe

Camryn peste mine. Ne potrivim tatuajele pentru a forma o poză fără cusur a lui Orfeu și Euridice; Euridice a mea purtând o pelerină albă lungă, curgătoare, semitransparentă, lipită de trup din pricina vântului, bucăți de material moale fluturând în urma ei în timp ce își întinde mâinile spre Orfeu, care e desenat pe coastele lui Camryn. Bray se holbează la detalii, cu ochii mari de uimire. Se uită înapoi la Elias, iar acum el pare agitat, ca și când e îngrijorat că Bray o să-l târască mâine la cel mai apropiat salon de tatuaje.

– Tatuajul. Țsta. E. Bestial, spune Bray. Cine sunt cele două personaje?

– Orfeu și Euridice, îi răspund eu. Din legenda grecească.

– O poveste tragică de iubire adevărată, adaugă Camryn.

Îmi strâng mâna în jurul ei.

– Ei bine, nu prea văd nimic tragic la voi doi, spune Tate.

O strâng pe Camryn și mai tare, amândoi împărtășind gânduri private pe care e mai bine să le ținem pentru noi. O sărut în creștet.

Bray se îndreaptă de spate, încă rămânând cu genunchii în nisip.

– Eu cred că e frumos. Și știu că a durut al naibii de tare.

– Da, în mod dar a durut, spune Camryn. Dar a meritat fiecare oră de durere.

Mai târziu, eu și Camryn deja băuserăm fiecare cel puțin trei beri, însă ea e singura care o arată. E ușor amețită, dar suficient cât să o facă mai vorbăreață.

– Știu! îi spune ea lui Bray. I-am văzut în concert cu prietena mea cea mai bună, Nat, și au fost minunați! Nu există prea multe formații care să sune exact ca pe album.

– Da, asta-i adevărat, spune Bray și își termină berea. Spuneai că ești din Carolina de Nord?

Camryn își dezlipește capul de pieptul meu și se așază turcește pe nisip.

– Da, însă eu și Andrew nu mai locuim acolo.

– Dar unde locuiți? întrebă Tate.

El trage adânc din țigară și ține fumul în plămâni în timp ce continuă:

– Texas?

Toți se întorc spre mine când răspund:

– Nu, noi oarecum... călătorim.

– Călătoriți? întrebă Bray. Cum ar fi, conduceți prin țară într-o rulotă?

– Nu chiar, răspunde Camryn. Nu avem decât mașina.

Blonda care nu m-a scăpat din ochi toată noaptea glăsuiește:

– De ce călătoriți?

Observ imediat privirea din ochii ei, cea cu care încearcă din răspuțeri să îmi capteze atenția, însă o ignor și răspund, uitându-mă la Bray, care stă lângă noi:

– Cântăm împreună.

– Într-o formație? întrebă blonda.

De data asta mă uit direct la ea.

– Ceva de genul, spun eu, dar asta e tot ce-i zic înainte să-mi întorc privirea înapoi spre Bray.

– Ce fel de muzică? întrebă Caleb, fratele lui Tate.

De când am ajuns aici, nu prea s-a dezlipit de cealaltă fată. Presupun că nu sunt împreună, dar în mod sigur o să și-o pună în seara asta.

– Rock clasic, blues și rock folk, chestii din astea, îi răspund eu și iau o gură de bere.

– Trebuie să ne cântați ceva! spune Bray entuziasmată.

E inutil să mai spun că ea și Camryn sunt la fel de afumate și că par să se înțeleagă de minune.

Camryn se rotește pe nisip ca să se uite la mine, cu ochii mari și entuziasmați.

– Ai putea. Ai chitara acustică pe bancheta din spate.

Clatin din cap.

– Nu prea am chef acum.

– O, haide, iubitele, de ce nu?

Iată ochii de cățeluș și binecunoscutul smiorcăit ale lui Camryn, care nu eșuează niciodată în a mă face să-i îndeplinesc dorințele. Dar mai joc așa câteva clipe, sperând că poate va ceda și va spune *las-o baltă*.

Desigur, n-o face.

– Da, omule, dacă ai o chitară la tine și știi cum să cânți, ar fi bestial, spune Tate.

De acum toată lumea se uită la mine – până și Camryn, care e singura dintre ei pentru care am de gând s-o fac.

Cedând, mă ridic, mă duc la mașină și mă întorc cu chitara.

– Tu ai să cânți cu mine, îi spun lui Camryn când mă așez înapoi lângă ea.

– Nuuu! Sunt prea amețită!

Mă sărută pe gură și apoi se duce să se așeze alături de Bray și Elias, probabil pentru a-mi oferi ceva spațiu.

– În regulă, ce vrei să cânt?

Întrebarea era adresată lui Camryn, dar Tate e cel care răspunde:

– Hei, omule, orice vrei tu.

Preț de un minut trec în revistă câteva cântece diferite și într-un final, îl aleg pe acesta, întrucât e scurt. Mă joc cu coardele de câteva ori, fac niște acorduri și apoi cânt “Ain’t no sunshine”. Am început piesa prin a nu da doi bani dacă era bună sau nu, dar, ca întotdeauna, odată ce încep, mă transform în altcineva și dau tot ce-i mai bun. Stau cu ochii închiși aproape pe toată durata cântecului, dar pot întotdeauna să simt energia celor din jurul meu, pot să simt dacă sunt pe aceeași lungime de undă cu piesa ori nu.

Cu toții sunt.

Pe la al doilea refren, fac schimb de priviri cu Camryn, în timp ce îmi trec degetele peste coarde. Stă pe nisip în genunchi, legănându-te în ritmul cântecului. Celelalte fete fac la fel, fiind de-a dreptul captivate de melodia mea. Cânt tare ultimul refren și îmi doresc să continui. Bray de-abia se poate stăpâni, spunându-mi cât de minunat a fost și fiind foarte atentă la Camryn, fapt care mă face să o plac și mai tare. Spre deosebire de blonda care acum stă cu ochi pe mine mai mult ca înainte.

– Omule, tu nu te joci, spune Tate.

Își aprinde un joint.

– Mai cântă unul, zice Bray, rezemându-se din nou de Elias, care o îmbrățișează pe la spate.

Tate îi dă țigara mai întâi lui Camryn. Ea o studiază preț de secundă, nefiind sigură dacă ar trebui sau nu să o ia. Văd o urmă de durere străbătându-i chipul; știu că își aduce aminte de momentul ei de slăbiciune cu analgezicele. Clatină din cap a refuz.

– Nu, mersi, cred că în seara asta mă limitez doar la alcool.

Zâmbesc în sinea mea, mândru de decizia ei. Iar când Tate mi-o oferă și mie, îl refuz la rându-mi, nu pentru că nu mi-ar plăcea și mie un fum sau două, ci pentru că nu ar fi frumos ca eu să mă bucur de ea și Camryn nu.

Nu prea sunt eu mare amator de iarbă, dar e în regulă dacă o faci din când în când. Însă acum nu e momentul.

Mai cânt câteva melodii lângă focul de tabără. Într-un târziu, Camryn cântă și ea unul împreună cu mine, iar apoi nu-mi doresc decât să mă relaxez cu fata mea și să mă bucur de această seară. Îmi pun chitara jos, pe pătură, și o trag pe Camryn din nou în brațele mele.

Fratele lui Tate își tot dă limbi cu fata aia și o pipăie de ceva vreme. Nu vorbesc prea mult, din motive evidente. Cred că blonda care mă urmărea mai devreme a priceput, în cele din

urmă, că n-are rost. Ori asta, ori e prea drogată ca să-i mai pese de mine.

Muzica din Jeepul lui Tate devine din nou tare, iar el iese din mașină aducând o atică de Seagram's 7, doi litri de Sprite și un teanc de pahare de plastic. Prietena lui începe să amestece băuturile și să împartă paharele.

– Ia și tu unul, omule, mă îndeamnă Tate. Nu-ți face griji c-o să te prindă poliția dacă pleci în seara asta de-aici. Ei nu știu de locul ăsta.

– Da, sigur, iau și eu unul, spun.

Mă uit la Camryn, aducându-mi aminte de privirea ei când Tate i-a oferit mai devreme jointul.

– Nu am de gând să-l beau dacă tu nu vrei să fac asta, îi spun.

Nu vreau să se simtă vinovată fiindcă se îmbată prea tare, dar nici nu vreau să își facă de cap și să-i fie rău a doua zi.

– Nu, stai liniștit, iubitele. Am beau doar un pahar, bine?

Îmi zâmbește frumos, ca și cum se așteaptă ca eu să-i dau voie, lucru pe care îl găsesc al naibii de drăguț.

– Bine, cedez, nedorind să-i rănesc sentimentele, iar ea acceptă paharul pe care i-l întinde prietena lui Tate.



Stăm cu toții pe jos, bem și vorbim vreme îndelungată despre tot felul de nimicuri. Camryn râde, zâmbește și vorbește cu Bray despre tampoane, un subiect care nu știu cum de a apărut în discuție și nici nu vreau să știu, dar ne distrăm de minune. În difuzoarele Jeepului cântă melodiile unor formații de care n-am mai auzit niciodată și chiar sunt curios în legătură cu ultimele cântece, care sunt sigur că sunt interpretate de aceeași persoană.

– Cine e ăsta? îl întreb pe Tate.

El își ridică privirea de la prietena lui, care stă întinsă cu capul în poala lui.

– Cine? Formația?

– Da, spun eu. Îmi place.

– Ăla, amice, e Dax Riggs. Acum e singur. A debutat în Acid Bath, cred...

Ridică privirea ca și când nu e sigur. Acid Bath și Agents of oblivion sunt cele mai cunoscute.

– Știi, cred c-am mai auzit de Acid Bath, spun eu și mai iau o gură de gin și Sprite.

– Nu mă surprinde, adaugă Tate.

– Țrei să-i caut piesele. Cântă în cercuri restrânse?

Camryn, întrerupând conversația ei cu Bray despre tampoane, vine din nou lângă mine și își pune mâinile pe umerii mei.

– Da, nu s-a lansat niciodată, spune Tate. Totuși, e un lucru bun, pentru că atunci când ești foarte cunoscut e nasol. Mă scoate din sărite să văd cum formațiile mari ajung să facă reclame la pastă de dinți și rahaturi din astea.

Râd ușor.

– Da, categoric. Nu aș semna niciodată cu o casă de discuri.

– Te înțeleg, omule, spune Tate. Odată ce-ai făcut asta, ești practic târfa lor. Muzica nu mai e a ta și trebuie să-ți desfaci picioarele pentru fraierii care-ți semnează cecurile.

Începe să-mi placă de tipul ăsta. Puțin.

– Andrew, trebuie să fac pipi, spune Camryn.

Mă uit la ea. Luându-i paharul din mână, îl pun pe nisip.

– La fel și eu, le spun lui Camryn și lui Tate.

Tate face semn spre stânga, cu o nouă țigară între degete, și zice:

– Luți-o pe-acolo. Nu sunt cioburi de sticlă sau alte rahaturi în care ați putea călca.

Îmi pun paharul jos lângă al lui Camryn și o ajut să se ridice. Mergem prin nisip spre o zonă întunecată de copaci și stânci,

până ce suntem suficient de departe cât să nu ne mai vadă nimeni.

– O să trebuiască să dormim aici în seara asta. Sub nicio formă nu pot conduce în starea în care mă aflu.

Ea se lasă pe vine în timp ce eu mă ușurez la câțiva metri de ea.

– Știu, spune Camryn. Presupun că vom dormi în cele din urmă sub stele, ha?

Râd în sinea mea. Iubita mea e atât de beată, încât vorbește ușor împleticit.

– Da, așa cred, spun eu. Deși ar trebui să știi că nu prea se pune la socoteală, deoarece dimineață n-ai să-ți amintești asta.

– Ba da.

– *Neeee*, n-ai să-ți amintești.

Aproape că se duce într-o parte când termină, dar reușește să se ridice. O apuc de mână și îmi petrec brațul în jurul taliei ei. Apoi o sărut pe cap.

– Te iubesc atât de mult.

Nu știu de ce am simțit nevoia să-i zic asta acum, însă pur și simplu, având-o alături de mine și știind că în seara asta nu poate avea grijă de ea, am simțit nevoia s-o spun. Cuvintele îmi stăteau pe limbă și, recunosc, începeau să mă sufoc. Aș da

vina pe alcool, dar, nu, chiar și când sunt complet treaz o iubesc la fel de mult.

Ea mă curpinde cu brațele, își lipește capul de pieptul meu când pornim și mă strânge tare.

– Și eu te iubesc.

Pe măsura ce noaptea înaintează, anumite lucruri încep să se schimbe în micul nostru grup. Oamenii vorbesc mai puțin și își fac de cap mai mult. Brayși Elias sunt întinși unul lângă celălalt, într-o parte a focului de tabără. Tate și prietena lui ar putea la fel de bine să și-o tragă deja; nu mai trebuie decât să-și dea hainele jos. Din fericire, blonda suspectă a renunțat la mine și o ajută pe prietena ei să-l excite pe Caleb la vreo doi metri de mine și Camryn.

Da, am senzația că știu destul de bine încontro se îndreaptă asta. Nu-i maie scofală. Nu e ca și cum n-am mai fost niciodată într-o astfel de situație, dar, de data asta, principala mea grijă, nu e să ofer plăcere la două fete în același timp. Trebuie doar să o țin pe Camryn departe de rahaturile lor.

Tocmai când sunt pe cale să mă răsucesc pe-o parte pentru a vorbi cu Camryn, care e întinsă lângă mine, întreaga lume afurisită dispare de sub mine. Încerc să-mi ridic capul. Cred. Îmi simt ochii de parcă aș avea niște zâne care dansează pe ei. Iar ei sunt deschiși.

– O, la naiba... spun eu cu voce tare, și totuși, poate că n-am spus-o; poate că totul era în mintea mea.

Ridic mâna în fața ochilor și mi se pare că luna se află între degetul mare și cel arătător. Încerc să o scutur ca să o dau jos, dar e grea și îmi doboară mâna. Simt că brațul meu cântărește vreo patruzeci de kilograme atunci când lovesc nisipul cu cotul. Capul mi se învârtește. Culoarea focului e albastră și galbenă, și stacojie. Sunetul oceanului e de trei ori mai puternic în urechile mele, amestecându-se cu pârâiturile lemnului din foc și cu gemetele cuiva.

– Camryn? Unde ești?

– Andrew? Sunt... sunt aici. Cred.

Nici măcar nu pot să-mi dau seama dacă aia e vocea ei.

Strâng ochii tare și îi redeschid, încercând să-mi focalizez privirea, dar îmi dau seama că nu vreau să fac asta. Zâmbesc. Pielea de pe fața mea pare atât de întinsă, încât, preț de o clipă, mi-e teamă că o să-mi rupă fața în două. Dar apoi mă simt în regulă.

O, să-mi bag picioarele... Halucinez. Ce. Pula. Mea. Mi-au. Dat?

Încerc să mă ridic, dar, atunci când cred că sunt în picioare, mă uit în jos și văd că încă nu m-am mișcat. Încerc din nou, dar rezultatul e același.

*De ce nu pot să mă ridic?!*

– Sfinte Sisoe, Tate, aud o voce spunând, dar nu îmi dau seama dacă aparține unei fete sau unui băiat. Chestia asta e tare! Sfin-te Sisoe! Văd curcubeie și rahaturi din astea. Zici că e Reading Rainbow...

Apoi, persoana care a spus asta începe să cânte piesa *Reading Rainbow*.

Mă simt de parcă aș fi în Orașul Nebunilor, dar nu vreau ce adevărat să plec.

Într-un târziu, mă întind pe spate și îmi verific de două ori poziția, lovind nisipul cu palmele mâinilor mele grele. Apoi ridic ochii spre cer și urmăresc stelele mișcându-se înainte și înapoi într-un model poetic.

Chipul lui Camryn apare pe pieptul meu precum o fantomă din ceață.

– Iubito? spun eu. Ești bine?

Sunt îngrijorat în privința ei, dar nu-mi pot alunga zâmbetul de pe față.

– Da. Sunt biiiiine. Sunt bine.

– Stai lângă mine, îi spun.

Închid ochii atunci când îi simt capul pe pieptul meu și inspир mirosul șamponului pe care îl folosește mereu, însă acum e mult mai puternic. Totul e mai puternic. Fiecare sunet. Briza

pe chipul meu. Dax Riggs cântând “Night is the notion” pe un fundal despre care mintea mea îmi spune că e departe, însă e atât de puternic, încât ai zice că Jeepul e lângă mine. Aproape că simt mirosul de cauciuc al anvelopelor.

Și nu mă pot abține. Încep să cânt “Night is the notion” cât de tare pot. Nu știu cam de știu deja toate cuvintele, dar le știu. Să fiu al naibii dacă nu le știu. Și am senzația că piesa se repetă de câteva ceasuri și mie nu-mi pasă. Într-un târziu încetez să mai cânt. Închid ochii și simt cum mă pătrunde. Și nu-mi pasă de nimic în afară de acest moment. Și sunt al naibii de excitat. Îmi ia o clipă – cred – să-mi dau seama că scula mea simte aceeași briză pe care o simte și fața mea. Și e minunat.

– Camrun? Ce? Da.

Habar nu am ce spun sau dacă spun ceva. Mintea mea îmi spune că ar trebui să am grijă ca ea să nu fie atât de afumată încât să-mi facă sex oral în fața tuturor acestor oameni, dar, în același timp, nu vreau să se oprească.

Mi se taie brusc răsuflarea și capul îmi cade într-o parte. Îl văd pe Caleb peste una dintre acele fete, coapsele ei goale lovindu-se de trupul lui, care se înfinge cu putere în ea. Îmi mut privirea în altă parte. Mă uit din nou spre cer. Urme de lumină



se mișcă dintr-o parte în alta, în timp ce stelele se plimbă liniștite. Mă cutremur când scula mea lovește gâtul ei.

Mă uit în jos. Vad o claie de păr blond. Întind mâna să-l ating, o parte din mine dorindu-și să o îndepărteze, cealaltă parte dorindu-și s-o oblige să o bage mai adânc. Sfârșesc prin a alege a doua variantă, însă, când dau capul pe spate și văd chipul lui Camryn lângă al meu, mă ridic brusc.

– *Dă-te de pe mine*, târfa dracului! reușesc eu să spun.

O împing de pe mine, iar drogul face o întoarcere la o sută optzeci de grade. Nu-mi mai place deloc.

Mă forțez să mă ridic în capul oaselor. Încerc să mă lovesc în cap cu ambele mâini, sperând să mă trezesc, dar nu are niciun efect. Reușesc să-mi bag scula înapoi în pantaloni, mă uit prin foc spre întinderea de nisip și văd că târfulița aia a leșinat deja lângă Caleb. Nu știu cât timp a trecut, însă toată lumea, în afară de mine, a leșinat.

Mă panichez. La naiba, nu pot respira. Ce pula mea s-a întâmplat?

Mă răsucesc într-o parte și o apuc bine pe Camryn, forțându-o să stea lângă mine și nu îi dau drumul.

Iar ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

## Camryn

Mi-e rău. Dumnezeu, *niciodată* în viața mea n-am mai avut o asemenea mahmureală. Soarele dimineții și briza ce adie dinspre ocean sunt cele care mă trezesc. La început, rămân întinsă unde mă aflu, deoarece mă tem că, dacă mă mișc, s-ar putea să vomit. Capul îmi bubuie, vârfurile degetelor îmi simt amorțite, iar restul trupului meu e un haos de amețală și tremurături. Gem și deschid ochii complet, punându-mi un braț de-a curmezișul abdomenului. Știu că n-am nicio șansă să plec de pe plaja asta fără ca măcar să vomit vreo cinci minute încontinuu, însă încerc să mă abțin cât de mult pot.

Stau cu obrazul apăsător în nisipul de sub mine. Simt că am lipite pe piele câteva firicele de nisip. Cu mare grijă, ridic un deget și le îndepărtez înainte să-mi intre în ochi.

Aud un trosc, urmat de un sunet ca de ruptură și câteva țipete.

În pofida protestelor stomacului meu, mă răsucesc pe partea cealaltă, cu fața spre ocean.

– Dă-te de pe el! o aud pe o fată strigând.

Asta mă trezește de-a binelea și, preț de o secundă, îmi dau seama cât de adormită eram. Însă acum sunt complet trează.

Ridic capul de pe nisip și îl văd pe Andrew trăgându-i pumni cu nemiluita lui Tate.

– Andrew! încerc să strig, însă gâtul mi-e inflammat și vocea răgușită, așa că reușesc doar să îi croncănesc numele. Andrew! spun din nou, câștigând mai mult control asupra vocii mele.

– Ce pula mea ai, omule?! strigă Tate.

El încearcă să se îndepărteze de Andrew, însă acesta nu se oprește. Îl lovește din nou și din nou, de data asta făcându-i vânt pe nisip.

Apoi fratele lui Tate intră în încăierare și îl împinge pe Andrew într-o parte. Cad amândoi și se rostogolesc câțiva metri. Andrew îl apucă pe Caleb de gât și îi ridică trupul, aruncându-l cu putere pe nisip și sărind pe el în câteva secunde. Îl lovește pe Caleb de trei ori înainte ca Tate să ajungă în spatele lui, trăgându-l înapoi.

– Omule, calmează-te naibii! strigă Tate.

Însă Andrew se răsucește și îi trage una în bărbie, iar eu aud din nou ceva rupându-se, ceea ce pur și simplu îmi întoarce stomacul pe dos. Tate se împleticește îndărăt, ținându-și mâna peste maxilar.

– Ne-ai drogat! Să fiu al naibii dacă nu te *omor*! răcnește Andrew.

Într-un final reușesc să mă ridic în picioare, cu toate că mă împiedic o dată înainte să ajung la el. Tocmai când sunt pe cale să-l apuc de mână și să-l iau de-acolo, cineva vine pe la spate și mă împinge cu putere pe nisip. Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat, însă preț de o secundă rămân fără suflare. Ridic ochii și-l văd pe Caleb suit pe Andrew. Probabil c-am fost prinsă la mijloc atunci când Caleb l-a atacat pe Andrew de la spate.

Mă ridic din nou de pe nisip și îl văd pe Elias venind spre noi.

Panicându-mă, mă uit dintr-o parte în alta și din nou la Elias, părând a fi o scenă care se desfășoară cu încetinitorul. Țătia trei au de gând să sară cu toții pe Andrew? La naiba, sper că nu! Dau să îl apuc pe Tate, care, alături de Caleb, îl lovește fără oprire pe Andrew, însă sunt dată la o parte de către Elias.

– Dă-te! mârâie el la mine.

Andrew reușește să le țină piept lui Tate și lui Caleb, fiind încă în picioare și împărțind în continuare pumni celor doi, însă, dacă Elias are de gând să li se alăture, nu cred c-o să se poată lupta cu toți trei deodată.

Elias sare între ei și nu pot să-mi dau seama cine lovește pe cine, când o pereche de mâini mă apucă de subsuori pe la spate.

– Fată, stai aici cu mine, spune Bray.

Între stările de confuzie și teamă, îl văd pe Elias trăgându-i un pumn lui Caleb și trupul mi-e străbătut de un val de ușurare de scurt moment.

Lui Andrew îi curge sânge din gură. Dar, ca să fiu sinceră, cu toții sângerează. Cred că lupta o să țină la nesfârșit și, cu fiecare lovitură pe care Andrew o dă și o primește, eu tresar și îmi închid ochii, dorind să blochez totul în mintea mea. Stau pe nisip, cu Bray în spatele meu, care și-a petrecut brațele în jurul meu, crezând c-o să sar înapoi în toiul luptei. Însă eu am impresia c-am să vomit și de-abia pot să mă mișc. Pe frunte mi se formează broboane de sudoare. Îmi simt ceafa lipicioasă. Cerul începe să se învâртеască.

– O, nu! Bray... cred c-am să...

Îmi dau drumul chiar acolo. Îmi simt trupul trăgându-se violent din strânsoarea ei și îmi aduc mâinile în față, vârandu-le în nisip. Spatele mi se arcuieste și coboară, mi se arcuieste și coboară, în timp ce vomit fără oprire. *O, Doamne, te rog, oprește asta. N-am să mai beau în vecii vecilor! Te rog, fă să se*

*oprească!* Dar se pare că n-o să se oprească niciodată. Cu cât vomit mai mult, cu atât mai tare îmi reacționează trupul la miros, la zgomotele făcute, la gust, iar asta mă face să vomit și mai mult. Cu sunetele pe care le scot și cu spasmele de vomă, de-abia mai aud lupta din fundal. Într-un târziu, cad pe o parte. Nu mă pot mișca. Trupul îmi tremură incontolabil, pielea îmi este rece și fierbinte, iar acum lipicioasă. O simt pe Bray așezându-se lângă mine.

– Ai să fii bine, o aud spunând. Uau, chestia asta chiar te-a dat peste cap.

– Ce era? o întreb eu și, chiar când rostesc întrebarea, încep să-mi revină fragmente din amintirile mele de noaptea trecută.

Nici măcar nu aud dacă mi-a răspuns la întrebare.

Îmi amintesc că totul era bine, o beție relativ normală, asta până ce ne-am apucat să bem ginul. Iar apoi, brusc, nu mai puteam să văd nimic în fața mea, deoarece era prea aproape. Îmi concentram privirea spre lucrurile care se aflau mult mai departe, oceanul și stelele, și luminile bărcilor care se mișcau pe apă în zare. La un moment dat credeam că un vapor venea spre noi și că avea să ne spulbere pe plajă. Dar nu-mi păsa. Credeam că era... frumos. Urma să ne omoare pe toți, dar era frumos. Și îmi amintesc că l-am auzit pe Andrew cântând o

piesă sexy. Mi-am lipit capul de pieptul lui și l-am ascultat cântând. Voiam să mă sui pe el și să mă dezbrac, și aș fi făcut-o dacă aș fi putut să mă mișc.

Și îmi amintesc...

Stai puțin.

Târfa aia blondă. Ea m-a întrebat... stai puțin.

Îmi ridic trupul de pe nisip.

– Cred c-ar mai trebui să stai puțin întinsă, îmi spune Bray.

Îmi duc degetele la frunte.

Îmi amintesc că tipa aia stătea lângă mine și Bray. Era la fel de drogată ca și noi, însă nu mai eram geloasă pe ea. A vorbit cu noi o vreme, iar pe mine nu m-a deranjat.

În timp ce amintirile dau năvală peste mine, trupul începe să-mi tremure și mai tare.

Tipa aia a încercat să mă sărute. Și cred că și eu am sărutat-o...

Cred că mi se face din nou rău.

Ridic genunchii și îmi sprijin coatele pe ei, îngropându-mi fața în palme. Încă sunt amețită. Simt că n-am terminat de vomat. Nu am acea senzație de ușurare după ce vomți. Nu, nevoia de a mă simți rău tocmai s-a intensificat, de data asta provocată de nervii mei.

Restul întâmplărilor îmi revin în minte și, cu toate că vreau să le alung cu forța, n-o fac.

Ea m-a întrebat dacă putea să se culce cu mine și cu Andrew. Da, acum îmi amintesc. Dar... o, Doamne... credeam că voia să se culce cu adevărat, însă acum îmi dau seama că eram atât de drogată, încât nu m-am gândit că se referea la asta sexual vorbind.

I-am spus că nu îmi pasă.

Apoi îmi aduc aminte că ea...

Rămân fără suflare. Mâna îmi zboară la gură, iar ochii îmi sunt mari și mă înțeapă din pricina brizei.

Îmi aduc aminte că i-a făcut sex oral lui Andrew.

Încercând să mă ridic în picioare, simt mâna lui Bray pe spate.

– Fată, haide, spune ea, trăgându-mă înapoi pe nisip cu ea. Nu te duce acolo. N-ai să faci decât să te rănești.

Îmi smulg încheietura din mâna ei și încerc din nou să mă ridic, însă mișcările bruște amestecate cu nervii haotici mă trimit din nou într-un episod cu spasme de vomă.

Apoi îl aud pe Andrew deasupra mea.

– La dracu', îi spune el lui Bray. Vrei, te rog, să te duci până la mașina mea să iei o sticlă de apă din lada frigorifică?



Bray pornește spre mașină.

Andrew mă răsuțește pe picioarele lui exact când spasmele încetează. Îmi dă părul din ochi și din gură.

– Iubito, dobitocii ăștia ne-au drogat, spune el.

Întredeschid ochii ca să-l văd deasupra mea, cu palmele puse pe obrazii mei.

– Am s-o omor pe târfulița aia, Andrew, îți jur pe Dumnezeu!

Se uită la mine împietrit. Probabil se gândea că eu nu știu.

– E înă leșinată. Iubito, eu...

Vina din ochii săi mă omoară încetul cu încetul.

– Andrew, știu ce s-a întâmplat, spun eu. Știu că tu credeai că eu eram aia. Am văzut ce-ai făcut.

– Nu contează, spune el, scrâșnind din dinți.

Ochii încep să i se umezească.

– Ar fi trebuit să știu că nu erai tu. Îmi pare atât de tău. Ar fi trebuit să știu.

Mâinile i se încordează în jurul feței mele.

Sunt pe cale să-i spun să nu se mai învinovățească, dar, deodată, lângă noi apare Elias.

– Omule, îmi pare rău, noi n-am știut. Îți jur!

– Te cred, spune Andrew.

Bray se întoarce cu apa, iar eu îmi mai recapăt din puteri. Mă ridic în capul oaselor, rezemându-mă de bustul gol al lui Andrew. El își petrece brațele în jurul meu și mă strânge atât de tare, de parcă i-ar fi teamă că o să mă ridic și o s-o rup la fugă.

Apoi întinde mâna și ia sticla de apă de la Bray. Îi scoate dopul și toarnă puțină apă în palmă, ștergându-mă pe frunte și la gură. Acele picături mici mă calmează imediat.

– Uite, omule, îmi pare rău, spune Tate, apărând în spatele nostru. Ne gândeam că n-o să vă pese. Am pus ceva în băuturile tuturor. Am fost generoși. Nu v-am adus aici cu cine știe ce intenții aiurea.

Andrew reușește să se îndepărteze cu grijă de mine, cu toate că o face atât de iute, încât de-abia îi simt absența, și îl lovește din nou pe Tate. O pocnitură răsună în spațiul care ne înconjoară.

– Andrew, te rog! strig eu.

Elias îl apucă pe Andrew și Caleb îl apucă pe Tate, ținându-i la distanță unul de celălalt.

Andrew îl lasă pe Elias să-l țină la distanță, însă se descotorosește de el și se întoarce la mine, ajutându-mă să mă ridic de pe pământ.

– Hai să mergem, spune el.

Vrea să mă ia în brațe, însă eu clatin din cap, dându-i de înțeles că pot să merg și singură.

El își ia chitara, iar eu pătura și pornim spre Chevelle.

– Poate c-ar trebui să-i ducem noi acasă pe Bray și pe Elias, propun eu.

Andrew azvârli chitara în portbagaj și ia pătura de la mine, aruncând-o și pe ea acolo. Apoi se duce spre portiera lui, își pune brațele pe capotă și își sprijină capul între ele. Inspiră adânc și apoi lovește cu pumnul în caroserie.

– *La dracu!* strigă el, după care lovește din nou.

În loc să-i vorbesc și să-l calmez, mă hotărâsc să-l las să se descarce de unul singur. Mă uit la el cu o expresie blândă. Iar apoi mă sui în mașină și închid portiera. El mai stă acolo un minut, până ce îl aud spunând:

– Dacă vreți, vă ducem noi.

Elias și Bray, cârându-și lucrurile, se apropie de mașină și se urcă pe bancheta din spate.

## Andrew

Nici măcar nu știu cum de găsesc drumul de întoarcere cu atâta ușurință. La un moment dat, ajung să cred că nici nu mi-ar mai păsa dacă ne-am rătăci. Însă conduc înapoi fără să alegem vreun drum greșit și fără să trebuiască să oprim și să cerem ajutor. Nu prea vorbim între noi. Am dat deja uitării cele câteva vorbe schimbate.

Oprim în parcare hotelului și ne luăm rămas-bun de la Elias și Bray. Poate că i-aș fi mulțumit lui Elias sau le-aș fi urat distracție plăcută, cât le-a mai rămas din vacanță, sau poate chiar i-aș fi invitat să ieșim undeva cu toții, însă, ținând cont de ceea ce s-a întâmplat, tot ce fac este să încuviințez cu o mișcare a capului când ei ne mulțumesc că i-am adus aici.

Pornesc mașina și conduc spre partea noastră a boala\*1\*

Camryn nu știe dacă să-mi vorbească sau nu. Nu îi e teamă, ci e pur și simplu nesigură. Nici măcar nu mă pot uita în ochii ei. Mă simt ca dracu' pentru ceea ce s-a întâmplat și n-am să mă iert niciodată pentru asta.

Camryn mă ia de mână și ne îndreptăm spre camera noastră. Deschid ușa larg și încep să arunc lucrurile în genține noastre.

– N-a fost vina...

O opresc.

– Nu. Te rog. Lasă-mă... câteva minute.

Se uită la mine extrem de mâhnită, dar încuviințează și renunță.

Curând, suntem din nou pe drum, mergând înspre nord, pe coastă. Destinația: Oriunde, Numai Nu În Florida.

După ce conduc mai bine de o oră, îmi aduc aminte din nou și din nou de ceea ce s-a întâmplat aseară, încercând să pricep cât de cât evenimentele. Ies de pe șosea și mașina încetinește până ce se oprește pe marginea drumului. E atât de liniște. Îmi cobor privirea în poală și apoi mi uit lung prin parbriz. Îmi dau seama că țin volanul atât de strâns, încât degetele mi s-au albit. Într-un final deschid portiera și cobor.

Străbat în viteză pietrișul și apoi șanțul, îndreptându-mă direct spre primul copac.

– Andrew, oprește-te! o aud pe Camryn strigând după mine.

Însă eu continui să merg și, când ajung față în față cu afurisitul ăla de copac, îl lovesc la fel de tare cum i-am lovit pe Tate și pe Caieb. Pielea de la încheieturile degetelor se sfâșie și sângele începe să-mi curgă pe mână și printre degete, însă eu nu mă opresc.

Încetez doar atunci când Camryn se pune în fața mea și mă împinge atât de tare în piept, încât aproape că mă duc pe spate. Lacrimile îi curg șiroaie pe obraji.

– Oprește-te! Te rog! Oprește-te!

Mă las să cad pe iarbă în șezut, cu genunchii îndoiți, mâinile mele însângerate atârând din încheieturi. Mă aplec, lăsând capul în jos. Nu văd decât pământul de sub mine.

Camryn se așează în fața mea. Îi simt mâinile pe obrajii mei, încercând să-mi ridice capul, însă nu o las.

– Nu-mi poți face asta, spune ea cu un glas tremurat.

Încearcă să mă oblige să mă uit la ea și într-un final o fac, deoarece mă doare sufletul să o aud plângând. O privesc în ochi, propriii mei ochi strălucind din pricina lacrimilor de furie pe care încerc să mi le reprim.

– Iubitule, n-a fost vina ta. Erai *drogat*. Oricine ar fi putut face acea greșeală dacă ar fi fost în locul tău.

Degetele i se încordează pe fața mea.

– Nu. A. Fost. Vina. Ta. Mă înțelegeți?

Încerc să-mi întorc privirea, dar ea îmi dă mâinile la o parte și se așază în genunchi între picioarele mele. Din instinct, îmi petrec brațele în jurul ei.

– Totuși, ar fi trebuit să știu, spun eu, privind în jos. Și nu e vorba doar despre asta, Camryn. Eu trebuia să am grijă de tine. Tu n-ar fi trebuit să fii drogată.

Numai când mă gândesc la asta mă înfurii și mă urăsc.

– Eu trebuia să am *grijă* de tine!

Mă cuprinde în brațe și îmi trage capul spre pieptul ei. După o vreme se dă înapoi.

– Andrew, uită-te la mine! Te rog!

O fac. Văd durere și compasiune în ochii ei. Degetele ei catifelate mă apucă de față nerasă. Mă sărută pe buze și spune:

– A fost un moment de slăbiciune.

E ca și cum ar vrea să-mi reamintească de ceea ce i-am spus acum câteva luni în legătură cu pastilele.

– Vina ne aparține amândurora. Nu sunt proastă. Ar fi trebuit să știu că nu era bine să las băuturile în mâna lor nici măcar o secunda. *Nu* e vina ta.

Ochii îmi coboară în pământ, iar apoi mă uit din nou la ea. Nu știu cum aș putea s-o fac să înțeleagă că din cauza a cine și a ceea ce simt simt un sentiment intens de responsabilitate față de ea. O responsabilitate de care mă simt mândru, o responsabilitate pe care am simțit-o încă din ziua în care am cunoscut-o. Mă omoară... mă *omoară* să știu că în “momentul

meu de slăbiciune” nu am putut să o protejez, că din cauză că am lăsat garda jos ea ar fi putut fi rănită, violată, omorâtă. Cum aş putea s-o fac să înţeleagă faptul că nu contează dacă ea dă vina pe mine sau nu, că părerea ei, cu toate că nu o iau drept de bună, nu îmi scuză momentul de eşec? Ea a avut dreptul la un moment de slăbiciune. Eu nu. Al meu e doar unul de eşec.

– Şi n-aş putea *niciodată* să te învinovăţesc, adaugă.

Mă uit la ea, încercând să desluşesc ce ar vrea să-mi spună, dar apoi continuă:

– Mă refer la ceea ce a făcut fata aia, mă lămureşte ea. N-aş aduce-o *niciodată* în discuţie. Pentru că tu nu ai greşit cu nimic.

Îi simt degetele apăsându-mă pe obraji.

– Mă crezi?

Încuviinţez încet.

– Da. Te cred.

Ea oftează şi spune:

– Oricum, se prea poate să fi fost parţial şi vina mea.

Îşi mută privirea din ochii mei.

– Cum aşa?

– Ei bine, zice ea, însă şovăie cu o expresie de regret pe chip, cred că i-am dat din greşală permisiunea de-a o face.



Asta mă ia complet prin surprindere.

– Îmi aduc aminte că m-a întrebat dacă ar putea să se culce cu noi și cred că i-am spus că da, ar putea. Eu... eu n-am știut că voia să se culce cu noi... sexual. Dacă aș fi fost trează, cu siguranță m-aș fi prins de asta. Andrew, îmi pare atât de rău. Îți cer scuze c-am lăsat-o pe târfa aia nebună să te violeze.

Clatin din cap.

– Niciunul dintre noi nu este vinovat, așa că nu trebuie să simți nevoia de a lua vina asupra ta, bine?

Când nu zăresc suficient de repede acel zâmbet pe care mi-l doream, ridic mâinile și o apuc de talie. Ea scâncește când încep să o gâdil. Râde și se zvârcolește atât de tare, încât cade pe spate pe iarbă, ia eu mă sui deasupra taliei ei, punându-mi genunchii de-o parte și de alta pentru a nu o strivi.

– Oprește-te! Nu! Andrew, vorbesc serios! Oprește-teeee!

Râde în hohote, așa că o mai gâdil o vreme pe coaste.

Apoi aud sirena unei mașini de poliție sunând o dată și oprindu-se când trage în spatele mașinii mele.

– O, la naiba! spun eu, uitându-mă la Camryn, care are părul plin de fire de iarbă uscată.

Sar de pe ea și întind mâna ca să o ajut să se ridice. Ea o prinde și se ridică în picioare, scuturându-se de praf. Ne

întoarcem la mașina noastră tocmai când polițistul coboară din a lui.

– Tu de obicei lași portiera deschisă în halul ăsta pe stradă? întreabă polițistul.

Mă uit la portiera mea și înapoi la el.

– Nu, domnule, spun eu. Mi-a venit să vomit și nu m-am gândit la asta.

– Permisul, asigurarea și talonul mașinii!

Îmi scot permisul din portofel și i-l înmânesc, după care mă duc pe locul din dreapta ca să scot asigurarea și talonul mașinii din torpedou. Camryn se sprijină de spalele mașinii, încrucișând brațele agitată. Polițistul se întoarce la mașina lui – după ce a observat sângele de pe mâinile mele – și se suie ca să-mi verifice numele.

– Sper că nu-mi ascunzi vreun furt, vreo crimă sau eva de genul ăsta, spune Camryn când mă duc să mă sprijin de portbagaj lângă ea.

– Zilele mele de criminal în serie s-au terminat de mult, spun eu. N-are cu ce să mă prindă.

O înghiontesc ușor în coaste.

După câteva minute agitate, polițistul ni se alătură în spatele mașinii și îmi dă înapoi actele.

– Ce ți s-a întâmplat la mână? mă întrebă el.

Mă uit în jos, simțind pentru prima dată durerea care pulsează. Apoi gesticulez spre copacul din apropiere.

– Am lovit oarecum copacul ăla.

– Ai lovit *oarecum* copacul ăla? întrebă el pe un ton suspicios și observ că se tot uită la Camryn.

Minunat, acum crede c-am bătut-o sau cine știe ce și, luând în considerare că ea nu arată prea bine după incidentul de aseară și după hârjoleala noastră din iarbă, probabil că îi confirmă bănuiala.

– Ok, am lovit un copac.

Acum se uită direct la Camryn.

– Asta s-a întâmplat? o întrebă el.

Camryn, extrem de agitată și cel mai probabil gândindu-se, la fel ca mine, ce crede *cu adevărat* polițistul, are brusc un moment à la Natalie.

– Da, domnule, spune ea, gesticulând cu mâinile. El s-a enervat că din cauză că niște măgari...

Se înfioară.

– ... scuzați-mă, au profitat de noi aseară, așa că toată dimineața s-a pedepsit pentru asta, până ce a ajuns în cele din urma să se descarce pe copacul ăla! Am alergat până acolo ca

să-l opresc înainte să se rănească și am vorbit despre asta, iar motivul pentru care arăt ca un rahat – scuzați-mă – e din cauza petrecerii de doi bani la care am luat parte. Dar vă jur că nu suntem oameni răi. Nu ne drogăm, iar el nu e un criminal în serie sau ceva de genul, așa că vă rugăm să ne lăsați să plecăm. Ba chiar puteți să verificați și mașina dacă vreți.

Să-mi. Trag. O. Palmă.

Râd în sinea mea. Nu avem motive de îngrijorare dacă el vrea să verifice mașina. Doar dacă nu cmnva... prietenii noștri temporari, Elias și Bray, nu au lăsat din greșeală vreo punguță cu iarbă sau orice alte chestii incriminatoii pe undeva pe bancheta din spate.

*O, la dracu'... sper din tot sufletul că treaba asta n-o să ia o întorsătură total neașteptată, ca în filme.*

Îi arunc o privire lui Camryn și clatin subtil din cap.

Face ochii mari.

– Dar ce-am spus?

Eu zâmbesc, continuând să clatin din cap, deoarece asta e cam tot ceea ce pot face.

Polițistul fornăie și își molfăie falca. De vreo câteva ori se uită când la mine, când la Camryn, fără să spună niciun cuvânt, ceea ce nu face decât să ne îngrijoreze și mai tare.

– Data viitoare nu mai lăsați portiera deschisă în halul ăsta, spune polițistul pe un ton lipsit de expresie. Ar fi păcat să vezi o mașină luând din plin portiera unui Chevelle din 1969 care arată atât de bine.

Un zâmbet vag îmi înseninează chipul.

– Desigur!

Polițistul pleacă în timp ce noi rămânem în mașină câteva clipe.

– “Puteți să verificați și mașina dacă doriți”? repet eu.

– Știu! râde ea și își lipește capul de tetieră. Nu voiam să spun asta. Pur și simplu mi-a scăpat.

Râd și eu.

– Ei bine, se pare că divagația ta inocentă, care, apropo, m-a speriat puțin – cred că prietena aia a ta bipolară te-a molipsit și tine – ne-a scos basma curată.

Îmi sprijin mâinile pe volan.

Ea zâmbește și e pe cale să comenteze la gluma mea cu Natalie, până ce îmi vede din nou degetele însângerate. Apoi se apropie de mine și mă ia cu grijă de mână.

– Trebuie să te curățăm înainte să se infecteze, spune ea.

Se apropie și mai tare și începe să adune cu grijă firicele de iarbă și de pământ din rană și de pe lângă ea.

– Andrew, arată cam rău...

– Nu e adevărat, spun eu. N-am nevoie de copii.

– Nu, ai nevoie să-ți tragă cineva un dos de palmă. Să nu mai faci niciodată așa ceva. Vorbesc serios!

Scoate ultima bucațică de mizerie și apoi se apleacă peste scaun, cotrobăind prin lada frigorifică din spate.

Îmi întorc capul spre dreapta și tot ce văd este fundul ei, ieșind din pantalonii scurți. Ridic mâna mea însângerată și îmi strecor degetul pe sub elasticul bikinilor, trăgând de el și dându-i drumul pe piele. Nu o deranjează, însă își dă ochii peste cap când se așează la loc cu o sticlă de apă.

– Clătește-te! îmi poruncește ea, întinzându-mi sticla.

Deschid portiera și o iau, întinzând mâna și turnând apă peste rană.

În timp ce cotrobâie prin poșetă, îmi spune:

– Data viitoare când îți ieși din minți și simți nevoia să te răzbuni pe obiecte neînsuflețite, am să-ți trec oficial numele pe Lista Psihopaților.

Îmi întinde un tub de Neosporin.

Clatin din cap și îl iau. N-o pot contrazice.

Camryn arată spre tubul de Neosporin din mâna mea, spunându-mi să mă grăbesc și să mă dau cu el.

Eu râd și spun:

– Ești o jună cam autoritară, nu crezi?

Îmi trage un pumn în mână (de fapt, o doare pe ea) și mă acuză c-am făcut-o grasă. Totul e în joacă și cred că e felul ei de a mă face să-mi abat gândurile de la ceea ce s-a întâmplat. În câteva minute ne pierdem în conversații despre muzică, stabilind în ce fel de baruri sau cluburi am vrea să mergem să cântăm în drumul nostru spre New Orleans.

Am hotărât de comun acord că, indiferent unde ne oprim pe drum sau cât de mult stăm, vom vizita, la un moment dat, și locul nostru preferat din Mississippi.

\* \* \*

Asta s-a întâmplat acum două zile. Astăzi suntem cazați într-un hotel din mărețul stat Alabama.

## Camryn

– Ești încântată în legătură cu concertul din seara asta sau ai nevoie de o pungă de hârtie în care să-ți verși mațele? mă întreabă Andrew, ieșind din baie înfășurat într-un prosop.

– Ambele, spun eu.

Pun telecomanda pe noptieră și mă ridic în capot oaselor.

– Știu cântecul, dar e primul meu solo. Așa că da, sunt ușor panicată.

El cotrobăie prin geanta de lângă televizor și găsește o pereche de boxeri curați. Îi cade prosopul. Înclin capul într-o parte, urmărindu-i de pe pat fundul sexy și gol, în timp ce își trage boxerii pe el.

– Ai să-i lași cu gura căscată, spune, întorcându-se cu fața spre mine. Ai repetat destul și îl stăpânești deja, în plus, dacă eu aș fi fost de părere că nu erai pregătită, ți-aș fi spus.

– Știu c-ai fi făcut-o.

– Ei bine, ești gata de muncă? întreabă, punându-și pe el și restul hainelor.

– Da. Așa cred. Cum arăt?



Mă ridic și fac o piruetă, îmbrăcată într-un maiou negru, mulat și o pereche de jeanși strâmți.

– Stai puțin, zic eu, ridicând degetul.

Mă încălț cu noile mele botine negre și le trag fermoarele. Apoi fac o nouă piruetă și pozez, exagerând puțin.

– Ca întotdeauna, insuportabil de sexy, spune el zâmbind, după care se apropie de mine și îmi mângâie părul.

Astă-seară se prea poate să cânt singură “Edge of seventeen” de Stevie Nicks, însă cu vreo două ore înainte voi fi chelneriță, iar Andrew va curăța mesele. Bingo! Eu m-am ales cu slujba mai bună.

Când ajungem pe la șapte, localul e ticsit de oameni. Ador atmosfera de aici. Scena e de dimensiuni acceptabile, însă ringul de dans și zona meselor sunt enorme. Și e plin de oameni, ceea ce mă face să fiu și mai agitată. Îl iau pe Andrew de mână și ne croim drum prin mulțime pentru a ajunge în spate. Am fost norocoși cu serviciul ăsta temporar, ținând cont că putem să lucrăm împreună câteva nopți. Celelalte slujbe pe care le-am avut în timpul excursiei, începând din Virginia, au fost sporadice. Eu curățam camere pe ici și colo, în vreme ce Andrew era barman sau chiar paznic. Se prea poate ca el să nu fie îndopat cu steroizi (și mă bucur, deoarece ar fi scârboși),

Însă mușchii lui sunt suficient de evidenți, așa că l-au angajat cu ușurință. Din fericire, nu a trebuit să tragă pe nimeni de cămăși sau să intervină în vreo luptă.

Șeful nostru pentru următoarele câteva zile, German – e numele lui, nu naționalitatea, deoarece tipul este mârlan nevoie mare –, îi întinde lui Andrew un șorț alb și un ecuson pe care scrie Andy.

Mă abțin să nu râd, însă Andrew îmi vede privirea amuzantă.

German își freacă mâna grasă pe sub nas, și-o șterge de jeanși și spune:

– De-ndat’ ce oameni’ se ridică de la masă și-ș’ iau rahaturile cu ei, tu te duci acol’ și pregătești masa aia pentru un alt client.

Flutură din deget în fața lui Andy, ăăă, lui Andrew.

– Și să nu-ț’ treacă p’în cap să te-atingi de bacșiș. Ăla e-al chelnerițelor, ai priceput?

– Da, domnule, spune Andrew.

Când German se uită câteva secunde pe caietul cu notele de plată, Andrew spune pe muțește *Ce dracu’?*, iar eu mă abțin să nu râd când German își ridică din nou privirea spre noi.

German se uită la mine și vreau să spun să el chiar se uită la mine, altfel decât se uita la Andrew acum câteva secunde. Îmi aruncă un zâmbet cu dinți galbeni și spune:

– Iar tu trebe să arăţ’ exact cum arăţ’ acum. Adoptă zâmbetu’ ăla şi adună bacşişurile!

Îmi imaginez prin ce trebuie să treacă celelalte chelneriţe care lucrează aici cu normă întreagă.

Îmi flutur genele şi îi spun cu o voce nazalizată, dulce şi seducătoare, ca o cântăreaţă de country ce sunt.

– Fireşte c-aşa o să fie, dom’le German. Şi mai târziu, când tura mi se termină, îs sigură că veţ’ înţelege că tre’ să mă duc în spate să mă pregătesc de concert.

Observ că ochii lui Andrew devin mai mari şi mai intrigăţi, însă sunt atentă la German, pe care îl am atât de bine la degetul mic, încât, dacă i-aş spune să lingă podeaua, el m-ar întreba *Cât timp?*

## Andrew

Accentul sudist care a apărut din neant m-a făcut să mă excit pe loc. O să trebuiască să port o discuţie cu ea mai târziu.

Îmi pun ecusonul, îmi leg şortul la spate şi înşfac chestia aia de plastic sub formă de tavă pe care German mi-o arată când mă uit la el. La dracu’, nu mă deranjează un astfel de loc de muncă, însă German e un bădăran care sper să nu-mi stea în

cale în următoarele două ore. Și ar putea să folosească puțin deodorant. De fapt, tot deodorantul. El chiar nu are ce căuta într-un asemenea loc. E ca un steag al Confederației care atârnă la fereastra unei case de 400 000 de dolari. Barul-restaurant e decorat destul de drăguț. Cel puțin în interior.

O iau din loc, cu tava la subraț, și mă îndrept spre prima masă goală pe care o văd. Adun toate gunoaietele și toate farfuriile cu cartofi prăjiți și crochete nemâncate și le arunc pe tavă. Apoi șterg masa cu laveta pe care o am în buzunarul șorțului și îndrept sticlele de sos pentru friptură și ketchup. E destul de ușor, spre deosebire de munca ospătarilor, și cred că acesta a fost motivul pentru care Camryn a trebuit să facă ieri o oră de pregătire, astfel încât să poată începe azi treaba. Se prea poate să aibă un loc de muncă în care ia și bacșiș și unde își poate pune în funcțiune acel farmec sexy al ei, însă trebuie să se descurce cu un șef pervers și înfiorător. Și să fiu al dracului dacă nu ador asta. O merită cu vârf și îndesat pentru că a râs de mine când m-am ales cu serviciul ăsta. A glumit spunându-mi că sunt “parazitul” barului. Ei bine, sper că nu se așteaptă să îi salvez fundul slăbănog de la avansurile lui German. E pe cont propriu acum.

Mai curăț vreo câteva mese, lăsând bacșișul de cinci dolari de pe o masă și cel de douăzeci de dolari de pe o alta. Când dau să mă duc în spate ca să descarc tava, sunt oprit de patru fete dintr-un separeu aflat în apropierea barului.

– Hei, bombonel, spune una dintre femeile mai în vârstă, făcându-mi semn cu degetul. Poți să iei comanda noastră de băuturi?

– Îmi pare rău, doamnă, însă eu doar curăț mesele.

Dau să plec, dar una mai drăguță mă oprește.

– Pun pariu că, dacă am cere să fii chelnerul nostru, te-ar promova imediat.

Ochii ei sunt sticloși și capul îi alunecă puțin. Observ – pentru că e imposibil să n-o faci – că sânii ei imenși mai au puțin și ies de tot din maioul ei strâmt. Mi-i bagă mai tare în față.

– Ei bine, ați putea cere, spun eu, folosindu-mă de propriul șarm, ridicând un colț al gurii într-un zâmbet. Iar, dacă șeful își dă acceptul, atunci voi fi al dumneavoastră pentru toată seara.

Cele patru femi se uită una la cealaltă, purtând un soi de conversație tăcută. Le-am făcut să-mi mănânce din palmă.

Camryn apare în spatele meu, cărând o tavă cu shoturi de whisky și un pahar deja plin cu bancnote. Mă întreb dacă ăla e

borcanul cu bacșisuri sau banii pe care îi ia de la băuturile alcoolice. Sunt foarte curios.

Îmi zâmbește, își coboară privirea spre masa femeilor, după care se uită din nou la mine.

– Doamnelor, sper că nu v-a deranjat, spune ea.

Știu că nu e geloasă; în seara asta se dă o competiție între noi doi. Și va face orice pentru a mă împiedica să câștig micul pariu pe care l-am făcut în mașină, pe când ne îndreptam spre restaurant:

– *Chiar crezi că nu pot să capăt niciun bacșiș în funcția mea de băiat de serviciu?*

– *Nu, a spus ea. Cei care curăță mesele nu primesc bacșiș.*

– *Ia gândește-te la asta, am spus eu, privind-o de la volan. E un bar plin de femei și alcool. Pun pariu cu tine că pot primi și eu bacșiș.*

– *A, da? a întrebat ea, strângând din buze.*

– *Da, am spus eu, după care am dus asta la un cu totul alt nivel, deoarece mă simțeam mult prea încrezător: De fapt, pun pariu că pot să adun mai mult bacșiș decât tine.*

*Camryn a râs.*

– *Pe bune? Vrei să punem pariu pe asta?*

*Și-a încrucișat brațele și a clătinat din cap spre mine, de parcă aș fi spus ceva ridicol.*

– *Da, am zis eu, când știam că ar fi trebuit, de fapt, să spun*  
Nu, glumeam doar.

Însă nu am refuzat pariul, iar acum m-am pricopsit cu el. Dacă ea va câștiga, va trebui să-i ofer câte un masaj de o oră în următoarele trei nopți. O oră e mult prea mult pentru un masaj. Numai când mă gândesc la asta îmi simt deja brațele amortite.

Femeia mai în vârstă îi răspunde lui Camryn.

– Nu, nu ne-a deranjat deloc, drăguțo.

Sprijinindu-și bărbia în mâinile ei împreunate, mă studiază din cap până-n picioare, de parcă ar vrea să rupă hainele de pe mine și să mă lingă.

– Poate să stea aici oricât de mult dorește. Unde e șeful tău?

– Pe undeva pe-aici, spune Camryn. Uitați-vă după tipul cel mare, îmbrăcat în uniformă. Îl cheamă German.

– Îți mulțumesc, păpușă, spune femeia, după care se uită din nou la mine.

Asta, ca să fiu sincer, mă cam sperie. Și, de vreme ce pare a fi șefa haitei lor, mă hotărâsc să plec, înainte să creadă că mie chiar îmi place de ea și că eu sunt cel care are nevoie de

ajutorul lui Camryn pentru a ieși din toată încurcătura asta pe care am stârnit-o.

– Doamnelor, vă urez o seară frumoasă! spun eu cu un zâmbet ademenitor și o iau din loc.

Simt o mână strecurându-se în buzunarul șorțului meu. Mă opresc și mă uit în jos exact când femeia își retrage mâna. Se uită la mine cu acea faimoasă privire excitată.

– O seară frumoasă și ție, bombonel! spune ea.

Îi fac cu ochiul și le zâmbesc celorlalte trei în timp ce mă îndepărtez nonșalant de ele. Când ajung la bucătărie, descarc tava, iar apoi bag mâna în buzunar și scot trei bancnote de douăzeci de dolari.

Ooo, da, poate că, la urma urmelor, pariul ăla n-a fost atât de ridicol.

*Două ore mai târziu...*

Ba da, pariul a fost ridicol.

– Două sute patruzeci, patruzeci și unu, patruzeci și șase, cincizeci și șase.

Camryn continuă să își numere bacșișurile, având în vedere că tura noastră s-a terminat. Îmi zâmbește arogantă și adaugă:

– Tu cât ai făcut?



Încerc să adopt o mină lipsită de expresie, astfel încât dezamăgirea mea să pară oarecum reală, însă ea nu-mi ușurează treaba. Așa că scot banii, îi număr din nou și răspund:

– Optezi și doi de dolari.

– Ei bine, nu e deloc rău pentru un băiat de serviciu, spune ea, punându-și banii în buzunar. Trebuie să accept asta.

– O să accepți? întreb eu când îmi scot șorțul. Vrei să renunțăm la pariu?

– În niciun caz! exclamă ea.

German apare în spatele nostru.

– Sper că sunteți buni, spune el. Și că nu aveți de gând să-m' băgați chestiile alea rap sau muzică din aia ușoară.

Pocnește din degete cu repeziciune, de parcă ar încerca să găsească un exemplu, însă renunță imediat.

– Aici nu e *'Merican idol*.

– Am înțeles, spune Camryn cu acel zâmbet fermecător al ei.

German, cu un rânjel tâmp pe față, iese de sub vraja ei și o ia din loc, mârâind ușor la mine. E mai bine decât să mă privească așa cum o privește pe Camryn, deci nu mă plâng.

Mă întorc spre Camryn.

– Să nu ai emoții, o încurajez, luând-o de mână. Așa cum am spus, o să îi lași cu gura căscată.

Ea încuviințează emoționată. Apoi inspiră adânc.

– Am să dau fuga la mașină să aduc chitara, în timp ce tu te pregătești, îi spun.

– Bine, aprobă ea.

O sărut pe buze și mă îndrept spre mașină, unde chitara electrică pe care mi-a cumpărat-o de ziua mea stă ascunsă în portbagaj. Se prea poate ca “Edge of seventeen” să fie soloul ei, însă secvența chitarei e atât de cunoscută, încât aproape că sunt la fel de emoționant. Ok, poate că nu e chiar emoționant – e o melodie ușor de cântat. Ceea ce mă sperie puțin e să nu o dau în bară pentru ea. Ea e singurul motiv pentru care simt un oarecare gol în stomac.

Urc pe scenă, unde îl găsesc pe Leif, toboșarul pe care l-am cunoscut iert, instalându-și instrumentele.

– Omule, îți mulțumesc că faci asta, îi spun eu.

– Hei, nicio problemă, spune Leif. Am cântat piesa asta de nenumărate ori la un bar din Georgia în care am lucrat acum câțiva ani.

Camryn a fost fericită să găsim un toboșar care știa cântecul. Ea era pregătită să fim numai noi doi, știind că nu avea să sune la fel fără tobe. Însă faptul că l-am cunoscut pe Leif în timpul

pregătirii ei și că el a acceptat să cânte cu noi în seara asta a făcut să-i mai crească puțin încrederea.

Îmi pun chitara pe umăr tocmai când Camryn se urcă pe scenă. Vine direct la mine, iar eu mă aplec și-i șoptesc la ureche:

– Ești sexy!

Ea se îmbujorează și își studiază hainele. Și-a scos maioul acela negru pe care îl purta și l-a înlocuit cu un alt maiou negru, lucios, care cade liber la spate, lăsându-i la vedere pielea aproape până la talie. Colierul pe care i l-am cumpărat îi atârnă la gât, strălucind în lumina reflectoarelor. Și-a lăsat părul despletit. Îmi place că îl poartă mai tot timpul împletit, dar, trebuie să recunosc, aspectul ei este mai sexy cu acel păr blond, lung și mătăsos, care e lăsat liber pe umeri.

Vocile din bar străbat spațiul încăpător, puternice chiar și atunci când Leif bate de câteva ori în tobele lui. Toate mesele sunt pline, la fel și separeurile. Cele patru “iubite” ale mele sunt încă acolo și au migrat din separeul lor la o masă mai apropiată de scenă. Par intrigate de faptul că am trecut de la băiatul de serviciu la cântărețul cu chitara. În mod normal aș fi căutat în public noua mea “victimă”, însă această seară e

diferită și nu vom juca acel joc. Camryn e prea emoționată și concentrată pentru a încerca asta.

După ce ne instalăm și suntem pregătiți să începem, Camryn își ține respirația o clipă și apoi se uită la mine.

Aștept să-mi dea ok-ul și, când o văd încuviințând, încep să cânt, iar toți ochii din sală se întorc spre noi. Secvența chitarei reușește întotdeauna să întoarcă privire într-o încăpere aglomerată. Iar Camryn, în clipa în care începe să cânte, procedează la fel ca mine și se transformă în cu totul altă persoană, atât de tare, încât mă uimește. E complet diferită față de cum era la repetiții. Încrederea și atitudinea sexy iradiază din fiecare vers al cântecului și din fiecare mișcare pe care o face, și tot trupul meu reacționează la asta.

– Ooo, baby, ooo, ooo! cânt și eu la refren.

Însă toată lumea se uită la ea, până și cele patru iubite ale mele, care știu că la început s-au mutat mai aproape doar ca să stea cu ochii pe mine. Nu, ele îi aparțin acum lui Camryn, iar asta mă face să fiu mândru.

Înainte ca prima strofa să se termine, ringul de dans e ticsit de oameni. Puterea și tonalitatea din vocea lui Camryn, amestecate cu fascinația interpretării ei, mă fac să-mi pierd mințile și cânt secvența aia cu și mai mult devotament.

– Ooo, baby, ooo, ooo!

Aud o voce pe fundal strigând “Uuuuuuuu!” de fiecare dată când Camryn atinge o notă sensibilă.

Și nu mă mai satur.

Cânt cu sufletul altături de ea următoarele două refrene și știu că urmează cea de-a patra strofă, la care se poticnea mereu. Mă uit la ea, continuând să mișc pana peste coarde, și nu văd nimic agitat pe fața ei. E stăpână pe situație; numai privind-o realizez că n-o s-o dea în bară.

Iar apoi cuvintele vin și pleacă atât de repede de pe buzele ei, încât simt că fața mea s-a întins până la limita zâmbetului, în timp ce cânt alături de ea următorul vers al refrenului.

Să fiu al naibii, iubita mea e *stăpâna* acestui cântec. Stevie Nicks, păzea!

Trecând de jumătatea piesei, Camryn cântă: *Oooo!* Iar vocea ei se estompează în acea parte a cântecului care îi permite să-și odihnească vocea.

Însă chitara continuă. E obositor, însă degetele mele nu se opresc niciodată, nu ratează nicio notă.

Eu și Camryn ne uităm unul la celălalt și împărțim momentul. Apoi ea începe să cânte din nou, iar eu intervin acolo unde trebuie.

Ea continuă să cânte, ținând ambele mâini pe stativ, cu ochii închiși, pe când cântă cu atâta emoție:

– *Yeah! Yeah!*

Apoi se uită din nou la mine și cântă următorul vers de parcă interpretează această piesă numai pentru mine.

Mă trec fiori pe șira spinării. Zâmbesc și lovesc coardele până ce cântecul se termină.

Publicul izbucnește în strigăte și urale. Camryn face prima o plecăciune, urmată îndeaproape de mine. Zâmbește din toată inima, făcându-mi ochii să mi se umezească ușor.

Împing chitara în spate, o împing la spate și mă apropii de ea, după care o ridic de pe podea și o iau în brațe. Se aud fluierături și strigăte peste tot în jurul nostru, însă eu nu observ decât privirea lui Camryn ațintită asupra mea. O sărut pățimaș, iar mulțimea fluieră și strigă și mai tare.

Înainte ca seara să se termine, sfârșim prin a da un concert de zece cântece unei mulțimi care se mărește pe măsură ce orele trec. Revenim la piesele noastre preferate. “Barton hollow”, “Hotel California” și “Birds of a feather”, printre altele, iar fiecare melodie pare să încante publicul la fel de tare precum cel de dinainte. În seara asta nu cânt nicio piesă singur, cu toate că, la un moment dat Camryn mă roagă s-o fac. Asta a

fost seara ei și *numai* a ei. Am refuzat să fiu centrul atenției chiar și numai pentru un cântec.

Ne întoarcem la hotel pe la două dimineața și sunt mai mult decât fericit să-mi plătesc pariul pe care l-am pierdut.

## Camryn

– German e de părere c-o să stăm o vreme pe-aici, spun eu cu obrazul drept lipit de saltea. I-am spus că este doar temporar.

Mâinile magice ale lui Andrew îmi masează ambele părți ale spatelui, începând de la umeri și până la talie, iar eu sunt ca o plastilină. Stau întinsă și mă bucur de acest masaj de parcă nu am mai avut niciodată parte de așa ceva. De-abia pot să-mi deschid ochii. El stă peste trupul meu aproape gol-puşcă.

– Da, m-a luat de-o parte și m-a întrebat la ce oră avem de gând să cântăm mâine.

Andrew chicotește și apasă adânc cu degetele în carnea mea, făcând mișcări circulare. Eu pur și simplu gem de plăcere.

– Mai putem sta câteva zile, spune el, dar cred c-ar trebui să plecăm cât de curând.

– De acord. În plus, muștele din Mobile sunt îngrozitoare! Ai văzut roiul apocaliptic din jurul luminilor după ce am plecat?

Andrew îmi ignoră întrebarea și spune:



– Te-ai descurcat de minune în seara asta. Știam că vei fi bună, dar, trebuie să recunosc, nu m-am așteptat la *așa ceva*.

Deschid în cele din urmă ochii și privesc pe fereastră.

– La ce te referi? întreb eu.

Măinile lui nu se opresc din a-mi masa spatele.

– Te-ai dus pe scenă și l-ai lăsat pe toți cu gura căscată. Ai un talent înnăscut.

– Nu prea cred, spun eu. Dar sunt mândră de mine. Nu știu ce m-a apucat, sincer. Pur și simplu am alungat emoțiile și mi-am făcut treaba.

– Ei bine, a funcționat, spune el.

– Doar pentru că tu ai fost acolo cu mine, zic eu.

Rămânem tăcuți câteva minute, închizând din nou ochii, în vreme ce masajul lui mă amenință treptat că mă va trimite pe tărâmul viselor. Îmi simt pleoapele îngreunate; capul mă furnică, iar ceafa mi se înfioară când el mă atinge acolo cu degetele.

Înainte ca ora lui să ia sfârșit, încep să mă simt prost că l-am făcut să stea atât de mult, așa că deschid ochii și spun:

– Dacă ești obosit, poți să te oprești.

Și, când nu se oprește, îl fac eu să se oprească, întorcându-mă pe spate. El rămâne peste mine și mă sărută ușor pe buze.

Și ne uităm unul la celălalt preț de o clipă, făcând schimb de priviri, studiindu-ne reciproc buzele. Îl simt apăsându-și trupul în mine mai jos, iar gura i se închide peste a mea într-un sărut pasional și începe să facă dragoste cu mine.

## Andrew

Suntem din nou pe drum, undeva pe o sosea dintre Gulfport, Mississippi și New Orleans. Vremea e perfectă, cu un cer albastru și căldură exact cât putem suporta pentru a merge cu geamurile deschise și cu aerul condiționat oprit. Camryn conduce, iar eu stau relaxat pe scaunul din dreapta, cum stă ea de obicei, cu un picior scos pe geam.

Am stat o săptămână în Mobile și am plătit camera, mâncarea și benzina doar cu o mică parte din banii de pe concerte și din bacșișurile pe care le-a adunat Camryn. Ceea ce am făcut eu ca băiat de serviciu a fost o nimica toată comparativ cu ea.

Telefonul îmi vibrează în buzunarul bermudelor mele negre.

– Bună, mamă, ce mai faci?

Îmi spune cât de mult îi e dor de mine și mă întrebă imediat cum stau cu controalele și cu analizele.

– Nu, mi-am făcut analizele, îi spun eu. Da, am făcut o radiografie cu mult timp în urmă la un spital din... Nu, l-au sunat pe doctor Marsters pentru a face rost de datele mele și... Da, mamă. Știu. Am grijă.

Arunc o privire spre Cămryn, care îmi zâmbește.

– Camryn n-o să mă lase să scap de asta. Da. Ei bine, acum ne îndreptăm spre New Orleans. Nu știi cât vom sta acolo, dar, după ce plecăm, o să trecem pe-acasă să-ți facem o vizită, bine?

După ce închid, Camryn întreabă:

– Texas?

Îmi dau seama imediat că are aceleași gânduri pe care le-a avut în prima noastră excursie, însă îmi dă teoria peste cap când spune:

– Nu că aș avea ceva împotriva. Sunt pur și simplu curioasă în legătură cu destinația noastră.

Îmi zâmbește și îmi dau seama imediat că nu îmi ascunde nimic.

– Texasul nu te îngrijorează? o întreb eu.

E atentă la drum când ia o curbă, apoi se uită din nou la mine.

– Deloc. Nu e ca înainte.

– Ce te-a făcut să te răzgândești?

Îmi trag piciorul de pe geam și mă întorc cu fața spre ea, curios în legătură cu această schimbare.

– Pentru că lucrurile sunt diferite acum, spune ea. Dar într-un mod bun. Andrew, luna iulie a anului trecut a fost dificilă

pentru amândoi. Cred că am știut în tot acest timp că urma să se întâmple ceva rău când vom ajunge în Texas. O vreme am crezut că de vină eram eu, făcându-mi griji că va fi ultima noastră oprire. Dar nu mai sunt sigură în privința asta. Am senzația că știam...

Îi zâmbesc vag.

– Cred că înțeleg, spun eu. Așa că pot trece la următoarea întrebare.

Se uită la mine, așteptând.

– Oare o să ne așezăm vreodată la casa noastră?

Nu mă așteptam deloc la reacția ei. Mă gândeam că zâmbetului va dispărea și că momentul se va pierde, dar, ochii ei se luminează, iar eu simt o senzație de calm venind dinspre ea.

– La un moment dat, sigur că da, spune ea. Dar nu încă.

Se uită din nou la drum și continuă:

– Știi, Andrew, într-o bună zi o să vreau să vizitez Italia. Roma. Sorrento. Poate nu chiar acum sau în următorii cinci ani, dar sper s-o văd. Și Franța. Și Londra. Ba chiar mi-ar plăcea să merg și în Jamaica, și în Mexic, și în Brazilia.

– Pe bune? O să ne ia mult timp să vizităm toate locurile alea, spun eu, dar nu într-un fel în care aş descuraja-o să-şi dorească ceva.

Şi mie mi-ar plăcea să facem asta.

Vântul care se strecoară prin geamurile deschise îi mângâie pletele, scoţându-l şi mai multe şuviţe din părul împletit şi făcându-le să danseze în jurul chipului ei luminos.

– Mă simt liberă cu tine, spune ea. Simt că pot face orice. Că pot merge oriunde. Că pot fi orice-mi doresc. O să ne aşezăm la casa noastră, dar nu vreau ca asta să fie pentru totdeauna. Are vreo noimă ceea ce spun?

– Categoric, îi răspund. Nici eu n-o puteam spune mai bine.

Ajungem în Louisiana la scurt timp după miezul nopţii, iar Camryn trage pe marginea şoselei.

– Nu cred că mai sunt în stare să conduc, zice ea, întinzându-şi mâinile la spate şi căscând.

– Ţi-am spus de-acum o oră că trebuia să mă laşi pe mine să conduc.

– Da, ei bine, te las acum.

Devine cam irascibilă când e obosită.

Coborâm amândoi din maşină pentru a face schimb de locuri, însă ne oprim când ne întâlnim în faţa maşinii.

– Vezi unde suntem? întreb eu.

Camryn se uită dintr-o parte în alta a șoselei pustii. Ridică din umeri.

– În mijlocul pustietății?

Chicotesc și arăt cu mâna spre câmp, după care o ridic înspre stele.

– Data trecută nu s-a pus la socoteală, îți aduci aminte?

Ochii i se luminează, însă simt că în ea se dă o luptă. Nu-mi ia mult să-mi dau seama de ce.

– E un câmp drept și curat. Și nu văd nicio vacă pe-aici, îi spun eu.

Știu că absolut nimic din ceea ce i-am zis nu o face să se simtă mai bine în legătură cu posibilitatea aparției unor șerpi, însă am ales să merg pe varianta subtilă și stupidă, sperând c-o să treacă cu vederea peste asta.

– Și cum rămâne cu șerpii? întreabă ea, netrecând cu vederea asta.

– Nu lăsa teama de șerpi să distrugă această șansă perfectă de a putea dormi în sfârșit sub stele.

Își mijește ochii spre mine.

Scot artileria grea și o implor.

– Te rog! Te roooooog!

Mă întreb dacă privirea mea de cățeluș are același efect pe care o are a ei asupra mea. Primul meu instinct a fost s-o iau în brațe și să o car până acolo, însă sunt la fel de curios în legătură cu eficiența tehnicii mele de implorare.

Cugetă timp de un minut și în cele din urmă cedează șarmului meu.

– Prea bine, spune ea puțin cam exasperată.

Înșfac pătura din portbagaj și traversăm împreună șanțul, sărim gardul și străbatem câmpul imens până ce găsim un loc bun la câțiva metri depărtare. Pare a fi un déjà-vu. Întind pătura pe iarba uscată și, ca să o fac să se simtă mai bine, verific împrejurimile, asigurându-mă că nu e niciun șarpe. Ne întindem unul lângă celălalt pe spate, cu picioarele încrucișate la glezne. Și privim întinderea întunecată și nesfârșită a cerului plin de stele. Camryn arată cu mâna diferite constelații și planete, explicându-mi-o pe fiecare în parte, și sunt impresionat de cât de multe știe și cum de le poate deosebi.

– Nu mi-am închipuit niciodată că ești atât de...

Încerc să găsesc cuvintele potrivite.

– Atât de bine informată?

O simt cum zâmbește lângă mine.

– Ei bine, eu... eu nu voiam să spun că ești...



– O fată superficială, cu mintea goală, care nu știe că Milky Way<sup>6</sup> este ceva mult mai mare decât un baton de ciocolată sau că Big Bangului nu e doar un serial de televiziune?

– Da, ceva de genul ăsta, spun eu, doar pentru a-i face jocul. Nu, dar, pe bune, de unde vin toate astea? Niciodată nu te-am considerat amatoare de știință.

– Am vrut să fiu astrofiziciană. Cred c-am luat această hotărâre când aveam vreo doisprezece ani.

Sunt de-a dreptul șocat de această afirmație, dar continui să admir stelele împreună cu ea, zâmbind din ce în ce mai tare.

– Păi eu chiar voiam să fiu asta, și fizician teoretician, și astronaut, și voiam să lucrez și pentru NASA, dar pe-atunci îmi faceam cam multe iluzii. Evident.

– Camryn, spun eu atât de surprins, încât de-abia știu ce să zic. De ce nu mi-ai mai spus asta?

– Nu știu, spune ea, ridicând din umeri. Pur și simplu nu s-a ivit ocazia. Nu visezi niciodată să fii cu totul altceva față de ceea ce ești?

– Ba da, recunosc eu. Dar, iubito, de ce nu ți-ai urmat visurile?

Mă ridic în capul oaselor. Asta cere atenția mea maximă.

---

<sup>6</sup> Calea Lactee. (N.t.)

Camryn se uită la mine de parcă exagerez.

– Probabil din același motiv pentru care tu nu ți-ai urmat visurile, oricare ar fi fost acelea.

Își ridică genunchii și își pune mâinile peste abdomen, împreunându-și degetele.

– Tu ce voiai să fii?

Nu vreau să vorbesc despre mine acum însă bănuiesc c-ar fi mai bine să-i răspund, de vreme ce ea a adus asta în discuție de două ori.

Îmi ridic și eu genunchii și îmi sprijin antebrațele pe ele.

– Ei bine, pe lângă visul de a deveni star rock, ca un clișeu pe care îl are *toată lumea*, voiam să fiu arhitect.

– Pe bune?

– Da, încuviințez eu.

– Asta studiai la facultate înainte să fi renunțat?

– Nu, spun eu și râd ușor la absurditatea răspunsului meu. La facultate am studiat contabilitate și administrarea afacerilor.

Camryn își ridică sprâncenele a întrebare.

– Contabilitate? Tu vorbești serios? întrebă ea, aproape râzând.

– Nici mie nu-mi vine să cred, spun eu râzând. Aidan mi-a oferit posibilitatea de a fi coproprietar la barul său. Pe-atunci

aveam doar dolari imprimați pe retină și mă gândeam că un bar avea să fie o șansă bestială. Puteam să cânt acolo și... nu știu ce gândeam, însă am acceptat imediat oferta fratelui meu. Apoi el a început să-mi spună că trebuia să înțeleg aspectele afacerii și toate rahaturile alea. M-am înscris la facultate și acolo a fost locul în care ideea mea a murit. Nu dădeam doi bani pe contabilitate sau pe administrarea unui bar sau pe faptul că trebuia să te descurci cu toate lucrurile negative care veneau odată cu afacerea.

Fac o pauză de o clipă, după care continue

– Așa cum ai spus-o și tu, cred că îmi făceam prea multe iluzii. Voiam numai lucrurile pozitive și nimic din cele negative. Când mi-am dat seama că nu funcționa așa, am spus s-a ia naiba și am renunțat.

Camryn se ridică în șezut lângă mine.

– Păi, atunci de ce nu te-ai făcut arhitect?

– Probabil din același motiv pentru care tu nu te-ai făcut fiziciană, spun eu rânjind.

Ea pur și simplu îmi zâmbește, fără să îmi arunce vreo replică acidă.

Privesc dincolo de părul ei blond, scrutând câmpul.

– Suntem doar două suflete rătăcite care înoată într-un acvariu, spun eu.

Ea își mijește ochii.

– Am mai auzit asta pe undeva.

Zâmbesc și arăt cu degetul spre ea.

– Pink Floyd. Dar e adevărul.

– Crezi că suntem rătăciți?

Îmi dau ușor capul pe spate și privesc stelele.

– În societate, poate. Dar împreună, nu. Cred că suntem exact unde trebuie să fim.

Nu mai spunem nimic o bună bucată de timp.

Ne întindem înapoi unul lângă celălalt și facem ceea ce am venit aici să facem. În timp ce admir întunericul infinit al cerului, sunt de-a dreptul copleșit. Cred că regăsesc anumite părți din mine în acele stele. O vreme îndelungată nu-mi mai amintesc de muzică, de faptul că suntem pe drum, despre tumoarea care aproape că m-a omorât anul trecut și de momentul de slăbiciune care aproape că a ucis energia lui Camryn. Uit că am pierdut-o pe Lily și de faptul că iubita mea nu mi-a spus că a încetat să mai ia anticoncepționale. Și uit că eu am încetat să mi-o mai scot din ea dintr-un anume motiv, iar ei nu i-am spus asta.

Chiar uit de toate. Pentru că asta e ceea ce-ți face un astfel de moment. Te face să te simți precum un lucru extrem de mic în interiorul unui lucru extrem de mare, care e dincolo de înțelegerea ta. Alungă toate problemele tale, toate bătăliile tale, toate nevoile și dorințele, și poftele lumești, obligându-te să îți dai seama cât de insignifiant e cu adevărat totul. E ca și cum Pământul devine complet tăcut și nemișcat, și tot ceea ce poate înțelege sau simți mintea ta e vastitatea Universului, iar tu pierzi răsufierea gândindu-te la locul pe care îl ai acolo.

Cine are nevoie de psihiatri? Cine are nevoie de psihologi și de antrenori de viață și de oratori motivaționali? La naiba cu toțiăștia. Admiră cerul nopții și lasă-te pierdut în el din când în când.

\* \* \*

A doua zi dimineață mă trezește ceva neplăcut. Adulmec aerul cu ochii închiși, mintea nefiindu-mi încă trează, însă trupul și simțul mirosului începând să lucreze înaintea mea. În aer plutește o ușoară briză și pielea mea pare umedă, ca și cum ar fi fost acoperită de rouă dimineții. Întorcându-mă pe partea cealaltă, adulmec din nou aerul, care acum miroase și mai urât. Aud ceva foșnind în apropiere și, în cele din urmă, întredeschid

ochii. Camryn doarme dusă lângă mine. De-abia îi pot vedea părul blond pe pătură între noi. Pare a fi culcată în poziție fetală.

*Ce e cu mirosul ăsta?!*

Îmi acopăr gura cu mâna și dau să mă ridic de pe pătură. Camryn începe să se miște în același timp, întorcându-se pe spate și frecându-și fața și ochii cu mâinile. Cască. În timp ce mă ridic în capul oaselor și îmi deschid complet ochii, Camryn întreabă, strâmbând din nas:

– Ce naiba e mirosul ăsta?

Tocmai sunt pe cale să-i spun că e probabil respirația ei, când ochii ei albaștri se măresc de groază privind dincolo de mine.

Din instinct, mă întorc brusc să văd la ce se uită.

La doar câțiva metri de noi se află o cireadă de vaci și, când ele simt că noi am început să ne mișcăm, se sperie.

– O, Doamne-Dumnezeule!

Camryn se ridică mult mai repede decât a făcut-o în acea seară în care șarpele s-a târât pe pătura noastră, făcându-mă și pe mine să procedez la fel.

Două vaci mugesc, dând peste celelalte vaci din spatele lor, stârnindu-le și pe ele.

– Cred c-ar fi cazul ș-o ștergem de-aici, spun eu, luând-o de mână și fugind cu ea.

Nu așteptăm suficient cât să ne oprim și să înșfacăm mai întâi pătura, însă câteva secunde mai târziu mă întorc și o recuperez. Camryn țipă și eu încep să râd în vreme ce alergăm departe de vaci, îndreptându-ne spre mașină.

– Oooo, *rahaaaat!* zbier eu când calc într-o balegă imensă.

Camryn râde în hohote, iar noi ne impleticim pe câmp, eu încercând să îmi șterg pantoful de rahat și să alerg, iar șlapii lui Camryn lipindu-se de pământ pe când încearcă să țină pasul cu picioarele ei.

– Nu pot să cred că s-a întâmplat asta! râde Camryn când ajungem în sfârșit la mașină.

Ea se apleacă și își lipește mâinile pe genunchi, încercând să-și revină.

Și eu am rămas fără suflare, însă continui în mod neabătut să îmi șterg talpa pantofului de asfalt.

– La dracu'! exclam eu, frecându-mi piciorul înainte și înapoi.

Camryn sare pe capota mașinii, lăsându-și picioarele să atârne în aer.

– Acum putem să spunem c-am făcut-o? întrebă ea pe un ton amuzat.

Eu rămân nemișcat și îmi recapăt răsuflarea. Mă uit la ea, la cât de frumos și luminos e acel zâmbet al ei, și spun:

– Da, cred că îl putem bifa cu încredere pe lista noastră.

– Bine! aprobă ea.

Arată cu mâna în spatele meu.

– Du-te pe iarbă, spune ea, strângând tare din buze. Așa nu faci decât să-l întinzi.

Sar pe iarbă și încep să-mi frec din nou piciorul înainte și înapoi.

– De când ai devenit o expertă în balegă?

– În loc tău mi-aș ține gura, mă avertizează ea, suindu-se la volan.

– Și ce ai de gând să faci? o tachinez eu.

Pornește Chevelle-ul și turează motorul de câteva ori. În ochii ei văd un licăr luminos. Își sprijină brațul drept peste geamul coborât și următorul lucru pe care îl știu e că începe să se îndepărteze încet de mine.

Îi arunc o privire de avertisment, însă rânjetul ei devine din ce în ce mai mare.



– Știu că n-ai să mă lași aici! strig eu când trece pe lângă mine.

*În mod sigur nu m-ar...*

Se îndepărtează și mai mult, iar la început nu mă las intimidat, ci rămân pe loc și o urmăresc cum devine din ce în ce mai mică.

Într-un târziu o rup la fugă după mașină.

## Camryn

Primul lucru care îmi vine în minte când ajungem în New Orleans e *casă, dulce casă*. Mi se face pielea de găină când priveliștile devin familiare: marii stejari și frumoasele case istorice, Lacul Pontchartrain și Superdomul, tramvaiele roșii și galbene, care seamănă mereu cu niște jucării. Și, desigur, Cartierul Francez. Ba chiar găsești și un om cântând la saxofon la un colț de stradă, iar eu am senzația că pătrundem direct într-o vedere cu New Orleans.

Mă uit la Andrew, iar el îmi aruncă un zâmbet scurt. Apasă semnalizarea și facem la dreapta pe Royal Street. Inima îmi trepidează și îmi bubuie în același timp, când văd hotelul Holiday Inn. Atât de multe lucruri s-au întâmplat acolo în urmă cu zece luni. Acest loc... dintre toate locurile, un hotel... semnifică mult mai mult pentru noi.

– Mă gândeam c-ai vrea să ne cazăm aici cât stăm în oraș, spune Andrew radiind.

Întrucât amintirile încă îmi taie răsufarea, nu îi pot răspunde, așa că pur și simplu încuviințez și îi întorc zâmbetul.

Ne luăm lucrurile din mașină și ne îndreptăm spre holul de la intrare. Totul arată exact la fel, mai puțin cele două femei de la recepție. Nu-mi amintesc să le mai fi văzut.

Îl aud vag pe Andrew punând întrebări despre disponibilitatea fostelor noastre camere, iar eu admir toate lucrurile, încercând să mi le întimpăresc în minte.

*Ce dor mi-a fost de acest loc!*

– Da, se pare că ambele camere sunt libere, o aud pe una dintre recepționere spunând. Le doriți pe amândouă?

Asta mă face să fiu atentă.

Andrew se întoarce spre mine. Presupun că vrea să știe ce gândesc.

Îmi mut geanta pe celălalt umăr și ezit preț de o clipă, cântărind întrebarea. Nu m-am așteptat să fie o decizie atât de dificilă.

– Ăăăă, ei bine...

Mă uit la Andrew și apoi la recepționară, încă indecisă. Nu știu. Ok, poate c-ar trebui s-o luăm pe cea în care...

Mă opresc, nedorind să dau impresia și de data asta că suntem doi adolescenți imaturi, după care îl privesc pe Andrew cu acea privire atotștiutoare.

– Cea în care *am încheiat afacerea.*

Buzele lui Andrew se chinuie din greu să rămână drepte, însă văd clar veselia din ochii lui când întinde mâna spre recepționeră și îi înmânează cardul.

Câteva minute mai târziu ieșim din hol și urcăm cu liftul la etajul nostru. Străbătând culoarul admir toate lucrurile din jurul meu, până și culoarea varului de pe pereți, întrucât toate fac parte dintr-o amintire care nu contează cât e de mare sau de mică sau aparent insignifiantă. Sentimentul de a fi din nou aici... Simt că mai am puțin și izbucnesc în lacrimi de fericire. Sunt atât de încântată, iar acest lucru mă ajută să nu devin un haos ambulant.

Andrew se oprește între cele două uși ale fostelor noastre camere, cu două genți și cu chitara electrică pe care i-am cumpărat-o atârând pe umeri. Vrea să-și cumpere o cutie pentru chitară, dar n-a apucat s-o facă.

– E ciudat să ne aflăm din nou aici, mi-i așa? întreabă el, privindu-mă.

– Ciudat, dar într-un mod bun, spun eu.

Rămânem așa preț de un minut, uitându-ne unul la celalalt și apoi la cele două uși, până ce, într-un târziu, Andrew se apropie de cea pe care am plătit-o și trece cartela prin sistem.

Am senzația că pășim în trecut. Ușa se deschide încet și e ca și cum toate sentimentele pe care le-am trăit în această cameră au fost lăsate aici și acum ne salută. Când pășim în cameră, îmi amintesc de fiecare noapte în care noi doi am dormit aici, separat și împreună, de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Privesc locul din apropierea patului, unde am stat când Andrew m-a făcut a lui. Arunc o privire spre fereastra care dă înspre străzile aglomerate ale Cartierului Francez. Îmi închipui ziua în care Andrew s-a așezat pe acel pervaz, cântând la chitara lui acustică, atunci când eu am stat acolo, dansând și cântând “Barton hollow” crezând că eram singură. Mă întorc să văd baia, și, imediat ce Andrew aprinde lumina de acolo, privirea îmi cade la început pe podea și îmi aduc aminte de acea noapte, deși vag, când el a dormit lângă mine.

Uneori, cele mai frumoase amintiri sunt create în cele mai neverosimile locuri, încă o dovadă a faptului că spontaneitatea e mult mai rodnică decât o viață minuțios planificată. Decât orice lucru minuțios planificat.

Mă întorc spre Andrew.

– Nu știi de ce, dar mă simt... ei bine, mă simt de parcă toate aceste luni pe drum au fost pentru a ajunge în *acest* loc. În acest oraș. În acest hotel.

Nu pot să cred ceea ce spun și încep imediat să pun sub semnul întrebării motivele mele. Ar putea însemna atât de multe lucruri, însă cel la care mă gândesc mai mult e că noi *aveam nevoie* să ne întoarcem aici.

Da, exact asta e sau, cel puțin, este ceea ce *eu* aveam nevoie. Și când revelația mă lovește din plin, mă trezesc stând în această cameră înconjurată mai degrabă de gânduri, nu de obiecte materiale. Mă uit în ochii lui Andrew, dar nu-l văd pe el în trecut. Aceiași ochi verzi atrăgători, un alt an.

*De ce mă simt așa?*

– Poate că ai dreptate, spune el, iar apoi tonul i se transformă într-unul mult mai misterios. Camryn, la ce te gândești în acest moment?

– Că prima oară am plecat prea repede.

A fost primul lucru care mi-a venit în minte și acum, că l-am spus, chiar încep să înțeleg cât de adevărat ar putea fi.

– De ce crezi asta? întreabă el, apropiindu-se de mine.

Nu am senzația că îmi pune întrebări la care știe răspunsurile. E ca și cum amândoi suntem pe aceeași lungime de undă, încercând să găsim o noimă și să aflăm răspunsurile unul de la celălalt. Ne așezăm la picioarele patului, eu cu

mâinile între coapse, la fel a el, și nu spunem nimic preț de câteva secunde. Într-un târziu, mă întorc spre el:

– Andrew, n-am vrut niciodată să plecăm atunci când am făcut-o. Știam că următoarea noastră oprire după New Orleans avea să fie Galveston. Nu eram pregătită să părăsesc acest loc... dar nu știu de ce.

Iar acest adevăr îmi provoacă neliniște.

De ce? Lăsând la o parte că Texasul însemna sfârșitul călătoriei noastre sau că eu am simțit mai târziu că avea să se întâmple ceva rău acolo, de ce voiam să rămân aici? Nu voiam neapărat să rămân aici pentru totdeauna, doar că pur și simplu am plecat mult prea devreme.

– Nu știu, spune el, ridicând din umeri. Poate că aici e locul unde noi *am încheiat afacerea* în cele din urmă.

Mă înghiontește în joacă, iar eu nu pot să nu zâmbesc.

– Da, poate, dar cred că e mai mult decât atât, Andrew. Cred că e din cauză că ne-am regăsit pe noi înșine aici.

Privesc pierdută spre perete.

– Pur și simplu nu știu.

Simt patul mișcându-se când Andrew se ridică.

– Ei bine, părerea mea e că de data asta ar trebui să profităm la maximum înainte să plecăm.

Îmi întinde mâna, iar eu o apuc.

– Poate c-o să aflăm.

Mă ridic și spun:

– Sau... poate că e un lucru care trebuie repetat .

Sincer, habar n-am ce anume m-a făcut să spun asta.

– Ce anume să repetăm? întreabă el.

Fac o pauză, gândindu-mă la asta, iar apoi îi răspund:

– Nici asta nu știu...



## Andrew

Îi cuprind fața între palmele mele.

– Nu trebuie să ne gândim la asta acum, spun eu și o sărut pe buze. Miros a balegă de vacă și trebuie să fac un duș. Sper că ast nu te dezgustă și că vrei să mi te alături.

Expresia gânditoare a lui Camryn se transformă în zâmbetul la care mă așteptam.

O iau în brațe, legănându-i fundul, iar ea își pune picioarele în jurul șoldurilor mele, lăsându-și mâinile peste umerii mei. În clipa în care simt gustul limbii ei calde, o duc la duș cu mine, iar tricourile noastre cad pe podea.

\* \* \*

Primul loc în care mergem când se lasă seara e barul Old Point. Când intrăm, suntem primiți cu brațele deschise de Carla, care practic îi împinge la o parte pe doi tipi imenși pentru a ajunge la mine, deschizând larg brațele. Ne izbim într-o îmbrățișare.

– Ce mă bucur să te revăd! spune Carla peste muzica tare. Lasă-mă să te văd!

Face un pas înapoi și mă studiază din cap până-n picioare.

– La fel de chipeș ca întotdeauna.

Acum se întoarce spre Camryn. Se uită ba la mine, ba la Camryn.

– Știam eu că n-avea să te lase să pleci.

O trage pe Camryn într-o îmbrățișare puternică.

– După ce ați plecat, continuă ea, i-am spus lui Eddie că fata asta e o comoară. Desigur, Eddie a fost de acord cu mine. El a spus că, atunci când vei reveni, Camryn va fi cu tine. A încercat să mă facă să pariem pe asta.

Arată cu degetul spre mine și îmi face cu ochiul.

– Știi cum era Eddie.

În numai două secunde, inima încetează să-mi mai bată.

– “Era”? întreb eu precaut, temându-mă de răspunsul ei.

Caria nu-și pierde decât puțin zâmbetul.

– Îmi pare rău, Andrew, dar Eddie a murit în martie. Mi-au spus că a făcut infarct.

Mi-e greu să respir, așa că mă așez pe scaunul de lângă mine. O simt pe Camryn apropiindu-se de mine. Nu pot să văd decât podeaua.

– O, să nu începi cu din astea, m-ai înțeles? spune Caria. L-ai cunoscut pe Eddie mai bine decât oricine altcineva. El nici

măcar nu a plâns atunci când i-a murit copilul. Îți amintești? A cântat toată noaptea la chitară în memoria lui Robert.

Mâna lui Camryn se împletește cu una dintre mâinile mele. Nu îmi ridic privirea până ce Carla nu se duce în spatele barului și ia două pahare de shoturi și o sticlă de whisky de pe raftul de sticlă din spatele ei. Pune paharele în fața mea și începe să toarne.

– El a spus mereu, continuă Carla, că, dacă va să muri înaintea noastră, ar prefera să se trezească Dincolo și să-i vadă pe oameni dansând pe mormântul său, nu plângând după el. Acum, hai, bea. Whisky-ul lui preferat. Nu îți dorea altceva.

Carla are dreptate. Deși știu că lui Eddie i-ar dispăcea să-i fie deplânsă moartea, tot nu pot să alung hăul pe care îl simt acum în inima mea. Mă uit la Camryn și văd că încearcă să nu plângă, deși lacrimile i s-au adunat deja în ochi. Însă îmi zâmbește și simt mâna ei strângând-o ușor pe a mea. Camryn duce mâna spre whisky-ul pe care Carla l-a turnat și așteaptă ca eu să iau celălalt pahar. Întind mâna peste bar și îl ridic.

– Pentru Eddie, spun eu.

– Pentru Eddie. repetă Camryn.

Ciocnim paharele, ne zâmbim unul celuilalt și le bem.

Momentul nostru de seriozitate se termină imediat ce Camryn duce mâna jos, izbind paharul cu fundul în sus pe bar. Adoptă cea mai dezgustată expresie posibilă pe care am văzut-o vreodată la o fată și scoate un sunet ciudat, de parcă respirația i-a luat foc.

Carla râde și îi ia paharul, ștergând suprafața cu o lavetă.

– N-am spus că era bun, ci că era preferatul lui Eddie.

Până și eu trebuie recunosc că rahatul ăla e nasol. Rău de tot. Nu știu cum de Eddie a băut așa ceva în toți acei ani.

– Mai cântați împreună? întrebă Carla.

Camryn se urcă pe scaunul de lângă mine și răspunde:

– Da, destul de des în ultima vreme,

Carla ne privește suspicioasă, luându-mi paharul de shot și punându-l undeva sub bar.

– De cât timp? Și de ce nu v-am văzut aici mai devreme?

Oftez și îmi împreunez mâinile pe bar, sprijinindu-mă mult mai bine pe el.

– Ei bine, după ce am plecat de-aici ne-am dus în Galveston și am sfârșit oarecum la spital cu tumoarea aia.

– Ai fost *oarecum* la spital? întrebă Carla și mă gândesc dacă nu cumva e rudă cu polițistul ăla din Florida.

Întinde cu seveniate degetul spre mine, dar i se adresează lui Camryn.

– I-am spus să se ducă la medic, dar nu ne-a ascultat.

– Și voi știți? întrebă Camryn.

Carla încuviințează.

– Da, știam. Însă iubițelul tău e încăpățânat ca un catâr.

– Aici sunt total de acord cu tine, spune Camryn cu o urmă de amuzament în voce.

Clatin din cap și mă îndepărtez din nou de bar.

– Ei bine, înainte ca voi două să vă aliați împotriva mea, spun eu, e evident că sunt în viață. În ultima vreme, eu și Camryn am trecut prin niște situații extrem de dificile, însă am reușit să le depășim.

Îi arunc un zâmbet cald.

– Se pune c-ați mers în cerc, spune Carla, făcându-ne atenți. Sper c-o să cântați în seara asta. Lui Eddie i-ar fi plăcut să mai urce pe scenă alături de voi.

Eu și Camryn facem schimb de priviri.

– Eu sunt de acord, spune ea.

– Și eu.

Carla își unește sonor palmele.

– Ei bine, ne-am înțeles! Puteți să începeți oricând doriți. Singura formație pe care o avem programată în seara asta ne-a anunțat că nu mai vine.

Mai stăm încă o oră la bar înainte să ne îndreptăm spre scenă. Și, cu toate că barul e doar pe jumătate plin în seara asta, cântăm unei mulțimi entuziasmata. Începem cu duetul nostru binecunoscut, “Barton hollow”; pare potrivit ca această melodie să fie prima, de vreme ce Old Point a fost locul în care l-am interpretat pentru prima oară împreună. Mai cântăm câteva piese înainte să ajungem într-un final la “Laugh, I nearly died”, pe care îl anunț a fi în onoarea lui Eddie Johnson. Îl cânt fără Camryn și cu un înlocuitor al lui Eddie, un timp creol, de treabă, numit Alfred.

La scurt timp după miezul nopții, eu și Camryn ne luăm rămas bun de la Carla și de la barul Old Point. Dar, procedând ca adevărații locuitori din New Orleans, nu ne ducem la culcare devreme, ci mai rămânem și petrecem cu cei mai buni dintre ei. Mai întâi mergem la d.b.a., apoi la barul în care Camryn m-a făcut praf la jocul de biliard în acea seară. A trecut aproape un an de când am fost aici ultima oară și ne-au dat afară după o luptă din bar; sper că nu-și aduc aminte de mine. Pe la două dimineața, după câteva jocuri de biliard și câteva beri, la fel ca

data trecută, o ajut pe Camryn să intre în liftul hotelului, întrucât de-abia se poate ține pe picioare.

– Iubito, ești bine?

Râd ușor, re poziționându-mi mâna în jurul taliei ei.

Capul îi alunecă într-o parte.

– Nu. Nu sunt bine. Și tu *râzi* de mine.

– Ooo. Îmi pare rău, spun eu, lucru parțial adevărat. Nu râd de tine, ci pur și simplu mă întreb dacă și de data asta o să dormi lângă toaletă.

Ea geme, cu toate că eu cred că acela a fost felul ei de a se certa cu mine, în loc să-și exprime disconfortul. O apuc mai bine când ușile liftului se deschid și ies cu ea pe culoar, îndreptându-ne spre cameră. O conduc înspre pat, îi scot toate hainele, în afară de chiloți, și o ajut să se îmbrace cu un maiou. Se întinde pe pernă, iar eu dau să o acopăr cu cearșaful. Însă îmi amintesc că, fiind atât de beată, atâtea lucruri pe lângă chiloți și maiou o vor face să transpire din greu, obligând-o în cele din urmă să elimine tot alcoolul pe care l-a băut în seara asta.

Ca să fiu sigur că nu vom avea parte de incidente neplăcute, iau micul coș de gunoi de lângă televizor și îl pun lângă pat. Apoi mă duc la baie, umezesc un prosop cu apă rece și îl storc

deasupra chiuvetei. Când ajung înapoi la pat ca să o șterg pe față și pe frunte, ea doarme buștean.

\* \* \*

Când mă scol a doua zi dimineață, sunt surprins să văd că s-a trezit înaintea mea.

– ‘Neața, iubitul, spune ea pe un ton atât de blând, încât pare o șoaptă.

Deschid ochii și o văd stând întinsă pe-o parte, cu fața spre mine, cu capul lipit de pernă. Ochii ei albaștri sunt calzi și plini de viață, nu oboșiți și mahmuri, așa cum mă așteptam.

– Ce faci trează atât de devreme? întreb eu, întinzând mâna ca să-i mângâi obrazul.

– Nu sunt sigură, spune ea. Am fost și eu puțin surprinsă.

– Cum te simți?

– Mă simt bine.

Îmi pun brațul pe talia ei și îi lipesc trupul de al meu, picioarele noastre împreunându-se. Ea trasează cu degetul conturul bicepsilor mei. Atingerea ei îmi face pielea de găină.

Îi studiez ochii și gura și las ca degetele mele să urmeze cursul privirii mele. E atât de frumoasă. Extrem de frumoasă.



Întinde mâna și îmi mângâie degetele, după care le sărută, unul câte unul, și se lipește și mai tare de mine. Ceva e diferit la ea.

– Sigur ești bine? întreb eu.

Un zâmbet blând îi încălzește ochii și ea încuviințează. Apoi își atinge buzele de ale mele, apăsându-și sânii pe pieptul meu. Sfârcurile i s-au întărit. *Eu* m-am întărit cu mult înainte să-i simt mâna apucându-mă de penisul erect. Îmi linge vârful limbii înainte să-și deschidă gura peste a mea, iar eu o strâng în brațe posesiv. Se lasă ușor peste mine acolo jos, simțind prin chiloții ei subțiri moliciunea pielii și umezeala. Fără să întrerupem sărutul lacom, duc mâna jos, strecurându-mi degetele pe sub ambele părți ale chiloților ei, scoțându-i de tot. Îmi împing șoldurile în ea, vârând mădularul erect în căldura ei.

Mă ridic pe ea și o privesc în ochi. Dar nu spun niciun cuvânt. Nu îi spun cat e de umedă și nici nu o forțez să se uite la mine. Nu o domin cu gesturi, cuvinte sau porunci. Pur și simplu o privesc lung în ochi și știu că acesta este un moment unde cuvintele sunt de prisos.

Îi sărut din nou buzele, colțurile gurii, conturul maxilarului. Desfăcându-i buzele cu limba, o sărut foarte blând și duc mâna jos, luându-mi mădularul în mână și frecându-l de ea. Îi simt

șoldurile mișcându-se spre mine, dându-mi de înțeles cât de tare mă dorește înlăuntrul ei. De data asta nu vreau să o ațâț sau să îi refuz ceea ce are nevoie, așa că îl introduc ușor în ea și o văd pierzând controlul privirii, clipind cu buzele întredeschise. Forțându-mi mădularul și mai tare în ea, îi simt picioarele tremurând în jurul meu. Ea geme ușor, mușcându-și buza de jos. O sărut din nou și, într-un final, mă împing bine în ea, cât de adânc pot. O las acolo, simțind tremuratură coapselor și al mâinilor ei, care se țin strâns de mine, degetele ei pătrunzând adânc.

Mă legăn cu putere peste ea, rotindu-mi șoldurile. Un strat subțire de sudoare începe să apară pe trupurile noastre. Vreau să îi ling broboanele de sudoare, dar nu mă opresc. Nu pot să mă opresc...

Îmi ridic trupul suficient cât abdomenele noastre să nu se mai atingă și o apuc de unul dintre picioarele puse pe mine, ținându-l de sub dosul genunchiului, dându-l la o parte pentru a putea să mă împing mai adânc. O lovesc și mai tare, ținându-i coapsa lipită de pat. Ea îmi strigă numele, apucându-mă cu ambele mâini de talie, însă și le retrage și apucă marginea saltelei de deasupra capului ei. Privesc cu nesaț cum sânii ei sar

în sus și-n jos pe pieptul meu și mă împing și mai tare, aplecându-mă să-i iau sfârcurile în gură și apoi între dinți.

Viziunea mi se înceteșează. Ea geme tare și apoi începe să scâncească. Scâncetele mă fac s-o iau razna, îi dau drumul coapsei și îmi simt din nou trupul închizându-se peste al ei, sânii ei izbindu-se de pieptul meu, brațele ei strângându-mi spatele. Îi simt unghiile pătrunzând dureros în carnea mea. Își leagă șoldurile peste ale mele, iar gura mea se izbește de a ei. Când îmi dau drumul, sărutul meu devine și mai lacom. Simt trepidații prin tot trupul și gem peste gura ei, iar mișcările mele puternice se transformă într-o legănare blândă. Camryn îmi prinde buza de jos între dinți și o sărută, iar eu continui să-mi rotesc șoldurile peste ea până ce termin complet.

Mă prăbușesc peste pieptul ei. Bătăile puternice ale inimii mele încearcă să-și regăsească ritmul și simt sângele pompând în degetele de la mâini și de la picioare. Îmi întorc obrazul între sânii ei, cu gura întredeschisă, respirând neregulat. Degetele ei se plimbă prin părul meu umed.

Rămânem întinși așa, toată dimineața, fără să spunem niciun cuvânt.

Nu-mi amintesc să fi adormit. Când deschid ochii, ceasul de lângă pat arată că e unsprezece și zece minute. Și îmi dau seama că nu mă simt dezbrăcat din cauză că nu am nimic pe mine, ci din cauză că ea nu e în pat.

Stă pe pervaz, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți și un tricou, fără sutien, privind pe fereastră.

– Cred c-ar trebui să plecăm, spune ea fără să-și ia privirea de la strălucitorul peisaj al New Orleans-ului.

Mă ridic în capul oaselor, cu cearșaful pus în jurul taliei.

– Vrei să plecăm din New Orleans? întreb eu confuz. Credeam c-ai spus că data trecută am plecat prea devreme.

– Da, spune ea, fără să se întoarcă. Prima dată am plecat prea repede, dar nu putem să stăm acum mai mult pentru a ne revanșa.

– Dar, de ce vrei să plecăm? Suntem aici doar de-o zi.

Se întoarce cu fața spre mine. Există un anume sentiment sau o hotărâre în ochii ei, dar nu îmi dau seama care dintre ele e sau dacă nu cumva sunt amândouă.

După un lung moment de șovăire, spune:

– Audrew, știu că s-ar putea să sune aiurea, dar cred că, dacă stăm aici... eu...

Mă ridic de pe pat și îmi trag boxerii pe care îi găsesc pe jos.

– Ce se întâmplă? întreb eu, apropiindu-mă de ea.

Se uită la mine.

– Cred că... ei bine, când am ajuns ieri aici nu gândeam decât la ce a însemnat locul ăsta pentru noi anul trecut, în iulie. Mi-am dat seama că îmi tot imaginam ce s-a întâmplat înainte și că încercam să retrăiesc acele momente...

– Dar acum nu mai sunt la fel, adaug eu, înțelegând unde bate.

Îi ia o secundă, dar în cele din urmă spune, dând ușor din cap:

– Da. Cred că locul ăsta e o amintire importantă... La dracu', Andrew, nici măcar nu știu ce spun!

Expresia ei gânditoare se transformă în frustrare.

Trag un scaun de la masa din fața ferestrei și mă așez, aplecându-mă și punându-mi mâinile împreună între genunchi. Vreau să adaug ceva explicației ei, însă mi-o ia înainte.

– Poate că n-ar mai trebui să venim aici.

Nu m-am așteptat să spună chiar *asta*.

– De ce?

Își lipește palmele de pervaz pentru a-și sprijini trupul, având umerii încordați și spatele arcuit. Confuzia și nesiguranța încep să-i dispară de pe chip în timp ce secundele trec și ea începe să înțeleagă.

– Știi, nu prea contează ce anume faci. Chiar dacă încerci să copiezi până în cele mai mici detalii o anumită experiență, nu va fi niciodată așa cum a fost atunci când s-a întâmplat prima oară.

Privește gânditoare prin cameră.

– Îmi aduc aminte că atunci când eram mică eu și Cole ne jucam mereu în pădurea din spatele fostei noastre case. Cele mai frumoase amintiri. Am construit o căsuță într-un copac acolo.

Se uită la mine și râde înfundat.

– Bine, nu era chiar o căsuță, ci mai degrabă câteva plăci de lemn fixate între două crengi. Dar era căsuța noastră și eram mândri de ea. Și ne jucam în ea și în pădure în fiecare zi după școală.

Chipul ei se luminează când își aduce aminte de acest moment din copilăria ei. Dar apoi zâmbetul începe să-i piară.

– Ne-am mutat de-acolo în casa în care mama locuiește acum și mă gândeam mereu la pădurea aia și la căsuța noastră

din copac și la momentele distractive pe care le-am petrecut acolo împreună. Obișnuiam să stau singură în cameră sau să conduc undeva și mă pierdeam atât de adânc în acele amintiri, încât aproape că le *simțeam* așa cum le simțisem în urmă cu câțiva ani.

Își pune mâna pe piept, cu degetele răsfirate.

– Într-o zi m-am întors acolo, continuă ea. Devenisem atât de dependentă de nostalgie, încât m-am gândit că puteam intensifica sentimentul dacă mă duceam, dacă stăteam în locul în care fusese căsuța noastră din copac, dacă mă așezam pe pământul pe care obișnuiam să mă așez și să îi las mesaje secrete lui Cole, în cazul în care ajunegam înaintea lui. Dar nu a fost la fel, Andrew.

O privesc și o ascult cu interes.

– Nu a fost la fel, repetă ea căzută pe gânduri. Am fost foarte dezamăgită. Și am plecat în acea zi cu un gol și mai mare în suflet. Și în fiecare zi ce a urmat, ori de câte ori încercam să îmi imaginez asta așa cum obișnuiam, nu puteam. Am spulberat acea amintire când am ales să mă întorc acolo. Fără să îmi dau seama de acest lucru decât atunci când era prea târziu, am înlocuit acea amintire cu goliciunea acelei zile.

Cunosc exact sentimentul de nostalgie. Cred că toți oamenii îl trăiesc la un moment dat, însă nu intru în amănunte și nu îi spun propriile mele experiențe prin care am trecut. În schimb, continui să o ascult.

– Toată dimineața mi-am păcălit creierul să creadă că noi nu suntem de fapt în această cameră. Că barul în care am mers aseară nu era Old Point. Că vestea tristă despre Eddie a fost într-un vis pe care l-am avut eu.

Se uită fix în ochii mei.

– Vreau să plecăm înainte să distrug și această amintire.

Are dreptate. Are mare dreptate.

Însă încep să mă întreb dacă nu...

– Camryn, de ce încerci să re trăiești acea amintire?

Detest că sunt nevoit să spun asta.

– Nu ești fericită de cum stau lucrurile acum? De cum suntem noi acum?

Își ridică brusc capul, nevenindu-i să creadă ce a auzit. Dar apoi trăsăturile i se îmblânzesc și spune:

– Dumnezeule, nu, Andrew!

Se îndepărtează de pervaz și vine între picioarele mele.



– Nu e deloc asta. Cred că am început să recreez în subconștient una dintre cele mai memorabile experiențe din viața mea.

Își pune ambele mâini pe umerii mei, iar eu întind mâinile și o apuc de talie, uitându-mă în ochii ei. N-aș fi putut fi mai ușurat de atât de răspunsul ei.

Îi zâmbesc, mă ridic și spun:

– Ei bine, eu zic să plecăm naibii de-aici înainte ca acel creieraș al tău să știe că minți de îngheață apele.

Ea chicotește.

Mă îndepărtez și încep imediat să arunc lucrurile noastre în cele două genți. Apoi arăt cu degetul spre baie.

– Să nu uiți nimic.

Zâmbetul i să lățește pe chip și fuge imediat în baie. În câteva minute, totul e împachetat. Luăm fiecare câte o geantă și o chitară. Și, fără să privim în urma noastră, ieșim din cameră. Nici măcar nu ne uităm la ușa camerei învecinate, pe care, de data asta, nu am închiriat-o. Când ajungem jos și pășim în hol, mă duc la recepție și cer să mi se restituie avansul de o săptămână pe care l-am plătit. Recepționera îmi ia cardul și îmi restituie plata în timp ce eu îi întind cartelele peste tejghea.

Camryn așteaptă împacientată lângă mine.

– Nu te mai uita la toate rahaturile astea! îi ordon eu, știind că își riscă amintirea.

Ea râde ușor și închide ochii pentru o clipă.

– Vă mulțumim că ați stat la Holiday Inn New Orleans, spune recepționera atunci când ne îndepărtăm de tezghea. Vă mai așteptăm!

– Holiday Inn? mă prefac eu. Nu, acesta este... Embassy Suites în... Gulfport. Da, suntem în Mississippi. Doamnă, ce-i cu dumneavoastră.

Trăsăturile recepționerei se încrețesc și ridică sprâncele a mirare, dar nu spune nimic când noi ieșim din clădire.

Camryn continuă jocul când ajungem afară și începem să încercăm bagajele în Chevelle:

– Eu spun să ocolim New Orleans-ul când ajungem în Louisiana.

Nu e așa de dificil să te prefaci că ești într-un alt loc.

– Așa vom face, spun eu, închizând portiera. Dacă vrei, putem ocoli și Galveston-ul.

– Nu, trebuie s-o vizităm pe mama, zice ea. După aia putem merge oriunde vrem.

Bag în mașină și spun înainte să ieșim din parcare:

– Totuși, asta nu înseamnă că nu putem opri undeva pe drumul spre Galveston.

Ea strânge din buze, încuviințând din cap.

– Adevărat.

Apoi se uită la mine ca și când ar spune: *Hai să plecăm de aici!*

\* \* \*

Alegem drumul cel lung pentru a ieși din New Orleans și mergem înspre nord-est, prin Baton Rouge și Shreveport, și în cele din urmă peste granița cu Texas și apoi în Longview. Ne oprim să alimentăm cu benzină în Tyler și de-acolo conducem spre Dallas, unde Camryn insistă să trecem prin West Village pentru o “pălărie ver-ii-ta-blă de cowgirl” (cuvintele ei, nu ale mele).

– Nu po’ să trec p’în Texas fără să-mbrac ca o texună! a spus ea înainte ca eu ai fi acceptat să o duc acolo.

Personal, nu mi dau în vânt după pălării sau cizme de cowboy, dar trebuie să admit că pe ea arată bine.

Și ne oprim peste noapte la La Grange, unde bem ceva și ascultăm o formație bună de rock country. Iar a doua seară ne ducem la hotel, unde, desigur, Camryn călărește taurul mecanic El Torro, cu acea pălărie sexy de cowgirl pe cap. Și, mai târziu,

când ne întoarcem la hotel, fiind un ticălos excitat, mă prefac că eu sunt taurul mecanic și o las să mă călărească pe mine. Evident, cu pălăria de cowgirl pe cap.

Două zile mai târziu suntem la aproape o oră distanță de Lubbock, dar facem o pană și tragem pe marginea șoselei. Ar fi trebuit să verific toate cele patru anvelope la benzinăria din Tyler.

– E nasol, iubito, spun eu, lăsându-mă pe vine lângă cauciucul sfâșiat. Nu mai am nicio rezervă.

Camryn se sprijină de mașină, încrucișându-și brațele la piept. Sudoarea îi strălucește pe claviculă. E ca în iad aici. Nu găsești niciun copac și nicio clădire pe o distanță de câțiva kilometri buni. Suntem înconjurați aproape în totalitate de o întindere de pământ drept și arid. A trecut ceva timp de când n-am mai fost atât Texas și încep să-mi amintesc de ce.

Mă ridic și sar pe capota mașinii.

– Dă-mi, te rog, telefonul tău, spun eu.

– Vrei să suni la o firmă de tractări? întrebă ea după ce întinde mâna pe scaunul din față ca să-l ia.

Îmi trec degetul peste ecranul tactil, dând la o parte două pagini de aplicații pentru a ajunge la Pagini Aurii.

– E singurul lucru pe care îl *putem* face.

Scriu “tractări” și derulez în jos să citesc rezultatele înainte să fac o alegere.

– Sper că ăsta o să vină la timp, spune ea.

Compania de tractări răspunde și, în timp ce eu vorbesc cu tipul, spunându-i ce mărime de anvelopă am nevoie, o observ pe Camryn aplecându-se pe geamul deschis spre bancheta din spate și ieșind de acolo cu pălăria sexy de cowgirl, probabil pentru a se feri de soare.

Vine în fața mașinii și sare pe capotă, lângă mine.

– Ok, omule, mersi, spun eu și închid. A spus c-o să dureze cel puțin o oră până ajunge aici.

Pun telefonul pe capotă și îi zâmbesc.

– Știi, n-ar trebui decât să tai foarte scurt perechea aia de jeanși din geantă, să-ți scoți sutienul și să porți doar maioul și ai putea să...

Își pune degetul peste buzele mele.

– Sub nicio formă, spune ea. Să nu-ți treacă prin cap așa ceva.

Stăm tăcuți câteva clipe, privind spre pustietatea care ne înconjoară. Am senzația că devine din ce în ce mai cald, dar cred că e mai degrabă din cauza faptului că stau direct sub

soare, pe capota mașini negre, care absoarbe căldura ca un burete. Din când în când o briză plăcută ne mângâie chipurile.

Camryn își scoate pălăria și o pune pe capul meu, apoi se întinde cu spatele lipit de parbriz. Își împreunează mâinile la ceafă și își ridică genunchii.

– Numărul cinci de pe lista noastră de promisiuni: dacă mor înaintea ta, ai grijă să fiu îngropată în rochia pe care am cumpărat-o de la târg, fără pantofi. A, și fără fard albastru ca în anii optzeci sau sprâncene făcute cu creionul.

Își întoarce capul într-o parte și se uită la mine.

– Dar credeam că aia e rochia în care voiai să te căsătorești cu mine.

Își mijește ochii, îndepărtându-și privirea de razele soarelui.

– Da, dar vreau să fiu și îngropată în ea. Unii cred că, atunci când mori, în viața de apoi re trăiești cele mai fericite momente. Unul dintre ele va fi ziua în care mă voi căsători cu tine. Așa că vreau să iau rochia cu mine.

Mă uit la ea și îi zâmbesc.

Îmi scot pălăria și o pun lângă ea, lipindu-mi capul de al ei, astfel încât să putem pune pălăria peste ambele fețe și să ne ferim de soare. După ce o echilibrez, spun:

– Numărul șase: dacă mor înaintea ta, ai griji să cânte “Dust in the wind” la înmormântarea mea.

Întoarce capul spre mine cu grijă, astfel încât pălăria să nu cadă.

– Iar vorbim despre asta? Andrew, mă faci să urăsc un cântec clasic foarte bun.

Râd ușor.

– Știu, dar am văzut episodul din *Nemuritorul* când soția lui, Tessa, a murit. Au pus cântecul ăsta pe fundal și de atunci nu am mai putut să mi-l scot din cap.

Ea zâmbește și ridică mâna ca să-și șteargă sudoarea de pe sprâncene.

– Îți promit, spun eu. Dar, de vreme ce suntem la acest subiect, aș dori să adaug numărul șapte. Ai văzut vreodată *Fantoma mea iubită*?

Îi arunc o privire scurtă.

– Păi, da. Presupun că toată lumea a văzut filmul ala. Mai puțin puștani. Uau, sunt surprins că *tu* l-ai văzut, spun eu, înghiontind-o în joacă.

Ea râde.

– Mama e de vină, recunoaște ea. Am văzut *Fantoma mea iubită* și *Dirty dancing* de vreo sută de ori. Făcuse o pasiune

pentru Patrick Swayze și eu eram singura persoană de sex feminina suficient de mare căreia putea să-i spună cât de chipeș era tipul. Oricum, ai văzut filmul. Numărul șapte: dacă te omoară vreodată cineva, ai face mai bine să te întorci ca Sam și să mă ajuți să-ți gădesc ucigașul.

Râd și clatin din cap, dând pălăria jos din greșeală.

– Ce-ai tu cu filmele? Mă rog, nu contează. Da, îți promit c-am să mă-ntorc și-am să te bântui.

– Așa să faci! spune ea, râzând în hohote. În plus, știu că voi fi precum acei oameni care cred că persoanele dragi au rămas acolo după ce au murit. Ai putea foarte bine să-mi dai mai multe motive să cred asta.

Nu sunt sigur cum aș putea face asta, dar, mă rog. Să fiu al dracului dacă n-am să încerc.

– Îți promit, dacă îmi promiți și tu, spun eu.

– Ca întotdeauna.

– Numărul opt, continui eu, să nu mă îngropi unde e frig.

– Total de acord. Nici tu!

Își mai șterge puțin sudoarea de pe chip și eu mă ridic de pe capotă, întinzându-i mâna.

– Hai înăuntru, să ne ferim de soare.

Mă ia de mână și o ajut să coboare.



Două ore mai târziu, mașina de tractare încă n-a apărut și începe să se întunece. Se pare că vom urmări împreună apusul în acest peisaj dezolant din Texas.

– Știam eu! exclamă Carmyn. Ce dracu' se întâmplă cu firmele astea de tractări?

Și tocmai când spune asta, o pereche de faruri orbitoare se îndreaptă spre noi pe șosea. Extrem de ușurați, coborâm ca să-l întâlnim și amândoi observăm același lucru. Tipul ăsta ar putea fi dublura lui Billy Frank. Eu și ea facem schimb de priviri, dar nu spunem nimic cu voce tare.

– Ai nevoie de tractare sau de anvelopă? întreabă el, frecându-și cu degetele mari bretelele salopetei lui din denim.

– Doar anvelopa, spun eu în timp ce-l urmez în spatele mașinii lui.

– Ei bine, n-am timp să v-aștept cât îl schimbaț', spune el, după care scuipă pe asfalt niște tutun de mestecat. Va descurcaț'?

– Da, ne descurcăm, îi răspund. Dar stați puțin.

Ridic degetul și mă aplec în mașină ca să-i dau o cheie. Când mașina pornește fără nicio problemă, opresc motorul și mă întorc la el.

– Voiam să mă asigur că pornește.

Îi plătesc și privesc cum luminile lui dispar în timp ce el se îndepărtează. Când mă întorc la mașină, unde am lăsat anvelopa, sunt al naibii de șocat s-o văd pe Camryn folosind cricul pentru a ridica mașina.

– Ooo, daaa, așa te vreau!

Îmi zâmbeste, dar continuă să-l răsucescă, părul împletit atârându-i pe umăr.

– Nu e atât de dificil, spune ea, băgând noua anvelopă, după ce a reușit să scoată singură prezoanele.

Cred ca am o erecție. Nu, stai, sigur am o erecție.

– Nu, chiar nu e, îi răspund eu într-un târziu, zâmbind din ce în ce mai tare.

Câteva minate mai târziu, ea coboară înapoi mașina și aruncă cricul în portbagaj. Ridic cauciucul vechi în locul ei și îl arunc și pe el acolo.

Intrăm în mașină și ne odihnim.

E atât de tăcut. Dâre imense de nori albaștri și roz-purpurii sunt amestecate pe cer, întinzându-se dincolo de linia orizontului. În timp ce căldura din timpul zilei începe să se evapore, o ușoară briză de noapte se strecoară pe geamurile deschise ale mașinii. Apusul este frumos. Ca să fiu sincer, nu

prea am mai admirat unul vreodată. Poate că de vină e compania în care mă aflu.

Și nu sunt sigur ce se petrece chiar acum între noi, dar, indiferent ce e, suntem atât de sincronizați unul cu celălalt, încât împărtășim acest moment. Mă uit la ea. Ea se uită la mine.

– Ești pregătită să ne întoarcem? o întreb eu.

– Da.

Face o pauză, privind dincolo de parbriz, căzută pe gânduri. Apoi se întoarce spre mine, mult mai sigură pe sine decât era în urmă cu câteva secunde.

– Da, cred că sunt pregătită să mă întorc acasă, îmi spune ea zâmbind.

Și, pentru prima dată de când am plecat singur din Galveston în acea zi sau de când Camryn s-a urcat în acea seară în autobuzul spre Raleigh, într-un final ne simțim... împliniți.

## Camryn

Noi chiar am mers în cerc. Dar, trebuie să recunosc, acum că ne-am întors în sfârșit în Galveston, după șapte luni, pare diferit. Nu-mi fac griji că sunt aici și nici nu mă tem că relația mea cu Andrew se va sfârși. Nu mă aștept ca din moment în moment o tragedie medicală să își scoată la iveală căpățâna urâtă. Mă simt bine să mă aflu aici. Și, în timp ce tragem în parcare complexului său de apartamente, simt o senzație de satisfacție. Ba chiar mă închipui locuind aici. Și totuși, mă imaginez locuind și în Raleigh. Cred că asta înseamnă că poate *suntem* pregătiți să ne așezăm la casa noastră. Doar pentru o vreme. Niciodată pentru totdeauna, așa cum i-am mai spus lui Andrew, ci suficient cât să ne revenim după perioada petrecută pe drum.

Andrew e de acord.

– Da, spune el, luând gențile de pe bancheta din spate. Știi ce?

Pune gențile înapoi și se uită peste capota mașinii la mine.

– Ce? întreb eu curioasă.

Ochii lui zâmbesc.

– Ai dreptate când spui că nu-ți dorești să fii pe drum suficient de mult cât să te plictisești sau să stai prea mult într-un anumit loc din același motiv.

Pace o pauză și își întinde brațul peste mașină.

– Poate, dacă alegem să călătorim doar primăvara sau vara, să lăsăm toamna și iarna de locuit acasă și să ne ocupăm de treburile familiale în timpul sărbătorilor – mama mea a fost destul de supărată că nu am petrecut Crăciunul sau Ziua Recunoștinței cu ea.

Încuviințez.

– Asta e o idee bună. Și, de vreme ce e nasol să călătorim când e frig, asta chiar are sens.

O vreme ne uităm unul la celălalt, până ce eu întrerup toate roțițele care se învârtesc în capetele noastre și spun:

– Ei bine, ia gențile. Putem vorbi despre asta înăuntru. Trebuie să vedem ce face Georgia.

– A, Georgia e bine, spune el, aplecându-se din nou pe bancheta din spate. A fost mama și a udat-o.

Iau chitarele și poșeta mea. Când intru în apartamentul lui Andrew, miroase la fel ca atunci când am venit pentru prima oară aici: e nelocuit. Și, așa cum a spus Andrew, Georgia e teafară și nevătămată.

Mă prăbușesc pe canapea, epuizată, atârându-mi picioarele peste un braț.

– Dar următorul loc în care vom merge, spune Andrew când trece prin spatele canapelei, va fi departe de-aici.

Aud cheile lui lovind blatul din bucătărie. Mă ridic și strig:

– Cât de departe?

– Europa, America de Sud, spune el cu un rânjete mare când intră din nou în camera de zi. Tu ai spus că ți-ai dori să vizitezi Italia și Brazilia și toate locurile alea. Eu zic să alegem unul și să mergem acolo data viitoare.

Un val de energie îmi străbate trupul. Mă ridic și mă uit la el, atât de entuziasmată în legătură cu această perspectivă, încât de-abia mă pot abține.

– Tu vorbești serios?

El încuviințează cu un zâmbet uriaș.

– La naiba, respectând tradiția, am putea scrie pe mici bucățele de hârtie toate locurile pe care dorim să le vedem, le punem într-o pălărie și extragem unul la întâmplare.

Scâncesc. Eu chiar *scâncesc*! Ridic mâinile la piept și spun:

– Andrew, e perfect!

El se așază pe canapea, ridicându-și ambele picioare pe măsuța de cafea, cu genunchii îndoiți. Eu nu mă pot așeza. Rămân unde sunt și îi sorb cu privirea chipul zâmbitor.

– Desigur, trebuie să facem în continuare rost de bani, spune el. Avem destui la bancă, dar călătoriile în afara țării îi vor mânca foarte repede.

– De-abia aștept să mă angajez, spun eu, iar acel comentariu îmi stimulează memoria. Andrew, acum ceva timp mi-ai spus să fiu complet sinceră cu tine și să-ți spun unde aș prefera să locuiesc.

Asta îl face să fie atent.

– Unde vrei să locuiești?

Cuget la asta preț de câteva clipe și îi răspund:

– Deocamdată cred că aș alege Raleigh, doar pentru că mi-aș dori să fiu acolo unde sunt Natalie și mama și fiindcă știu că mă pot angaja cu ușurință acolo unde lucrează Natalie. Șefa ei se pare că mă place și mi-a spus să completez o cerere de angajare și...

Andrew mă oprește.

– Nu trebuie să-ți justifici alegerea.

Întinde mâna spre mine și mă așez în poala lui, cu fața spre el. Nu mi-am dat seama că trăncăneam de emoție. Pur și simplu nu vreau ca el să se simtă obligat.

El îmi zâmbește și își împreunează degetele pe spatele meu.

– Întrebarea mea, spune el, e ce vrei să spui mai exact prin “deocamdată”?

– Ei bine... asta-i partea dificilă, spun eu.

El își înclină ușor capul într-o parte, privindu-mă curios, gropițele de-abia văzându-se în obrajii lui.

În cele din urmă spun tot ce am pe suflet:

– Nu cred c-ar trebui să cheltuim toți banii pe o casă, deoarece nu vreau să stăm acolo pentru totdeauna. Și, în plus, dacă facem asta, n-o să avem atât de mulți bani pe care să ne putem bizui când vom dori să mergem în Europa sau în altă parte, iar locurile de muncă plătite cu salariul minim pe economie nu ne vor ajuta să strângem prea mult.

El mă privește cu coada ochiului.

– Stai puțin. Sper că nu vrei să locuim acasă la mama ta. Avem nevoie de intimitate. Vreau să îți pot apleca fundulețul drăgălaș peste măsuța de cafea oricând doresc.

Râd și îmi strânge jucăuș coapsele peste ale lui.



– Ești atât de rău! spun eu. Dar, nu, în mod categoric nu vreau să locuim cu mama.

– Ei bine, dacă nu vrei să cumpărăm o casă sau să locuim cu mama ta, singura opțiune e să închiriem ceva, însă problema e că și asta ne va stoarce de bani.

Mă simt puțin rușinată, pentru că am ajuns să vorbesc despre banii lui Andrew de parcă ar fi și ai mei, lucru cu care mă îndoiesc c-am să mă obișnuiesc.

Îmi mut privirea în altă parte.

– Îți aduci aminte când ai spus că am putea să ne cumpărăm o *căsuță* pe undeva?

– Da, spune el, iar ochii i se luminează, ca și când ar ști deja ce urmează să spun.

– Ei bine, poate c-am putea folosi o mică parte din bani pentru căsuță sau o garsonieră, ceva suficient de mare cât să încăpem noi... Nu știu, ceva ieftin, dar decent, și încă să ne mai rămână o parte bună din bani pentru excursiile noastre. Nu va trebui să plătim chirie, ci doar utilitățile lunare și chestiile de genul ăsta, pe care le putem acoperi muncind și cântând, nu folosindu-ne de economiile noastre.

*De ce zâmbește ca pisica de Cheshire?!*

Îmi simt capul căzându-mi între umeri și chipul înroșindu-mi-se.

– Ce-i atât de amuzant?! întreb eu, lipindu-mi palmele de pieptul lui și încercând să nu râd.

– Nu e nimic amuzant. Pur și simplu îmi place că ți-ai dat în sfârșit seama: ce-i al meu e și al tău.

Își strânge și mai tare degetele în jurul taliei mele.

– Mă rog, spun eu, încercând să-mi ascund roșeața din obraji, prefăcându-mă a fi jignită.

– Hei, spune el, scuturându-mă de șolduri, nu face asta – termină ce aveai de spus.

După o pauză lungă, reiau:

– Și când plecăm oriunde ne spune acea bucățică de hârtie că trebuie să mergem, o putem ruga pe Natalie să aibă grijă de casă. Sau!

Arăt cu degetul în sus.

– Când vom găsi în cele din urmă acel loc pașnic pe plajă pe care l-ai visat și vom dori să locuim acolo, putem să vindem casa din Raleigh sau s-o închiriem pentru a ne mai rotunji veniturile. Ba chiar am putea să le-o închiriem lui Natalie și lui Blake!

Îmi dau seama că se petrece ceva în mintea lui. Zâmbetul îi e în continuare blând și nu își ia deloc ochii de pe mine. Însă e extrem de tăcut, până ce, într-un târziu, rupe tăcerea și spune:

– Se pare că te-ai gândit mult la asta. Cât de mult ți-a luat să plănuești totul?

Abia acum îmi dau seama că mi-a luat mult timp. Mă gândesc la ziua în care am început să pun cap la cap viitorul nostru, când am hotărât în mod oficial că voiam să ne așezăm la casa noastră și că obosisem să fim pe drum.

Andrew așteaptă răbdător să-i răspund, mereu cu ochi blânzi și gânditori, felul său de a-mi aminti constant că nimic din ceea ce îi spun nu va stârni vreodată lucruri negative între noi.

– S-a întâmplat pe șosea, după ce am plecat din Mobile, spun eu. Când ți-am zis pentru prima oară că într-o bună zi voiam să văd Italia și Franța și Brazilia. Când am spus că nu voiam niciodată să ne stabilim undeva pentru totdeauna. Începând cu acea seară am luat hotărârea de a plănui totul și de a afla cum am putea avea sorți de izbândă.

Îmi mut privirea în altă parte.

– Am încălcat regulile și am plănuit totul.

El se apleacă în față și mă sărută pe buze.

– Uneori e necesar să plănuiești anumite lucruri, spune el. Ai făcut o treabă bună. Cred că planul ăsta e perfect.

Apoi mă lipește brusc de el, sărutându-mă pasional.

Când sărutul se întrerupe, îl privesc o clipă, ținându-i chipul între mâini.

– Dar vreau să ne căsătorim aici, spun eu, iar ochii săi se luminează. Știi, nu vreau ca mama ta să se simtă lăsată pe dinafară. Ea e singurul motiv pentru care mă simt prost că vreau să ne mutăm în Raleigh. Și mă simt și mai prost că a plănuit acea petrecere de bun venit pentru bebeluș și nu a apucat să...

– O să-i placă asta, spune el, oprindu-mă înainte să încep din nou să vorbesc fără rost. Mie, unul, îmi place la nebunie.

Mă sărută din nou.

## Andrew

N-aș fi putut visa la o zi mai perfectă. Vremea e perfectă. Planurile de căsătorie pe care *nu* le-am făcut s-au potrivit perfect. Am sunat-o ieri pe mama și i-am spus să vină pe plaja din Galveston Island. A sosit la timp, fără să aibă habar de ce am rugat-o să fie aici.

Ridic mâna deasupra capului când o văd, făcându-i semn să se apropie de noi, iar în secunda în care ne vede știe. Chipul i se transformă în cel mai mare zâmbet cu putință, care pe deasupra mai e și contagios.

– O, ce-am să vă fac eu vouă, spune mama, apropiindu-se de noi. Nu pot să cred că ați ajuns în sfârșit să faceți asta. Eu... sunt atât de...

Lacrimile încep să-i curgă pe obraji și ridică mâna pentru a le șterge, râzând și plângând în același timp.

Camryn, desculță și îmbrăcată în acea rochie ivorie vintage pe care a găsit-o la târg, își petrece mâinile în jurul mamei mele și o îmbrățișează.

– O, Marna, te rog să nu plângi, spune ea, însă cred că e mai mult o rugămintă, pentru că, atunci când o vede pe mama plângând, Camryn începe și ea să suspine.

– Mai vine cineva? întreabă mama când se retrage.

– Ești singura invitată de onoare, spun eu mândru.

– Da, adaugă Camryn, doar tu și reverendul.

Mama ne ocolește pentru a-l îmbrățișa și pe reverendul Reed. Merge la slujbele lui de mai bine de nouă ani – a încercat de vreo sută de ori să mă focă și pe mine să merg, însă eu nu sunt tipul bisericos. Însă m-am gândit că el era persoana potrivită să ne căsătorească.

Și, în timp ce reverendul Reed stă înaintea noastră pe plajă, ținând între mâini Biblia lui uzată și rostind câteva cuvinte, nu pot să o văd sau să o aud decât pe Camryn, care este în fața mea, cu mâinile între ale mele. Briza îi mângâie șuvițele de păr care au ieșit din acea împletitură aurie pe care o iubesc atât de mult. Îi ador zâmbetul, ochii albaștri și pielea catifelată. Vreau să o sărut acum și să terminăm cu asta. O trag puțin mai aproape de mine. Vântul îi biciuiește faldurile lungi ale rochiei, lipindu-i-le de trupul sub formă de clepsidră. Îmi reprim zâmbetul când observ o mică șuviță de păr zburându-i în gură.

Ea încearcă discret să și-o scoată cu limba, fără a atrage atenția asupra ei.

Știind că nu vrea să cauzeze niciun soi de întrerupere, chiar și pentru ceva atât de simplu cum e șuvița de păr, ridic eu mâna și i-o îndepărtez.

Am senzația că noi doi suntem singurii oameni rămași în lume.

Când sosește timpul să ne rostim jurămintele, știu că nici eu și nici ea nu am scris nimic și nu am avut timp să ne gândim la ceea ce voiam să spunem. Și, în stilul nostru caracteristic, pur și simplu o facem din mers.

O strâng și mai tare de mâini și spun:

– Camryn, tu ești cealaltă jumătate a sufletului meu și te voi iubi azi și în toate celelalte zile, până la sfârșitul vieților noastre. Îți promit că, dacă mă vei uita vreodată, am să-ți citesc așa cum Noah i-a citit lui Allie. Îți promit că, atunci când vom fi bătrâni și ne vor durea oasele, nu vom dormi niciodată în camere separate și că dacă vei muri înaintea mea, voi avea grijă să te îngrop în rochia asta. Îți promit că te voi bântui așa cum Sam a bântuit-o pe Molly.

Ochii încep să i se umezească. Îi mângâi palmele cu degetele mele mari.

– Îți promit că nu ne vom trezi niciodată întrebându-ne de ce ne-am irosit viețile și că, indiferent de greutatea pe care le vom întâmpina, eu voi fi mereu, *mereu*, alături de tine. Îți promit că voi fi spontan, că voi închide mereu muzica atunci când vei dormi și că îți voi cânta despre stafide atunci când vei fi tristă. Îți promit că te iubi mereu, indiferent unde vom fi în lume sau în viețile noastre. Pentru că tu ești cealaltă jumătate a mea, fără de care n-aș putea trăi niciodată.

Lacrimile îi curg șiroaie pe obraji. Durează câteva secunde până ce se liniștește. Și apoi spune:

– Andrew, îți promit că nu te voi lăsa niciodată să fii conectat la aparate și să suferi când știu în adâncul sufletului meu că ți-ai încheiat socotelile cu viața. Îți promit că, dacă te vei rătăci vreodată sau vei fi dat dispărut, eu nu... mă voi opri din a te căuta. *Niciodată*.

Asta mă face să zâmbesc.

– Îți promit că, atunci când vei muri, voi avea grijă ca la înmormântarea ta să cânte “Dust in the wind” și că nu te voi îngropa niciodată într-un loc friguros. Îți promit că-ți voi spune mereu totul, indiferent de cât de rușinată sau de vinovată mă voi simți, și că voi încredere în tine atunci când mă vei ruga să fac ceva, deoarece știu că toate acțiunile tale au un scop bine



definit. Îți promit că voi fi mereu alături de tine și că nu te voi lăsa niciodată să înfrunți ceva de unul singur. Îți promit să te iubesc pentru totdeauna în această viață și oriunde ne ducem în viața de apoi, deoarece nu pot pleca *nicăieri* dacă nu ești și tu.

Pastorul Reed mi se adresează:

– Andrew Parrish, o iei pe Camryn Bennett să-ți fie soție legitimă, să o ai și să o păstrezi, de azi înainte, la bine și la rău, în bogăție și în sărăcie, în boală și în sănătate, până când moartea vă va despărți?

– Da, spun eu și îi pun pe deget inelul pe care l-am cumpărat în Chicago.

Ea icnește încet.

Pastorul se întoarce spre Camryn și spune:

– Camryn Bennett, îl iei pe Andrew Parrish să-ți fie soț legitim, să îl ai și să îl păstrezi, de azi înainte, la bine și la rău, în bogăție și în sărăcie, în boală și în sănătate, până când moartea vă va despărți?

– Da.

În cele din urmă îi întind inelul meu, deoarece le-am ascuns pe amândouă de ea până în acest moment, iar ea îl ia și mi-l pune pe deget. Pastorul Reed termină slujba, rostind acele cinci cuvinte mult așteptate – “Vă declar soț și soție” –, iar apoi

îmi acordă permisiunea de a-mi săruta mireasa. Este tot ceea ce am vrut să facem încă de când a început ceremonia, iar acum, când în sfârșit putem, ne pierdem unul în ochii celuilalt, văzându-ne unul pe celălalt într-o lumină diferită, una mult mai limpede decât cea pe care am văzut-o de când ne-am cunoscut în Kansas în acel autobuz. Simt că ochii încep să mă înțepe, așa că o iau în brațe și îmi lipesc gura de a el. Ea suspină în timp ce ne sărutăm și eu o strâng bine, ridicându-i picioarele goale de pe nisip și învârtind-o. Mama bocește ca un bebeluș. Am senzația că s-ar putea să rămân pe vecie cu zâmbetul întipărit pe chip.

Camryn a devenit soția mea.

## Camryn

Tocmai am devenit Camryn Parrish. Încă nu pot să cred toate aceste sentimente pe care le simt. Plâng, dar în același timp râd în sinea mea. Sunt entuziasmată, dar și neliniștită. Mă uit din nou la inelul pe care tocmai mi l-a pus pe deget și știu că a dat mulți bani pe el. Apoi mă uit la inelul lui, care e aproape identic cu al meu, deși e o versiune bărbătească, și chiar nu pot să fiu supărat pe el pentru că le-a cumpărat. Pur și

simplu nu pot. O aud pe Marna suspinând în spatele meu, așa că mă întorc și o îmbrățișez din nou.

– Bun venit în familie! spune ea pe un ton tremurat.

– Îți mulțumesc!

Zâmbesc și îmi șterg lacrimile. Andrew își petrece mâna în jurul taliei mele, iar pastorul ni se alătură. De îndată ce el și Marna încep să vorbească vrute și nevrute, eu și Andrew ne retragem la câțiva metri depărtare de ei, iar el nu se oprește din a mă sorbi din priviri. Mă face să mă îmbujorez.

– Ce e? îl întreb eu.

El pur și simplu clatină din cap, zâmbind cu gura până la urechi.

– Te iubesc, spune el, iar asta mă face să vreau să plâng din nou, însă reușesc să mă abțin.

– Și eu te iubesc.

Ne petrecem luna de miere în apartamentul nostru, fapt cu totul neobișnuit. Deoarece vrem să așteptăm până la prima noastră călătorie în afara țării pentru a avea parte de o lună de miere adevărată.

– Ce țară crezi c-o să pice? întreabă el.

Stăm afară, pe două scaune de lemn, bând bere și ascultând muzica live care vine din parc sau de pe plajă.

– Nu știu, spun eu și iau o înghițitură de bere. Vrei să punem pariu?

Andrew își freacă buza de jos cu degetul mare.

– Hmmm.

Se gândește la asta, ia o gură de bere și spune:

– Cred că prima țară pe care o s-o scoatem din pălărie va fi...

Își țuguie buzele.

– ... Brazilia.

– Brazilia, da? E o variantă drăguță. Dar, nu știu... am sentimentulăsta ciudat că va fi mai degrabă Italia.

– Pe bune?

– Da.

Luăm în același timp câte o gură de bere.

– Poate c-ar trebui să punem un soi de pariu, spune el, gropița de pe obrazul drept adâncindu-se.

– Un pariu, ha? Sigur, mă bag!

– Bine, dacă e Brazilia, atunci va trebui să mergi cu mine pe plajă în adevăratul stil Rio de Janeiro, spune el, rânjind diabolic.

Îmi ia cateva clipe să-mi dau seama la ce se referă și, când asta se întâmplă, simt aerul nopții lovindu-mi dinții când rămân cu gura căscată.

– În. Nici. Un. Caz!

Andrew râde.

– N-am de gând să țopâi topless pe o plajă publică!

El își dă capul pe spate și râde și mai tare.

– Nu, iubito, nu cred că ei fac așa ceva pe-acolo, spune el. Voiam să spun că trebuie să porți o pereche de bikini brazilieni. Nu vreunul dintre rahaturile alea gen “sunt pudică”, așa cum ai folosit în Florida. Ai un corp mișto.

Mai ia o gură de bere și pune sticla pe masa din fața noastră.

Cuget la asta preț de o clipă.

– Ok, spun eu.

Părând ușor surprins că am cedat atât de ușor, încuviințează.

– Și, dacă pică Italia, spun eu cu un zâmbet la fel de diabolic, tu va trebui să îmi cânti o serenadă pe Treptele din Piața Spaniei... în limba lor nativă.

Îmi pun picior peste picior. Știam că acea ultimă parte avea să-l lase cu gura căscată.

– Sper că nu vorbești serios, mă contrazice el. Cum naiba crezi c-o să pot face asta?

– Nu știu, spun eu. Bănuiesc că, dacă voi câștiga, va trebui să găsești o modalitate.

Clatină din cap și strânge tare din buze.

– Bine. Accept.

*Raleigh, Carolina de Nord – iunie*

– Surpriză! striga câteva voci când intru în noua noastră casă.

Fiind de-a dreptul surprinsă, țip și duc mâna la piept. Natalie e în mijloc, alături de Blake. Prietenele mele de la Starbucks-ul preferat și Sarah, sora lui Blake, pe care am cunoscut-o acum două săptămâni, când m-am întors cu Andrew în oraș, sunt cu toții aici.

– Unu, cu ce ocazie? întreb, încercând să-mi revin, deoarece m-au speriat de-a bineiea.

Mă întorc să mă uit la Andrew. El zâmbește cu gura până la urechi, așa încât e evident c-a avut ceva de-a face cu asta.

Natalie, care acum are reflexii roșcate în păr, mă îmbrățișează.

– E petrecerea ta *oficială* de bun venit acasă! spune ea zâmbind și uitându-se la Andrew. De ce crezi că în ultimele zile am fost ceva gen “cui naiba îi pasă că s-a întors acasă”?

– Nu prea am avut senzația asta, spun eu.

– Ok, poate că n-am fost atât de evidentă, spune ea, dar pe bune, Cam, chiar nu ți-ai dat seama că îți ascundem ceva?

Dacă stau bine să mă gândesc, are o oarecare dreptate. Părea fericită că eram acasă, dar nu se dădea peste cap de fericire, așa cum ar fi făcut-o în mod normal. Probabil bănuiam că în sfârșit Blake o împlânzise cât de cât.

Mă întorc din nou spre Andrew.

– Dar n-avem nicio piesă de mobilă.

– O, ba da, aveți! exclamă Natalie, apucându-mi de mână.

Mă târăște până în camera de zi, unde opt fotolii puf sunt puse alandala pe jos. În centrul încăperii sunt patru navete roșii peste care se află o placă de lemn, ceea ce bănuiesc că ar trebui să fie măsuța de cafea. Încă nu au venit să ne tragă curent, însă pe “măsuța de cafea se găsesc trei lumânări puse pe capacele unor cutii de biscuiți, așteptând să se lase seara peste câteva ore.

Izbucnesc în hohote de râs.

– Îmi place ce-ai făcut! îi spun lui Andrew. Eu zic să uităm cu totul de mobilă și să rămânem la tema asta retro cu fotolii puf!

Glumesc, iar Andrew știe asta.

Se așaza pe cel mai apropiat fotoliu și stă cu picioarele lăbărțate pe podea, lăsându-se pe spate.



– Eu mă descurc cu astea, dar în mod clar vom avea nevoie de un pat.

Mă așez confortabil pe fotoliul de lângă el. Toți ceilalți procedează la fel când Natalie și Blake se îndreaptă spre bucătărie.

Eu și Andrew am găsit această casuță la vreo cinci zile după ce am ajuns aici. Dorind să plece cât mai repede cu putință din casa mamei, Andrew a petrecut ore întregi pe internet și citind reviste imobiliare, chiar și atunci când eu eram delăsătoare și pur și simplu mă relaxam după drumul lung parcurs din Galveston până aici. Așa că i-am lăsat lui sarcina de a căuta case. El îmi arăta poze, iar eu îmi dădeam cu părerea. Însă casa asta e perfectă. A fost a treia pe care am vizitat-o (și chiar nu cred că dragostea lui pentru aceasta casă a avut ceva de-a face cu faptul că-a văzut-o pe mama semidezbrăcată, când ea a crezut că noi plecaserăm în oraș). Avea un preț bun, întrucât proprietarii care s-au mutat din ea în urmă cu patru luni voiau să o vândă și să scape iute de ea. Am sfârșit prin a da pe ea cu vreo douăzeci de mii de dolari mai puțin decât valorează și am căzut de acord ca vânzătorii să nu trebuiască să facă nicio reparație înaintea de semnarea contractului. De vreme ce am plătit cu bani gheață, totul s-a petrecut foarte repede.

Astăzi este oficial prima noastră zi ca noii ei proprietari.

Am adus o mulțime de lucruri din Galveston, închiriind o mică remorcă U-Haul pentru a o anexa la mașină, pe care am umplut-o până la refuz cu tot ce-am putut. Însă va trebui să ne întoarcem cât de curând după mobilă. Din nefericire, Andrew încă se încapățânează să păstreze scaunul vechi și urât mirositor al tatălui său, dar mi-a promis că se va duce să-l curețe. Sper să-o facă!

Natalie și Blake intră în cameră, ducând fiecare câte trei sticle de bere, pe care încep să le împartă invitaților.

– Mersi, dar eu nu vreau, spun.

Natalie arată de parcă ar avea inima frântă, scoțând în afară buza de jos, în timp ce se uită lung la mine. Poartă un tricou alb, mulat, care îi scoate în evidență sânii.

– Nat, am terminat-o cu berile de mai bine de-o săptămână, o informez eu.

Strâmbă din nas, dar ridică din umeri și spune:

– Mai multă bere pentru mine!

După ce Blake îi dă berea lui Andrew, se duce să se așeze pe singurul fotoliu rămas, însă Natalie îl întrece și se așază în locul lui. Așa că ei se așază peste ea. În vreme ce ei se hârjonesc,

Natalie scoate niște zgomote fandate, iar eu mă uit să văd privirea de pe chipul lui Andrew.

– *Shenzi*, șoptește el și clatină din cap cu sticla de bere la buze.

Râd pe înfundate, știind acum la ce se referea Andrew când a numit-o așa pentru prima oară. La scurt timp după asta am căutat numele pe Google și am aflat că era vorba despre hiena guralivă din *Regele Leu*.

– Ai promis c-o să ne povestești cum a fost în excursia voastră, spune Natalie, stând acum pe fotoliu, între picioarele lui Blake.

Toata lumea se uită la mine și la Andrew.

– Nat, ți-am spus deja în mare cam ce-am făcut.

– Da, dar nouă nu ne-ați spus nimic, zice Lea, prietena mea care lucrează la Starbucks.

Alicia, care lucrează împreună cu ea, adaugă:

– Odată am fost într-o excursie cu mama și cu fratele meu, însă sunt sigură că n-a fost pe-atât de interesant!

– Și tot nu m-ai adus la zi cu ceea ce s-a întâmplat în Florida, spune Natalie.

Ia o gură de bere, lasă sticla jos, după care își pune mâinile peste picioarele lui Blake. Acesta o sărută pe gât.

Mă înfior numai cand mă gândesc la Florida, însă îmi dau seama că e din cauză că Andrew s-ar putea rușina în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Preț de o clipă nici măcar nu pot să mă uit în ochii lui, deoarece mă simt vinovată c-am vorbit cu Natalie despre asta. Nu i-am oferit niciun detaliu, ci doar am menționat în treacăt că s-a petrecut ceva supernasol când am fost acolo.

Când mă uit în cele din urmă la Andrew, îmi dau seama că nu e supărat pe mine. Îmi face cu ochiul și își pune și el berea pe podea.

– Florida, spune el, surprinzându-mă. Aia probabil c-a fost cea mai urâtă parte a călătoriei noastre, dacă nu chiar și cea mai ciudată – și totuși, cumva, anumite părți din ea nu m-au deranjat atât de tare.

Habar n-am încotro vrea să ajungă cu asta.

Toată lumea se uită acum la Andrew, în special Natalie, care are ochii mari și de-abia așteaptă să afle ce s-a întâmplat.

– Am făcut cunoștință cu un grup de oameni care ne-au invitat să petrecem cu ei pe o plajă greu de găsit. Așa că am mers. După care lucrurile au luat-o razna.

– Cât de razna? îl întrerupe Natalie.

– Gândește-te la halucinogene sau ce naiba or fi fost alea, spune el.

Ochii lui Natalie se măresc și se înfurie când se uită din nou la mine.

– Ai luat halucinogene? Cam ce dracu' a fost în mintea ta?

– Nu, sub nicio formă n-am făcut-o de bunăvoie. Ei ne-au drogat!

Acum, ochii celorlalți sunt la fel de mari ca ai lui Natalie.

– Da, continuă Andrew. Nici măcar nu suntem siguri ce ne-au dat, însă amândoi am fost varză.

– Și eu m-am afumat odata, spune Sarah, sora lui Blake.

Probabil are vreo optsprezece ani.

Blake se ridică brusc în fund, făcând-o pe Natalie să își lovească dinții de sticla de bere.

– *Poftim?* întreabă el mânios.

– A, nu știi? spune Sarah pe un ton dulce, comportându-se de parcă pur și simplu uitase să-i spună.

Evident, e mai bine că el n-a știut.

– *Auuuu!* se vaită Natalie, ținându-și mâna la gură.

– Îmi pare rău, spune Blake.

O sărută pe obraz și se întoarce spre sora lui.

– Cine dracu' te-a drogat, Sarah? Și să nu mă aburești. Ai face mai bine să-mi spui... S-a întâmplat ceva?

Blake e de-a dreptul îngrozit. Sarah își dă ochii peste cap.

– Nu. Nu s-a întâmplat nimic, deoarece Kayla a fost acolo și m-a dus acasă cu mașina. Și nu, nu știu cine a făcut-o, Blake, așa că te rog să te liniștești.

Sarah se întoarce spre noi.

– Ce spuneți?

– Omule, am să merg cu tine, îi spune Andrew lui Blake. Daă afli vreodată cine a făcut-o, dă-mi de știre. E foarte nasol să faci așa ceva.

Îl înghiontesc ușor pe Andrew. El pricepe și spune:

– În fine, Florida a fost o experiență, trebuie să recunosc, dar nu vreau s-o repet.

Andrew nu le zice nimic despre târfulița aia care a încercat să-i facă sex oral. Sunt bucuroasă că n-o face, deoarece ar fi o conversație stânjenitoare. Ca să nu mai spun că Natalie ar fi pe capul nostru toată ziua dacă ar afla. Stăm pe fotoliile puf și vorbim cu prietenii noștri până la vreo opt, când Blake trebuie s-o ducă pe Sarah acasă. La scurt timp după ce ei trei pleacă, toți ceilalți îi urmează, iar eu și Andrew rămânem singuri în prima noastră casă oficială ca proaspăt căsătoriți.

El se întoarce din bucătărie, ținând o lumânare pe care a aprins-o la aragaz. Ne-au dat drumul la gaz mai devreme. Apoi folosește flacăra pentru a celelalte lumânări de pe masă.

– O să dormim pe podea? îl întreb eu, urmărind ce face.

– Nu, spune el în timp ce se îndepărtează de lumânări.

Trage toate fotoliile în mijlocul încăperii și le lipește unul de celălalt, făcând un pat, după care lovește cu palma într-unul dintre ele.

– Deocamdată e suficient. N-am de gând să dorm pe jos. Ți dai seama ce durere de spate aș avea?

Zâmbesc.

– E ciudat, nu-i așa? spun eu, privind spre pereții goi ai casei noastre, imaginându-mi ce fel de poze sau tablouri ar putea să arate bine.

– Ce anume, faptul că nu avem mobilă sau electricitate? Ar fi trebuit să te obișnuiești până acum, spune el chicotind.

Mă ridic de pe fotoliu de lângă perete și mă așez pe patul improvizat. Întind mâna spre masă și îmi trec degetul peste ceara fierbinte a lumânării, lăsând-o să mă usture și apoi să se răcească, mulându-se pe vârful degetului meu.

– Nu, mă refer la casă. La noi. La tot.

– Sper că ciudat într-un mod bun.

– Firește, spun eu zâmbind.

În casă se lasă tăcerea. Lumina lumânărilor formează umbre mari care dansează pe pereți. Miroase a clor și a Pine-Sol și a alte produse de curățat, deși vag.

– Andrew, spun eu, îți mulțumesc că ai acceptat să ne mutăm aici.

Într-un târziu se așază lângă mine și privim amândoi flăcările o vreme.

– Unde în altă parte m-aș afla dacă nu acolo unde ești tu? întreabă el.

– Știi la ce mă refer, spun eu.

Întind mâna și îmi trec palma pe deasupra flăcării, doar pentru a simți căldura pe pielea mea și pentru a vedea cât de aproape pot ajunge înainte să fie prea mult.

– Știu, spune el, dar e la fel.

Îmi retrag mâna și mă uit la el; chipul lui pare catifelat în strălucirea portocalie a lumânării, chiar și cu acea barbă de câteva zile pe care și-a lăsat-o.

– Camryn, trebuie să-ți spun ceva, zice el.

Brusc, simt un gol în stomac când îi aud tonul.

– Ce... Vreau să zic, la ce te referi?



Sunt foarte agitată. Nu știu de ce. Andrew își ridică genunchii la piept și își sprijină antebrațele de ei. Se uită din nou spre flacăra, doar pentru câteva secunde, însă chiar și câteva secunde sunt prea mult.

– Andrew?

Mă întorc ca să mă uit bine la el. Observ că, atunci când îngHITE, gâtul i se mișcă. Se uită în ochii mei.

– Mi-au revenit durerile de cap, începe el, iar inima mi se oprește în loc.

Cred că-mi vine să vomit.

– Au început cam de luni, însă mi-am făcut programare la un medic de-aici. Mama ta mi l-a recomandat.

În acest moment o urăsc că mi-a ascuns asta. Măinile îmi tremură vizibil.

– Am rugat-o pe mama ta să nu-ți spună nimic, deoarece voiam ca aceste treburi cu casa să meargă bine...

– Ar fi trebuit să-mi spui.

El încearcă să mă ia de mână, însă i-o împing și mă ridic.

– De ce mi-ai ascuns asta?!

Mă simt amețită. Andrew se ridică și el, dar stă la distanță.

– Ți-am spus. Nu voiam să...

– Nu-mi pasă! Ar fi trebuit să-mi *spui!*

Îmi încrucișez brațele peste abdomen și mă aplec ușor. Sunt surprinsă că încă n-am vomat. Sunt cu nervii la pământ.

– Asta nu se poate întâmpla...

În cele din urmă îmi îngrop fața în mâini și încep să plâng cu suspine.

– De ce naiba se întâmplă asta?!

Andrew e lângă mine în două secunde. Simt cum mă cuprinde cu mâinile. Îmi lipește trupul de pieptul lui și mă ține strâns.

– Asta nu înseamnă nimic, spune el. Camryn, chiar nu mă simt așa cum mă simțeam înainte. Da, am dureri de cap, dar par a fi diferite.

Când mă calmez suficient cât să pot vorbi fără să mă înece, îmi ridic capul ca să-l văd.

El îmi cuprinde fața cu mâinile și îmi zâmbește vag.

– Iubito, știam c-aveai să reacționezi așa, spune el pe un ton blând. Nu vreau să te stresezi în următoarele patru zile, până când mă duc la medic.

Continuă să se uite în ochii mei.

– *Nu par a fi la fel.* Gândește-te la asta, pentru că îți spun adevărul.

– *Chiar* mi-l spui? întreb eu. Sau zici asta doar pentru a nu mă îngrijora?

Deja am stabilit în mintea mea că a doua variantă este exact ceea ce el încearcă să facă. Mă îndepărtez și încep să mă plimb prin cameră, cu brațele încrucișate și cu o mână la gură. Nu mă pot opri din tremurat.

– Nu te mint, zice el. Voi fi bine. Simt că voi fi bine și tu trebuie să crezi asta.

Mă răsucesc pe călcâie ca să-l privesc din nou.

– Andrew, nu mai pot face asta. N-am s-o fac.

Își înclină capul într-o parte; privirea lui e gânditoare, curioasă, îngrijorată.

Știu că vrea să dezvolt ceea ce tocmai am spus, dar n-am s-o fac. Nu pot, deoarece lucrurile pe care vreau să le spun nu vor face decât să-l supere și să-l rănească. Și ar fi doar niște cuvinte. Cuvintele se nasc din durere și mânie și o parte din mine, care vrea să se uite la Dumnezeu sau la cine sau ce o fi acolo, și să-i spună că poate să se ducă la dracu'.

Trebuie să mă calmez. Trebuie să fac un pas înapoi și să respir.

– Camryn?

– Vei fi bine, îi spun eu imediat. Știu că vei fi bine.

Vine la mine, mă sărută pe frunte și spune:

– Voi fi bine.

## Andrew

Ultimele patru zile au fost foarte stresante. Deși Camryn a spus că va rămâne optimistă și că nu va lăsa ca situația asta să pună stăpânire pe ea, trebuie să recunosc că n-a mai fost ea însăși. E cu nervii la pământ. De două ori am auzit-o plângând la baie și vomitând. De când i-am spus marțea trecută despre durerile de cap, s-a comportat aproape la fel ca atunci când trebuia să mergem să-i vizităm pe Aidan și pe Michelle în Chicago: forțându-se să zâmbească și prefăcându-se că râde când ceva se presupune că e amuzant. Pur și simplu nu e în apele ei. Făcându-mi griji pentru ea și aducându-mi aminte de ceea ce s-a întâmplat cu analgezicele, am întrebat-o direct dacă a găsit din nou acel “moment de slăbiciune”.

Ea spune că nu l-a găsit și o cred.

Însă de data asta nimic n-o s-o mai ajute să-și revină decât faptul că azi plecăm la spital și că sper că eu voi avea analizele bune.

Dacă nu... ei bine, nu vreau să mă gândesc la asta.

Îmi fac mai multe griji pentru ea decât pentru mine.

Camryn a fost rugată să aștepte într-o altă încăpere, în timp ce mi se face tomografia. Îmi dau seama că voia să se certe cu asistenta, dar s-a supus. Și, la fel ca data trecută, am impresia că stau aici de ore întregi simțindu-mă ușor claustrofobic în tunelul acestei mașinării uriașe și zgomotoase. *Stai cât se poate de nemișcat*, m-a rugat tehnicianul. *Încearcă să nu te miști, altminteri va trebui să-l facem din nou*. E inutil să mai spun că timp de cincisprezece minute aproape că nici n-am respirat.

Când tomografia a fost gata, mi-am scos dopurile din urechi și le-am aruncat în coșul de gunoi.

Camryn era pe cale să se piardă cu firea când asistenta care a venit să mă deconecteze de la aparat mi-a spus că abia miercuri vom afla rezultatele.

– Cred că glumiți!

Ochii lui Camryn erau sălbatici. Se uita când la mine, când la asistentă, sperând că vreunul dintre noi va face ceva.

M-am uitat la asistentă.

– Nu există nicio posibilitate să aflăm rezultatele azi?

Știind numai dintr-o simplă privire că soția mea nu avea să se miște din loc, asistenta a oftat și a spus:

– Mergeți în sala de așteptare și am să văd dacă pot să-l chem acum pe domnul doctor Adams să arunce o privire pe rezultate.

Patru ore mai târziu ne aflam în biroul doctorului Adams.

– Nu văd nimic anormal, a spus el, iar eu am simțit strânsoarea de fier a lui Camryn slăbind. Însă, ținând cont de trecutul pe care îl ai, cred c-ar fi în interesul tău să mă vezi o dată pe lună în următoarea perioadă și să îți notezi pe o foaie de hârtie orice schimbare semnificativă.

– Dar ați spus că nu se vede nimic, a rostit Camryn, strângându-mă din nou de mână.

– Nu, dar sunt de părere că ar fi în interesul lui Andrew să mă vadă. Ca să nu existe motive de îngrijorare. În felul acesta, dacă se întâmplă să apară ceva, o să îl prindem din timp.

– Credeți că e posibil să apară ceva?

Îmi venea să râd când am văzut privirea ușor frustrată de pe chipul doctorului, însă m-am uitat la Camryn și am zis:

– Nu, nu asta vrea să spună. Calmează-te. Totul e bine. Vezi, ți-am zis că totul va fi bine.

Și tot ce puteam să fac începând cu acea zi era să sper că îi spuneam adevărul.

*Câteva luni mai târziu...*

Andrew mi-a scris o altă scrisoare în prima lună de când ne-am mutat în noua noastră casă. Cred că am citit-o de o sută de ori. De obicei plâng, însă sunt și momente când zâmbesc. El mi-a spus că voia să o citesc o dată pe săptămână, pentru a marca o nouă săptămână în care nu se întâmpla nimic, în care totul era bine. Și chiar așa am și făcut. De obicei, o citeam duminică seară, după ce el adormea lângă mine în patul nostru. Dar, uneori, când adormeam prima, a doua zi dimineață mă întindeam și luam scrisoarea din cartea de pe noptieră și o citeam înainte ca el să se trezească. Și, ca de fiecare dată, când terminam, mă uitam la el cum dormea și speram ca săptămâna următoare să fie la fel.

Andrew mă uimea mereu. Mă uimea cu felul în care îi lucra mintea. Cu felul în care se putea uita la mine fără să spună ceva și să mă facă să mă simt cea mai importantă persoană din lume. Mă uimea cu felul în care putea fi atât de optimist, chiar și atunci când viața se năruia în jurul lui. Și cu felul în care putea



face ca lumina să strălucească în cele mai întunecate colțuri ale minții mele, când eu eram convinsă că nu aveam să mai văd niciodată vreo rază acolo.

Firește, avea și el zile proaste, propriile lui “momente de slăbiciune”, dar nu cred c-am mai cunoscut vreodată o asemenea persoană. Știu că nu voi mai cunoaște vreodată.

Poate că sunt slabă de inimă. Poate că, dacă nu era Andrew, eu n-aș mai fi fost oul care sunt azi. Uneori mă întreb ce s-ar fi ales de mine dacă nu l-aș fi cunoscut, dacă el n-ar fi fost acolo să mă salveze de la acea călătorie periculoasă și nehibzuită pe care m-am hotărât s-o întreprind de una singură. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă lui nu i-ar fi păsat de mine suficient cât să mă ajute să depășesc momentul *meu* de slăbiciune. Urăsc să mă pun în această lumină, dar, uneori, trebuie să înfrunți realitatea așa cum e ea, să vezi cum stau lucrurile cu adevărat și cum ar fi putut fi ele în raport cu acțiunile tale. Eu știu în inima mea că, dacă n-ar fi fost Andrew, n-aș mai fi putut fi astăzi unde sunt acum.

Aceste câteva luni care au trecut au fost extrem de dificile pentru noi, dar, în același timp, au fost pline de viață, încântare, dragoste și speranță.

Viața e un lucru misterios, adesea incorect. Însă cred că în tot acest timp petrecut cu Andrew am învățat că ea poate fi, de asemenea, și un lucru minunat și că, atunci când simți că un lucru care și se întâmplă e incorect, e doar felul în care Viața face loc altor lucruri mai bune care se pregătesc să vină. Îmi place să cred asta. Îmi oferă putere atunci cnd am nevoie.

Și acum chiar am nevoie.

Încerc să arunc o privire spre ceasul montat pe peretele alb al încăperii, însă de-abia pot să văd acele negre prin ochii mei încețoșați. Vreau să știu când mă aflu aici. Sunt epuizată și slăbită, fizic și psihic, și nu mai suport. Înghit cu greutate și gura mi-e foarte uscată. Ridic mâna ca să-mi șterg o lacrimă. Doar una. Nu prea am plâns. Durerea a fost atât de insuportabilă înainte, încât practic m-a secat de lacrimi.

Nu pot să fac asta. Am senzația că, din moment în moment, îmi voi dori să renunț. Vreau să le spun tuturor celor din încăpere să plece, să mă lase singură și să nu se mai uite la mine de parcă sufletul meu ar avea nevoie de vindecare. Are nevoie! Să fiu a naibii dacă n-are nevoie! Dar nimeni de-aici nu mi-l poate vindeca.

În mare parte sunt amorțită. Nu mai pot să simt nimic. Însă pereții spitalului încep să se strângă în jurul meu, dându-mi un

sentiment de claustrofobie. Însă nu simt *nicio* durere. Mă întreb dacă voi fi amorțita pe vede.

– Trebuie să încerci să împingi, spune Andrew de lângă mine, ținându-mă de mână.

Îmi întorc capul într-o parte ca să-l văd și să îl contrazic:

– Dar nu pot să-mi simt talia! Cum vrei să împing dacă nu pot să *simt* când *împing*?

Singura împingere pe care am reușit s-o fac au fost acele cuvinte rostite printre dinții încleștați.

El îmi zâmbește și îmi sărută fruntea asudată.

– Poți s-o faci, spune doamna doctor Ball dintre picioarele mele.

Strâng din ochi, îl trag tare de mână pe Andrew și împing. Cred. Deschid ochii și îmi permit să respir.

– Am împins? Funcționează?

*Dumnezeule, sper că nu m-am pârțâit! O, Doamne-Dumnezeule, ar fi al naibii de stânjenitor!*

– Iubito, te descurci de minune!

Andrew se uită acum spre doamna doctor, așteptând.

– Încă de câteva ori și e perfect, spune aceasta.

Neplăcându-mi cuvintele ei, respir frustrată printre dinți și îmi las capul pe pernă.

– Iubito, încearcă din nou, zice Andrew pe un ton blând, fără să-și piardă calmul, deși, de fiecare dată când îl văd uitându-se la doctoriță, simt o oarecare grijă ascunsă pe chipul lui.

Mă ridic din nou de pe pernă și încerc să împing, dar, ca de obicei, nu prea pot să-mi dau seama dacă eu chiar împing sau dacă pur și simplu am această senzație. Andrew își mișcă puțin mâna în spatele meu, pentru a mă ajuta să stau dreaptă, așa că împing din nou, închizând ochii atât de strâns, încât am senzația că mi-i împing cu totul în interiorul craniului. Dinții îmi sunt încheștați. Pe frunte mi s-au adunat broboane de sudoare.

Strig ceva de-abia auzit când mă opresc din împins și pot respira din nou.

Și simt ceva. Hoooo... nu e durerea – anestezia epidurală m-a vindecat de asta –, ci apăsarea bebelușului pe care *chiar* o simt. Dacă nu aș fi știut ce se întâmplă, aș fi bănuit că cineva tocmai mi-a băgat ceva enorm în vagin. Ochii mi se fac din ce în ce mai mari.

– Capul copilășului a ieșit, spune doamna doctor și apoi aud un sunet scârbos de sucțiune când curăță gâtul bebelușului cu un balon de aspirație.

Andrew vrea să se uite; își întinde gâtul ca un struț, încercând să vadă mai bine, însă nu vrea să plece de lângă mine.

– Camryn, încă de câteva ori, spune doamna doctor.

Împing din nou, făcând un efort și mai mare acum când știu că funcționează.

Ea scoate umerii bebelușului.

Mă împing o dată și copilașul nostru s-a născut.

– Te-ai descurcat de minune, spune doctorița în timp ce mai curăță puțin gâtul bebelușului.

Andrew mă sărută pe obraz și pe frunte, după care îmi dă la o parte de pe față și de pe gât părul îmbibat de transpirație. Câteva secunde mai târziu, țipetele bebelușului umplu camera de zâmbete și încântare. Izbucnesc în lacrimi suspinând atât de tare, încât tremur incontrollabil din pricina sentimentului de fericire.

Iar apoi doctorița face anunțul:

– E fetiță!

Eu și Andrew de-abia ne putem dezlipi ochii de la ea până ce nu i se cere să taie cordonul. Se îndepărtează de mine, însă zâmbește mândru când se duce și face onorurile. Nu se poate decide la cine să se uite mai mult, la mine sau la fiica noastră.

Zâmbesc și îmi rezem capul de pernă, fiind complet epuizată. În sfârșit pot să văd cum trebuie ceasul de pe perete, care îmi spune c-am fost în travaliu mai bine de șaisprezece ore.

Mai simt ceva apăsări și imbolduri între picioarele mele în vreme ce doamna doctor face niște lucruri despre care, ca să fiu sinceră, nu vreau să știu. Privesc spre tavan o vreme, pierdută în amintirile ultimelor nouă luni, până ce-l aud pe bebelușul nostru zbierând în cealaltă parte a încăperii. Ridic atât de repede capul, încât aproape că-mi zvâcnește de durere.

Andrew stă nemișcat în timp ce una dintre asistente o curăță și începe să o învelească într-o păturică. Se întoarce spre mine:

– Iubito, e clar că are plămânii tăi, spune el, după care își scoate degetele din urechi.

Zâmbesc și îi privesc pe amândoi, încercând să nu mă gândesc la ceea ce mi se face acolo jos. Și apoi Andrew vine din nou lângă mine.

Mă sărută pe buze și șoptește:

– Transpirate. Zid c-ai alergat la un maraton. Niciun pic de machiaj. Pelerină de spital. Și tot reușești să arăți bine.

Și în pofida tuturor acestor lucruri, *el* reușește, ca întotdeauna, să mă facă să roșesc.

Ridic mâna, în care îmi stă înfipt un ac de perfuzie, și îl apuc de față, trăgându-l spre mine.

– Am făcut-o, îi șoptesc eu peste buze.

El mă sărută din nou, iar apoi asistenta vine lângă noi, cu fiica noastră în brațe.

– Cine vrea să o țină? întrebă ea.

Eu și Andrew ne uităm unul la celălalt, însă el se dă la o parte, astfel încât asistenta să mi-o poată da mie.

– Nu, spun eu. Ia-o tu primul.

Fără să protesteze prea mult, Andrew cedează în cele din urmă și întinde mâinile ca să o ia. Asistenta i-o pune cu grijă în brațe și se îndepărtează atunci când vede că o ține bine. La început pare a fi încurcat, temându-se că o va scăpa sau că nu o ține bine, însă se relaxează imediat.

– Păr blond, spune el radiind, ochii săi verzi fiind ușor umeziți. Foarte mult păr blond!

Sunt atât de obosită, încât singurul răspunsul pe care i-l pot da e un zâmbet.

Andrew o privește, îi atinge obrăjorii și o sărută pe frunte. După câteva clipe, mi-o pune în brațe pentru primă oară. Și, în secunda în care stabilesc contactul vizual cu fiica mea, mă pierd

imediat. De-abia pot să văd printre lacrimile care îmi curg șiroaie pe obraji.

– E atât de perfectă, spun eu, fără să-mi iau ochii de pe ea.

Aproape că mi-e fiică s-o fac, temându-mă că, dacă mă uit în altă parte pentru doar o secundă, ea o să dispară sau eu mă voi trezi dintr-un vis.

– Perfectă, șoptesc eu și o sărut pe năsuc.



## Andrew

Întreaga familie, atât a mea, cât și a lui Camryn, se află în sala de așteptare – mai puțin tatăl și fratele ei. Aceștia încă nu știu dacă e fată sau băiat. Eu și Camryn nu am vrut să știm. Am hotărât să o lăsăm să ne surprindă. Și a făcut-o.

Înainte să las familia înăuntru să le vadă, stau alături de Camryn în camera privată în care am fost mutați la scurt timp după naștere. Suntem aici de ceva timp, așteptând ca asistentele să o aducă înapoi după ce o mai îngrijesc. O iau în brațe după ce asistenta verifică brățara de spital a lui Camryn și o potrivește cu cea numită “Bebe Parrish” pe care i-a pus-o la gleznă. O verific și eu înainte să o las pe asistentă să plece. Și mă uit la ea cu atenție. Vreau să mă asigur al naibii de bine că vor aduce înapoi același copilaș pe care l-au luat de-aici. Însă n-ai cum să încurci acea claie de păr blond și acel țipăt micuț, dar puternic, care mă face să îi fiu complet supus. Dacă ea ar putea vorbi, aș face orice mi-ar cere, fără să mă gândesc de două ori la asta. *Dă-mi un biberon!* Da, doamnă! *Schimbă-mi scutecul!* Imediat! *Calc-o pe asistenta aia pe picior, pentru că m-a învelit ca pe un afurisit de burrito!* Sigur că da, scumpo!

Camryn o ține la piept, hrănind-o.

Camryn a aflat că era din nou însărcinată cu o zi înainte să ne mutăm în noua noastră casă. Dar nu mi-a spus despre asta decât după întâlnirea cu medicul pe care am avut-o în acea zi de luni. A zis că i-a fost teamă, probabil în același fel în care și mie mi-a fost teamă să-i spun imediat că aveam din nou dureri de cap. Dar, pe urmă, am vorbit mult despre cum aveam să facem lucrurile diferite de data asta. Unul dintre acele lucruri a fost decizia ei de a-i da sân. La prima sarcină, Camryn nu era prea încântată de ideea ca un bebeluș să-i sugă sânul, mai ales când trebuia să o hrănească în public. Pe atunci, eu pur și simplu eram de acord cu dorințele ei și nu încercam niciodată să i le schimb. Ca să fiu sincer, nu aveam niciun motiv s-o fac.

Dar, de data asta, când ea a adus din nou subiectul în discuție, a spus:

– Iubitule, știi ce? Am citit multe despre sarcină și despre beneficiile de a-i da sân bebelușului și chiar nu-mi pasă de ceea ce cred oamenii. Simt că vreau s-o fac și că *ar trebui*.

Și eu am răspuns:

– Atunci, și eu cred c-ar trebui s-o faci.

Mă așez lângă ea. Am fost bucuros că a luat singură această decizie, fără ca eu să preiau inițiativa. Hei, atâta timp cât eu nu

încep să fac lactație de bărbat și ea nu vrea să-l încerc, n-am nimic împotriva deciziilor pe care le ia.

– Am citit că majoritatea bebelușilor se nasc cu ochii albaștri, spune Camryn, uitându-se la ea, însă cred că mai târziu o să aibă ochii tăi verzi.

O mângâi ușor pe cap pe fiica noastră.

– Poate că așa va fi.

Nu mă pot opri din a le privi pe amândouă; frumoasa mea soție și prețioasa mea fiică. Mă simt de parcă aș fi pășit într-o altă lume, una mai luminoasă decât mi-aș fi imaginat vreodată. Chiar nu credeam că voi putea fi mai fericit decât atunci când eram doar eu și Camryn. Nu credeam că așa ceva era posibil.

Cred că ea se află încă într-un oarecare șoc.

– La ce te gândești? întreb eu, nerenunțând la zâmbetul meu cald.

Ochii ei oboșiți se împlânzesc când se ridică spre mine.

– Aveai dreptate, spune ea.

Bebeluşul scoate un mic sunet ca de supt, atât de vag, încât de-abia îl aud, însă mi-am dat seama că sunt atent la toate sunetele și mișcările pe care le face.

Camryn continuă:

– Ai spus că de data asta nu aveam să mai sufăr vreun avort. Ai spus că tumoarea ta nu avea să recidiveze. Ai spus că toate lucrurile se vor așeza la locul lor. Și exact așa s-a și întâmplat.

Se uită la bebeluș pentru o clipă, mângâindu-i sprânceana cu degetul, după care se uită din nou la mine.

– Îți mulțumesc că ai avut dreptate.

Mă ridic de pe scaun, o apuc de bărbie și de obraz și o sărut pe buze.

Apoi aud un ciocănit ușor, iar ușa se deschide încet. Mama bagă capul înăuntru.

– Intră, îi spun eu, făcându-i semn să vină.

Ușa supradimensionată se deschide larg și intră atât de mulți oameni, încât încetez să-i mai număr după Aidan și Michelle, care e însărcinată în cinci luni.

Urmează o serie de îmbrățișări, toată lumea încercând, în același timp, să vadă bebelușul.

– Frățioare, felicitări! spune Aidan, bătându-mă pe spate. Știam eu că aveai să devii tată înaintea mea.

Întinde mâna și o mângâie pe Michelle pe pânțe. Ea îi împinge mâna în joacă și spune ceva legat de faptul că ar face mai bine să nu-și mai bage degetul în buricul ei. Apoi mă îmbrățișează și se duce lângă Camryn.

– O s-avem un băiat, spune Aidan

– Pe bune? zic eu. Supcr!

Anunțul o face și pe Camryn atentă, însă Michelle continuă ce a început Aidan.

– El nu știe sigur, spune ea. Doar crede că știe.

Camryn râde ușor și spune:

– Ascultă-mă pe mine, dacă unul dintre frații Parrish spune că are băiat sau fată, cel mai probabil are dreptate.

– Bine, o să vedem, zice Michelle, care încă nu e prea convinsă.

Mă uit la fratele meu și i-am mai văzut această privire încrezătoare. Da, categoric vor avea un băiat.

– O, Doamne-Dumnezeule, o aud pe Natalie spunând încet pe undeva prin cameră, păturica e roz. Asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă?

Își duce ambele mâini la față, degetele ei pline de inele atingându-i buzele. Sunt de-a dreptul surprins că e atât de liniștită. Blake se află lângă ea, tăcut ca întotdeauna.

Camryn se uită mai întâi la mine și, când încuviințez din cap, le spune tuturor:

– Da, ea e fetița noastră.

Toate femeile se îndreaptă imediat spre pat. Mama lui Camryn întinde mâinile, dorind să o țină prima, și Camryn își acoperă sânul cu cămașa de noapte, punându-i-o cu grijă în brațe.

– O, Camryn, e atât de frumoasă! spune Nancy pe un ton melodios.

Părul ei blond decolorat e prins într-un coc în vârful capului. Ochii ei sunt la fel de albaștri ca ai lui Camryn. Ele chiar seamănă.

– E perfectă! Nepoțica mea perfectă!

Roger, tatăl vitreg al lui Camryn, stă lipit de perete și pare îngrozit. Nu sunt sigur dacă e din cauză că o astfel de situație îl face să nu se simtă în largul lui sau pentru că și-a dat seama că s-a căsătorit cu o bunică. Râd în sinea mea.

Asher e următorul care mă îmbrățișează.

– Dacă ar fi fost băiat mi-aș fi făcut griji că mai e unul ca tine prin lume, spune el rânjind și înghiontindu-mă cu cotul.

– Da, ei bine, mai așteaptă puțin, frățioare, spun eu, inspirând șuierător, tu ești următorul la rând și unul care seamănă cu tine e la fel de rău ca unul care seamănă cu mine.

– Nu sunt atât de sigur, comentează el.

– Nu, ai dreptate, spun eu. Mai întâi, pentru a putea avea un copil, trebuie să ai o prietenă. Nu cred că trebuie să-ți faci griji c-o să ai un copil în următoarea perioadă.

– Amice, am o prietenă, zice el.

– Pe cine? Pe Lara Croft? Sau pe una dintre fetele lui Luis Royo<sup>7</sup>? întreb eu râzând.

– Cum zici tu, omule, spune el, încrucișându-și brațele la piept și clătinând din cap.

Știu că va fi nevoie de mai mult decât atât pentru a-l scoate din sărite. Dacă nu l-aș necăji, ar crede c-am pățit ceva.

– Unchiul Asher, spun eu pentru a compensa asta. Sună bine, nu?

El încuviințează gânditor:

– Da, și eu cred că sună bine.

Nancy o pasează pe fiica noastră mamei mele. N-am mai văzut-o niciodată atât de mândră. Se uită când la mine, când la bebeluș.

– Are nasul și buzele tale, Andrew, spune mama.

– Și părul și plămâniile lui Camryn, precizez eu.

---

<sup>7</sup> Artist spaniol, cunoscut pentru ilustrațiile sale fantastice. (N.t.)

Natalie e lipită de pat și bate din picior, ținând mâinile în față. Mama observă cât e de nerăbdătoare s-o țină, așa că își sărută nepoata pe cap și i-o dă lui Natalie.

– Nat, sper că te-ai spălat pe mâini, spune Camryn de pe pat.

– M-am spălat! zice Natalie, după care o ignoră pe Camryn și începe să-i vorbească fiicei mele, deși a adormit. O, ești cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată.

Vocea i se ridică din ce în ce mai sus, cu cât devine mai încântată. Apoi se uită direct la Camryn și spune cu o mină serioasă:

– O, Doamne, vreau și eu unul!

Ochii lui Blake se măresc brusc și cred că nu mai respiră. Când mă uit la el după câteva minute, i s-a alăturat lui Roger lângă perete.

Brenda, mătușa lui Camryn, e următoarea la rând, iar apoi una dintre verișoarele ei. După ce Michelle o ține câteva minute și spune întruna cât e de frumoasă, o pune înapoi în brațele lui Camryn. Mă așez din nou pe scaunul de lângă patul ei.

– Așadar, ați hotărât ce nume îi puneți? întrebă mama.

Eu și Camryn ne uităm unul la altul și ne gândim la același lucru.



– Nu încă, răspunde Camryn, și asta e tot ce spune.

Știu că probabil sunt singurul din această încăpere care își dă seama acum că subiectul a fost adus în discuție: Camryn nu poate să nu se gândească la Lily. Însă lasă momentul acela să treacă și sărută bebelușul pe obraz, categoric mândră de ceea ce are, în pofida a ceea ce a pierdut.

Cei mai mulți membri ai familiei pleacă înainte de lăsarea serii, însă mamele noastre mai rămân puțin, încercând să se cunoască mai bine. Asta e pentru prima oară când au făcut cunoștință în mod oficial. Pleacă și ele într-un târziu, cu puțin înainte să se facă ora șapte, tocmai când asistenta intră în cameră pentru a vedea ce fac bebelușul și Camryn.

Când noi trei rămânem din nou singuri, sting luminile și o las aprinsă doar pe cea de la baie. Fiica noastră doarme liniștită în brațele lui Camryn, care știu că, deși e obosită, complet epuizată, nu vrea să lase bebelușul din brațe, ca să poată și ea dormi. M-am oferit să o iau, pentru a se culca, însă a insistat să stea trează.

Le privesc pe amândouă preț de o clipă, o clipă atât de perfectă, iar apoi mă duc și mă așez pe marginea patului, lângă ele.

Camryn se uită la mine și înapoi la îngerașul care doarme.

– Lily, spun eu simplu.

Camryn se uită înapoi la mine, confuză.

Încuviințez lent, ca și când aș spune: *Da, m-ai auzit bine*, iar apoi ating din nou capul neted al bebelușului nostru.

– Îți aduci aminte ce ți-am spus? Când eram în Chicago și ți-am găsit pastilele?

Ea clatină din cap.

De data asta ating chipul lui Camryn, trasând cu degetul o parte și după aia cealaltă parte.

– Am spus că Lily nu era pregătită atunci.

Fac o pauză și adaug zâmbind:

– Același suflet, un alt trup.

În ochii lui Camryn sclipește ceva profund. Își înclină ușor capul într-o parte, privindu-mă mirată. Apoi se uită din nou la copilaș și nu își ridică privirea multă vreme.

Când o face, lacrimile îi curg șiroaie pe obraji.

– Așa crezi? întreabă ea pe un ton plin de speranță.

– Da, așa cred.

Începe să plângă și mai tare și o apasă ușor pe Lily de sânii ei, legănând-o. Apoi se uită la mine și încuviințează din cap de câteva ori.

– Lily, șoptește ea încet și o sărută pe creștet.

A doua zi dimineață, mă trezesc în scaunul de lângă patul lui Camryn, unde am adormit aseară. O aud pe Camryn vorbind încet și, ca de fiecare dată, mă prefac că dorm când ea citește scrisoarea pe dat-o cu câteva luni în urmă.

## Camryn

*Dragă Camryn,*

*Știu că îți este teamă. Aș minți dacă aș spune că nici eu nu sunt un pic speriat, dar trebuie să cred că, de data asta, totul va fi bine. Și va fi.*

*Am trecut prin nenumărate lucruri împreună. Mai multe decât majoritatea oamenilor, într-un timp atât de scurt. Dar, indiferent de ceea ce s-a întâmplat, singurul aspect care nu s-a schimbat e faptul că noi suntem încă împreună. Moartea nu m-a putut lua de lângă tine. Slăbiciunea nu a putut să mă facă să te văd într-o lumină proastă. Drogurile și toate celelalte rahaturi care vin odată cu ele nu au putut să te ia de lângă mine sau să te întoarcă împotriva mea. Cred că pot spune cu mâna pe inimă că noi doi suntem invincibili.*

*Poate că toate astea au fost un test. Da, mă gândesc adesea la acest lucru și m-am convins că așa e. Mulți oameni iau Destinul de bun. Unii au la picioarele lor tot ce și-au dorit vreodată sau tot ce au avut nevoie, însă fac abuz de acele lucruri. Alții trec chiar pe lângă șansa lor, întrucât nu-și*

*deschid niciodată ochii suficient cât să vadă că e acolo. Însă noi doi, chiar înainte să ne fi cunoscut, am riscat totul, am luat propriile noastre decizii, fără să-i ascultăm pe cei din jurul nostru spunându-ne în atâtea feluri că e greșit ceea ce facem. Nu, noi am făcut-o în felul nostru, indiferent cât de nesăbuiți sau de nebuni, sau de originali am fost. Cu cât ne străduiam și ne luptam mai tare, cu atât mai dificile erau obstacolele. Pentru că noi a trebuit să dovedim că eram autentici.*

*Și știu că exact asta am și făcut.*

*Camryn, vreau să citești această scrisoare o dată pe săptămână. Nu contează ziua sau ora, ci vreau pur și simplu s-o citești. De fiecare dată când o deschizi, vreau să vezi că a mai trecut o săptămână și că încă ești însărcinată. Că eu încă sunt sănătos. Că noi suntem încă împreună. Vreau să te gândești la noi trei, la tine, la mine și la băiețelul sau fetița noastră, călătorind prin Europa și America de Sud. Pur și simplu imaginează-ți asta. Pentru că o s-o facem. Îți promit!*

*Tu ești totul pentru mine, iar eu vreau să rămâi puternică și să nu permiți fricii de trecut să întineze calea spre viitorul nostru. De data asta, totul va fi bine, Camryn, totul va fi bine, îți jur.*

*Te rog să ai încredere în mine.*

*Până săptămâna viitoare...*

*Cu dragoste,*

*Andrew*

Îmi ridic ochii din scrisoare, punând-o pe pat, strânsă între degetele mele. Lily doarme liniștită lângă mine, în pătuțul cu roți al spitalului. A durat ceva vreme să-l conving pe Andrew să o pună acolo în loc să o țină în brațe pe toată durata nopții. Însă m-am trezit des să verific dacă ea încă mai respira. Verific din nou. Nu mă pot abține; presupun că voi face asta câteva luni de-acum încolo.

Într-un târziu, împăturesc scrisoarea lui Andrew. Probabil crede că voi înceta s-o mai citesc, acum că Lily s-a născut. Dar n-am s-o fac. N-am să încetez niciodată să citesc prima scrisoare pe care mi-a dat-o, însă nu știe asta. E mai bine să țin unele lucruri numai pentru mine.

– Ești pregătită să punem destinațiile alea în pălărie? întreabă Andrew.

Mă întreb de cât timp e treaz. Mă uit la el și îi zâmbesc.

– Hai să mai așteptăm câteva luni.

El încuviințează din cap și se ridică de pe scaun.

– Cum ai putut să dormi în halul ăsta? îl întreb eu. Trebuia să te culci pe canapea.

Gesticulez spre canapeluța de lângă geam. Andrew își întinde brațele și apoi își trosnește spatele și gâtul. Nu îmi răspunde.

– Acum putem să luăm de la mama toate lucrurile alea de la petrecerea bebelușului și să le ducem la noi acasă, spun eu.

Andrew zâmbeste năstrușnic.

– Stai... ai făcut-o deja, nu-i așa?

El te ridică și se mai întinde puțin.

– Ca să fiu sincer, nu eu. Ieri, Natalie, Blake și cu mama ta au dus toate lucrurile acolo, după ce au plecat de la spital, și le-au și aranjat.

N-am vrut sub nicio formă să fac asta în timp ce eram însărcinată. Era doar o altă modalitate de a mă îngrijora că o luam înainte și ca apoi aveam să sufăr din nou un avort. Din același motiv am refuzat să aflăm sexul copilășului înainte de naștere. Nu voiam să mă gândesc sau să depind de toate lucrurile alea, așa cum am făcut-o înainte. Mă gândeam că îmi va aduce ghinion. Andrew nu prea a fost de acord cu asta, dar nu a spus niciodată nimic și nici nu a încercat să mă facă să mă răzgândesc.

– Și, așa după cum îți poți imagina, continuă el, deoarece Michelle și mama sunt în oraș, acasă te așteaptă mult mai multe lucruri decât cadourile de la petrecerea bebelușului.

\* \* \*

A doua zi, când Andrew deschide ușa de la casă și eu intru cu Lily în brațe, văd imediat că avea dreptate și în legătură cu asta. Casa este imaculată. Eu n-aș fi putut niciodată să o curăț așa. În timp ce Andrew mă conduce prin camera de zi spre hol, zăresc un monitor de bebeluși pe barul de la bucătărie, unul pe măsuta de cafea din camera de zi, unul pe masa din baie și, într-un sfârșit, unul în camera lui Lily, în care tocmai am intrat.

Mi se taie răsufarea și fac ochii mari.

– O, Andrew, uite ce-au făcut!

Lily se foiește în brațele mele, probabil din cauza vocii mele entuziasmata, însă se liniștește imediat.

Pătuțul e lipit de un perete și are deasupra o jucărie muzicală mobilă cu Winnie the Pooh. Lângă peretele cu geamul, se află un dulap și o masă de schimbat asortate. Andrew deschide sertarele pentru a-mi arăta că toate sunt pline de haine și pături, și bavețele, și șosețe, și multe alte lucruri. Deschide dulapul și văd zeci de rochițe și costumașe. Pe



peretele de lângă masa pentru schimbat sunt atâtea pachete de scutece, încât am senzația că n-o să mai trebuiască să cumpărăm niciodată așa ceva. Desigur, știu că e doar o iluzie.

Andrew mă scoate înapoi pe hol și deschide dulapul de lângă baie, pentru a-mi arăta un premergător nou-nouț, un leagăn de bebeluși și o chestie ciudată care pare a folosi la gimnastică, toate în cutiile în care au venit.

– Va trebui să le asamblez atunci când va fi pregătită să le folosească, spune el. Dar va mai dura puțin.

– Crezi că poți să faci asta de unul singur? glumesc eu.

El își ridică bărbia și spune pe un ton infatuat:

– Fără ca măcar să citesc instrucțiunile!

Rid în sinea mea. Apoi sunt condusă în dormitorul nostru. Lângă pat se află un pătuț alb pe roți.

– L-am cumpărat pentru tine, spune el, zâmbind mândru. Știu că multă vreme n-ai s-o poți lăsa singură în camera ei, așa că m-am gândit că vei avea nevoie de el.

Se îmbujorează. Mă apropii imediat de el și îl sărut pe colțul gurii.

– Aveai dreptate, spun eu. Îți mulțumesc.

Lily se foiește din nou, iar de data asta se trezește de-a binelea. O ia de la mine.

– Am s-o schimb eu, spune el.

Mă așez pe pat și mă uit la ce face. O pune și pe ea pe pat și o scoate din păturică. Din plămâni ei ies cele mai drăguțe și mai asurzitoare plansete. Mănuțele și picioarele ei se mișcă dintr-o parte în alta. Capul ei se face roșu ca sfecla. Însă pe Andrew nu-l deranjează deloc. Iar, când îi desface scutecul, nu e îngreșat la vederea surprizei pe care i-a lăsat-o. Recunosc că sunt surprinsă văzând cât de ușor și-a acceptat noul rol de tătic.

\* \* \*

După ce concediul de maternitate a luat sfârșit, mi-am reluat locul muncă de la Bath and Body Works, însă acum lucrez doar cu jumătate de normă. Șefa mea, Janelle, e super de treabă și îi place atât de mult de mine, încât mi-a mărit leafa pe oră cu un dolar, atunci când a aflat că eram însărcinată. Numai eu și Natalie lucrăm acum acolo; Natalie lucrează cu normă întreagă și mi-a făcut și mie treaba în ultimele șase săptămâni, cât am stat acasă. Însă nu a deranjat-o. Spune că pune bani deoparte pentru a-și cumpăra o casă a ei. De fiecare dată când mă văd cu Blake și Natalie, îmi dau seama că ei chiar se iubesc. Să fiu sinceră, n-am mai văzut-o niciodată pe Natalie să fie atât de

fericită. Credeam că era fericită cu Damon, însă îmi dau seama că a fost foarte tolerantă și că a avut o părere nu foarte bună despre ea. Blake e difent. Sunt aproape sigură că vor rămâne împreună.

Andrew s-a angajat la un service auto la vreo trei săptămână după ce ne-am mutat în noua noastră casă. Cunoștințele sale la capitolul mașini i-au asigurat un salariu bunicele. În mod categoric câștigă mai mult decât mine, însă încearcă să mă facă să mă simt bine, spunând: “Rahatul ăsta nu se compară cu faptul că ai împins-o pe fetița mea prin...” Îl opresc aici de fiecare dată.

Nu e necesar, Andrew, dar îți mulțumesc!

După părerea mea, bonele sunt doar pentru oamenii bogați. Sincer, nu văd cum cineva care ia salariul minim ar putea să-și permită o bonă. Ar munci doar ca să plătească bona, ceea ce n-are niciun sens. Lăsând la o parte asta, eu și Andrew am căzut de acord că nu vrem să ne dăm copilul pe mâna unor străini. Așa că Janelle mi-a făcut orarul de lucru în așa fel încât să îmi pot lucra turele de jumătate de normă în serile în care Andrew e acasă și în fiecare weekend.

O ducem bine și punem bani deoparte, de parcă am fi făcut asta toată viața. Se prea poate să avem în cont o sumă din șase

cifre, însă economisim pe cât de mult putem și cheltuim cât mai puțin posibil. Pe lângă locurile noastre de muncă, eu și Andrew mai și concertăm în fiecare sâmbătă în care nu lucrez, într-un bar pe care Rob, fratele lui Blake, l-a deschis în oraș. Nu știu exact ce s-a întâmplat cu The underground, însă Rob a trebuit să-l închidă. Se zvonește că Rob a scăpat ca prin urechile acului să nu fie arestat. Presupun că e din cauză că nu avea autorizație pentru acel bar, nu știu. Însă acum Blake e managerul noului bar, iar în serile în care eu și Andrew cântăm acolo, primim jumătate din taxa de intrare, care e mai mult decât am făcut vreodată cântând la oricare alt bar, în afară de cel al lui Aidan. Sâmbăta trecută am adunat vreo opt sute de dolari.

Asta înseamnă și mai mulți bani pentru economiile noastre și pentru planurile de a merge oriunde ne va spune biletul din pălărie.

Și cu toate că Andrew va da tot ce-i mai bun la fiecare reprezentație, așa cum a făcut mereu, acum îmi dau seama că, atunci când suntem pe scenă împreună, de-abia așteaptă să terminăm, ca să o putem lua pe Lily de la mama sau de la cine e suficient de norocos pentru a o avea în acele câteva ore.

Andrew se comportă minunat cu Lily. Nu încetează niciodată să mă uimească. Se trezește în toiul nopții la fel de mult ca și mine, pentru a-i schimba scutecele, și uneori chiar stă treaz cu mine când o hrănes. Are și el momentele lui de bărbat, așa că nu e în totalitate Domnul Perfect. Aparent, nu e cu totul imun la scutecele pline, iar dimineață l-am prins ținând mâna la nas în timp ce încerca să o schimbe pe Lily. Am râs, însă m-am simțit atât de prost, încât nu am rezistat și m-am dus să-i iau locul. El a ieșit din cameră cu tricoul tras peste nas.

Și... ei bine, nu vreau să trag concluzii pripite, însă cred că Lily l-a împlânzit pe Andrew atât de tare, încât e posibil ca el s-o placă acum pe Natalie. Poate doar puțin. Nu știu, dar, ori de câte ori apare Nat, ținând-o pe Lily și făcând-o să zâmbească atunci când îi vorbește foarte animată, Andrew pare să nu mai aibă nimic împotriva. Când Lily are deja trei luni, abia mai pot să-mi mai amintesc când a fost ultima oară când Andrew i-a spus hienă lui Natalie sau mi-a aruncat acea privire exasperată când ea nu se uita.

Încă se înfioară când Natalie se autointitulează nașa lui Lily, dar... eu zic s-o luăm încetul cu încetul. O să cedeze el la un moment dat.

## Andrew

*9 februarie – prima aniversare a lui Lily*

– Au venit Aidan și Michelle! o aud pe Camryn strigând din camera de zi.

Închei ultimul nasture pe spatele rochiței lui Lily și o iau de mână. Însă ei nu-i place, așa că își trage mâna din strânsoarea mea și mă apucă în schimb de degetul arătător.

– Scumpo, hai să mergem, spun eu, uitându-mă în jos la ea. Unchiul Aidan și mătușa Michelle au venit aici să vadă sărbătorita!

Pot să jur că înțelege ce-i spun.

Mă strânge de deget cât de tare poate, chicotește și face un pas mare înainte, ca și cum nu aș fi suficient de rapid în a ține pasul cu ea. Cu spatele aplecat, înaintez rapid cu jumătate de pas în timp ce ne târșâim picioarele pe culoar, lăsând-o pe ea să alerge înaintea mea cu piciorușele ei grăsuțe. Când mai are puțin și cade, o apuc de mână, o ridic ușor și o las să-și recapete echilibrul. A început să meargă pe când avea zece

luni. La șapte luni a spus “Dada” și m-am topit când am auzit-o strigându-mă așa pentru prima oară.

Și Camryn avea dreptate – are ochii mei verzi.

– *Lily!* exdamă Michelle pe un ton exagerat, lăsându-se pe vine la nivelul lui Lily și îmbrățișând-o. O, Doamne-Dumnezeule, ce *mare* te-ai făcut!

O sărută pe obraji, pe frunte și pe nas, iar Lily chicotește incontrollabil.

– Miam miam miam! face Michelle, prefăcându-se că-i mănâncă obraji.

Mă uit la Aidan, care îl ține în brațe pe Avery, nepotul meu. Întind mâna spre el, însă e timid și se ferește de mine, cuibărindu-se la pieptul lui Aidan. Dau înapoi, sperând că n-o să înceapă să plângă. Aidan încearcă să-l convingă să vină la mine.

– A învățat să meargă? întrebă Camryn, care stă lângă mine.

Michelle o urmează pe Lily în camera de zi, unde găsește o mulțime de baloane roz lipite de tavan. Când Lily își dă seama că nu poate ajunge la baloane, renunță și se duce direct la mormanul ei de cadouri.

Aidan îi înmânează lui Camryn două cadouri împachetate și ne alăturăm lui Michelle și lui Lily în camera de zi. Camryn pune cadourile lângă celelalte.

– Încearcă, ne răspunde Aidan cu privire la progresul lui Avery în ale mersului. Se ține de canapea și merge pe lângă ea, dar nu prea are curajul să-i dea drumul.

– O, Doamne, seamănă leit cu tine, frățioare, zic eu. Bietul copil!

Aidan mi-ar trage una în stomac dacă ar avea vreo mână liberă.

– E adorabil, spune Camryn, în timp ce întinde mâinile să-l ia.

Normal că e, dar trebuie să-mi necăjesc puțin fratele.

La început, Avery se uită la ea de parcă ar fi nebună, însă apoi se răzbună pe mine c-am vorbit urât de tatăl lui și se duce fără nicio problemă în brațe la Camryn.

Aidan râde.

Nancy și Roger, Natalie și Blake, Sarah și prietenul ei, care are deja un copil cu fosta lui iubită, sosesc practic în același timp. La scurt timp după ei, vecinii noștri, Mason și Lori, un cuplu tânăr, cu un copil de doi ani, sosesc cu daruri. Lily, fiind o mică alintată, se apleacă cu mâinile și capul pe covor,



ridicându-și în aer fundul învelit în scutec. Apoi se preface că a căzut și spune “Ă-ău”, făcându-i pe toți să râdă.

– Uită-te la părul ăla blond și cârlionțat, spune Michelle. Și Camryn avea părul atât de alb când era mică? o întreabă ea pe mama lui Camryn, care stă lângă ea.

Nancy încuviințează.

– Da, exact așa îl avea.

Mai târziu, după ce au ajuns toți, Lily se duce să-și deschidă cadourile și, la fel ca maică-sa, cântă și dansează, și se dă în spectacol în fața tuturor. Iar apoi, când vine momentul să sufle în lumânări (ca să fiu sincer, eu le-am suflat pentru ea), practic face baie în tort și în glazura purpurie. O are în păr și pe gene și în ambele nări. Camryn încearcă în zadar să o oprească să facă un dezastru prea mare, însă renunță și o lasă pe Lily să se distreze.

Lily este epuizată cu mult înainte ca ultimii ei musafiri să plece.

– Cred că baia a făcut-o să cadă lată, îmi șoptește Camryn în timp ce o privim cum doarme în patul ei.

O iau pe Camryn de mână și o trag după mine, lăsând ușor întredeschisă ușa camerei lui Lily.

Stăm pe canapea împreună, uitându-ne la un film pentru următoarele două ore, după care Camryn mă sărută pe buze și se duce să facă un duș.

Eu opresc televizorul și mă ridic de pe canapea, aruncând o privire de jur împrejurul încăperii. Aud apa de la duș curgând și mașinile trecând pe strada din fața casei. Mă gândesc la conversația pe care am avut-o ieri cu șeful meu, care mi-a spus că, de vreme ce am deja doi ani de când lucrez la el, urmează să primesc un concediu de două săptămâni. Dar știu că două săptămâni pur și simplu nu sunt suficiente când vine vorba ca eu și Camryn să facem toate lucrurile pe care ni le dorim. Toată această problemă cu locul de muncă este singurul aspect pe care nu prea am putut să îl lămurim când vine vorba de ceea ce vom face când vom dori să plecăm din Raleigh timp de o lună sau chiar mai mult. Niciunul dintre noi nu vrea să își piardă serviciul, însă cel puțin am ajuns la o concluzie: e un sacrificiu pe care suntem dispuși să-l facem și pe care va *trebui* să-l facem, dacă ne dorim să ne împlinim visurile de a călători prin jurul lumii și să evităm să fim victimele aceluia tip de viață monotonă care ne bagă în sperieți.

Știm că nu vom avea pentru totdeauna aceste locuri de muncă. Și, ei bine, cam asta e și scopul.

Însă i-am spus șefului meu că da, voi avea nevoie să-mi iau acele zile de concediu în următoarele câteva luni. M-am hotărât să nu îi dau de știre că vreau să plec până ce nu vorbesc și cu Camryn în seara asta.

Mă ridic de pe canapea și scot un caiet de notițe din sertarul biroului, după care mă duc și mă așez la masa din bucătărie. Și încep să scriu tot feluri de locuri despre care eu și Camryn am stabilit deja că vrem să le vizităm: Franța, Irlanda, Scoția, Brazilia, Jamaica... Scriu până ce adun în mijlocul mesei un teanc de bucățele de hârtie. În timp ce le împăturesc unul câte unul și le pun în pălăria de cowgirl a lui Camryn, aud apa închizându-se la baie.

Camryn intră în bucătărie cu părul umed lipit de spate.

– Ce faci? întreabă ea, însă află singură înainte să-i pot răspunde.

Se așază lângă mine și zâmbește. Țsta-i un semn bun.

– Poate c-ar trebui să plecăm în mai sau iunie, sugerez eu.

Ea își trece un pieptene prin părul umed de câteva ori și se gândește puțin la asta. Apoi pune pieptenele pe masă.

– Crezi că Lily e pregătită pentru asta? întreabă ea.

Încuviințez.

– Da, eu cred că e. A învățat să meargă. Am spus că vom aștepta până când va putea să meargă.

Camryn încuviințează la rândul-i, încă gândindu-se la asta, dar nu pare sigură.

– Trebuie s-o învățăm de mică, zice ea.

În mod categoric nu suntem precum celelalte familii. O mulțime de părinți ar respinge ideea de a ieși din țară cu un copil mic doar pentru a călători. Dar nu și noi. Recunosc că nu toți oamenii pot face asta, însă, pentru noi, este singura cale. Desigur, “călătoriile noastre în afară” nu vor fi ca excursiile pe care eu și Camryn le-am făcut de-a lungul Statelor Unite. Nu se poate să conduci cu un bebeluș în mașină ore și zile, și săptămâni întregi, fără vreo țintă anume – Lily ar urî asta. Nu, în aceste călătorii vom sta cumiți în orașele pe care vrem să le vizităm și nu vom trece dintr-un oraș într-altul fără să ne odihnim prea bine. Și, din nefericire, nu vom lua Chevelle-ul.

Camryn trage pălăria de cowgirl spre ea și bagă mâna înăuntru.

– Ai adăugat toate locațiile pe care le-am notat? întrebă ea.

– Firește, îi răspund.

Mijește ochii în joacă.

– Miști.

– Poftim? Nu, chiar le-am pus.

Îmi trage una în tibie cu piciorul ei gol.

– Andrew, minți de-ngheață apele!

Apoi începe să scoată bucățelele de hârtie și le despătorește, citindu-le rând pe rând.

– Jamaica.

Îl pune jos.

– Franța.

Îl pune peste primul.

– Irlanda. Brazilia. Bahamas. Insulele Virgine. Mexic.

Rând pe rând, le pune unul peste altul.

După ce mai extrage câteva, îl scoate și pe ultimul, ținându-l împăturit între degete și mârâind la mine.

– Ceva îmi spune că pe ăsta nu scrie “Italia”.

Încearcă din răspuțeri să nu zâmbească.

Nu știi de ce credeam că voi putea scăpa basma curată din situația asta.

În timp ce încerc să nu râd și să par serios, ea despătorește hârtia și citește ce scrie pe ea:

– Australia.

Aruncă hârtia peste celelalte.

– Ar trebui să te penalizez pentru c-ai trișat, zice ea, ridicând bărbia și încrucișându-și încăpățânată brațele la piept.

– O, haide, spun eu, nefiind în stare să stau serios. Cel puțin nu am adăugat mai multe pe care să scrie “Brazilia”.

Râd.

– Totuși, te-ai gândit la asta, nu-i așa?!

Mă înfior la tonul ei puternic și ne uităm amândoi spre hol, unde Lily doarme în camera ei.

Camryn se apleacă peste masă și spune printre dinți:

– Te penalizez. Fără sex timp de o săptămână.

Se așază la loc, rezemându-se de speteaza scaunului și zâmbindu-mi arogantă.

Ok, situația asta nu mai e deloc amuzantă, îmi înghit mândria, șovăi și spun:

– Haide, nu poți vorbi serios! Îți place la fel de mult cât îmi place și mie.

– Normal că-mi place, spune ea. Dar n-ai auzit niciodată că femeile au această abilitate magică cu ajutorul căreia pot trăi mai mult timp fără? Am să mă satisfac *singură*.

– Blufezi, spun eu fără a fi convins.

Ea dă din cap subtil, având în ochi acea strălucire de să fiu a-naibii-dacă-blufez, iar asta mă face să devin foarte agitat.

– Atunci, ce-ai de gând să faci ca să te iert?

Un colț al gurii mi se ridică într-un zâmbet.

– Orice dorești.

Fac o pauză, ridicând degetul și adăugând înainte să fie prea târziu:

– Desigur, atâta timp cât nu e înjositor, dezgustător sau incorect.

Camryn se ridică de pe scaun, rânjetul ei devine și mai mare. Urmăresc cu mare atenție fiecare mișcare pe care o face, temându-mă oarecum să nu ratez ceva. Își bagă degetele mari în elasticul chiloților și mă tachinează cu ideea de a-i scoate.

*O, Doamne... pe bune? Tu numești asta pedeapsă?*

Încerc să mă liniștesc, prefăcându-mă că aceste câteva gesturi pe care le-a făcut nu m-au afectat deloc, sub nicio formă, când, de fapt, nu trebuie să facă mai nimic pentru a mă scoate din minți.

Se îndepărtează de mine.

– Unde te duci? o întreb.

– Să mă satisfac singură.

– Ha?

– M-ai auzit.

Ok, am auzit-o, dar... nu așa trebuiau să stea lucrurile.

– Și... care e pedeapsa mea?

Se oprește suficient cât să se întoarcă și să se uite la mine.

– Tu ai să privești.

– Stai... ce?

O urmez. *Vrăjitoare afurisită!*

Se duce în camera de zi și se întinde pe canapea, rezemându-și capul pe braț, cu un picior sprijinit pe spătarul ei.

*Ești vrăjitoare a naibii de afurisită!*

Îmi aruncă o privire seducătoare și asta e; în secunda în care ochii ei îmi întâlnesc pe ai mei, pornesc spre canapea și sar pe ea, lipindu-mi gura peste buzele ei.

– Iubito, nici să nu-ți treacă prin cap, șoptesc eu fierbinte peste gura ei și o sărut și mai tare.

Măinile ei mă apucă de partea din față a cămășii, limba ei împletindu-se pasională cu a mea.

Apoi Lily începe să plângă.

Mă opresc. Camryn se oprește. Ne uităm unul la celălalt preț de o clipă, ambii frustrați, dar nu putem să nu zâmbim. Lily doarme adânc și nu prea se mai trezește în miez de noapte, dar, cumva, faptul că s-a trezit acum nu mă surprinde.

– Mă duc eu de data asta, spune ea, ridicându-se de pe canapea.



Eu mă ridic în picioare, trecându-mi mâna prin păr.

După ce ea dispare pe hol, mă întorc în bucătărie și mă așez din nou la masă pentru a mâzgăli “Italia” pe o altă bucățică de hârtie. O pun în pălărie și le împăturesc din nou pe celelalte, după care le adaug și pe ele.

Câteva minute mai târziu, în casă e din nou liniște, după ce Camryn o adoarme pe Lily. Se așază din nou pe scaunul de lângă mine, încrucișându-și picioarele. Proptindu-și cotul pe masă, își sprijină bărbia în mână și se uită la mine cu un zâmbet cald, ca și când se gândește la ceva.

– Andrew, spune ea. Chiar crezi că putem face asta?

– Ce anume?

Își întinde ambele mâini peste masă și își împreunează degetele.

– Să călătorim cu Lily.

Tac și mă reazem de spătarul scaunului.

– Da, cred că putem face asta. Tu nu crezi?

Zâmbetul îi pălește.

– Camryn, nu mai vrei să călătorim?

Ea clatină din cap.

– Nu, nu e asta. Pur și simplu mă tem. Nu cunosc pe nimeni care să fi încercat vreodată așa ceva. E înspăimântător. Dacă

noi ne facem prea multe iluzii? Poate că oamenii normali nu fac asta din motive bine întemeiate.

La început am fost îngrijorat. Aveam această senzație ciudată că poate se răzgândise și, chiar dacă n-aș avea nimic împotriva cu ceea ce ea își dorește să facă, o parte din mine ar fi fost dezamăgită o vreme.

Mă reazem înapoi de scaun și îmi pun ambele mâini în fața mea, așa cum a făcut Camryn. Ochii mi se îmblânzesc atunci când mă uit la ea.

– Știu că putem face asta. Atâta timp cât e ceea ce ne dorim amândoi, atâta timp cât nu o facem doar pentru că noi credem că și-o dorește celălalt, atunci, da, Camryn, *știi* că o să ne descurcăm. Avem banii puși deoparte. Mai durează câțiva ani până ce Lily va trebui să meargă la școală. Nu există nimic care să ne oprească.

– Este ceea ce *tu* îți dorești? întrebă ea. Îmi juri că nu o faci doar pentru că vreau eu?

– Nu. Chiar dacă nu mi-aș fi dorit asta la fel de mult ca tine, tot aș fi făcut-o, întrucât e ceea ce tu îți dorești – dar, nu, eu chiar vreau asta.

Îi revine zâmbetul.

– Și ai dreptate, continui eu, e înspăimântător, recunosc. N-ar fi așa dacă am fi fost numai noi doi, dar... gândește-te la următorul lucru. Dacă n-am face asta, ce altceva am putea face?

Camryn se uită în altă parte, căzută pe gânduri. Ridică din umeri și spune:

– Presupun că am lucra și ne-am întemeia o familie aici.

– Exact, spun eu. Teama aia e linia subțire care ne separă pe noi de ei.

Întind mâinile în față pentru a-i indica pe “ei”, acei oameni în care nu vreau să ne transformăm. Camryn înțelege; văd asta în privirea ei. Și nu spun că oamenii care aleg să rămână într-un singur loc toată viața și să crească o familie fac ceva greșit. Sunt acei oameni care *nu* vor să trăiască așa, care visează să fie ceva mai mult, să *facă* mai mult, dar care nu reușesc niciodată să pună planurile în mișcare, deoarece le permit temerilor să îi oprească înainte ca măcar să înceapă.

– Și ce vom face? întreabă ea.

– Orice ne dorim, spun eu. Știi asta.

– Da, dar mă refer mai târziu. După cinci, zece ani, ce vom face cu viețile noastre, cu viața lui Lily? Oricât de mult mi-ar plăcea să fac asta pentru tot restul vieții, nu prea cred că e un

lucru realist. La un moment dat nu vom mai avea bani. Lily va trebui să înceapă școala. Apoi ne vom întoarce de unde am plecat și ne vom transforma oricum în acei oameni.

Clatin din cap și zâmbesc.

– Inventează acea frică și acele scuze care formează linia despărțitoare. Iubito, vom fi bine. Lily va fi bine. O să facem ce ne dorim, o să mergem unde vrem, ne vom bucura de viețile noastre și nu vom alege acel stil de viață pe care nu ni-l dorim. Orice se va întâmpla, chiar dacă rămânem fără bani, chiar dacă nu găsim un loc de muncă pentru a-i înlocui, chiar dacă Lily trebuie să meargă la școală și noi trebuie să luăm hotărârea de a sta într-un singur loc vreme îndelungată, chiar dacă acel loc e aici, în această casă, atunci vom face ceea ce trebuie să facem. Însă acum – apăs cu degetul în masă –, în acest moment, nu trebuie să ne facem griji pentru nimic.

Ea zâmbește.

– Ok. Voiam doar să fiu sigură.

Încuviințez și întind mâna peste masă, împingând pălăria spre ea.

– Tu alegi prima, spun eu.

Dă să bage mâna, dar se oprește și mijește ochii.

– Ai adăugat și Italia?

– Da, am adăugat-o. Îți jur!

Știind că de data asta spun adevărul, Camryn bagă mâna în pălărie și învârte bucățelele de hârtie. Scoate una și o ține în pumnul strâns.

– Ei bine, ce mai aștepți? întreb eu.

O pune în mâna mea și spune:

– Vreau ca tu s-o citești.

Încuviințez și iau hârtia de la ea, despăturind-o cu grijă. Mai întâi o citesc pentru mine, lăsându-mi imaginația să zburde cu noi trei acolo. Eram atât de hotărât să câștig acel pariu cu Brazilia, încât nu m-am gândit prea mult la celelalte țări, dar acum, că am pierdut, e ușor să îmi imaginez cum va fi acolo.

– *Deci?*

Devine nerăbdătoare.

Zâmbesc și arunc bucata de hârtie pe masă, cu fața în sus.

– Jamaica, anunț eu. Se pare că am pierdut amândoi pariul.

Camryn zâmbește cu gura până la urechi. Acea bucățică de hârtie care stă pe masă în fața noastră reprezintă mult mai mult decât hârtie și cerneală. A pus în mișcare, în mod oficial, restul vieții noastre împreună.

## Camryn

Și ce uimitoare și minunată s-a dovedit a fi viața.

Îmi aduc aminte de parcă s-ar fi întâmplat ieri ziua de primăvară în care am plecat spre Jamaica. Lily purta o rochie galbenă și două clame cu flori în păr. Nu a plâns și nu a făcut scandal în avionul spre Golful Montego. A fost un îngerăș. Și când am ajuns la prima noastră destinație, în momentul în care am coborât din avion și am pășit în acea țară nouă, totul a devenit real.

Atunci a fost când eu și Andrew am devenit... diferiți.

Dar am să ajung acolo imediat.

Asta s-a întâmplat acum mult timp și vreau să încep cu începutul. Când mai aveam două luni până la îmbarcarea în acel avion, mi-a fost în continuare frică să fac pasul. Oricât de mult mi-aș fi dorit-o, oricât de mult îmi repetam că Andrew avea dreptate și că nu trebuia să-mi fac griji, eu mi-am făcut *întotdeauna* griji, desigur. Atât de tare, încât cu două zile înainte să plecăm aproape că am dat înapoi.

Însă m-am amintit de unul dintre momentele când l-am cunoscut pe Andrew, când el m-a făcut să-i pun hainele în geantă:

*– Așadar, unde mergem mai întâi? l-am întrebat, împăturind cămașa din vârful grămezii.*

*El încă mai căuta prin debara.*

*– Nu, nu, a spus el dinăuntru, cu vocea înăbușită. Fără planuri, Camryn. Ne urcăm pur și simplu în mașină și conducem. Fără hartă sau planuri sau...*

*Și-a scos capul din debara și vocea i s-a auzit mai bine.*

*– Ce faci?*

*Am ridicat privirea, cu cea de-a doua cămașă din teanc pe jumătate împăturită.*

*– Ți le împăturesc.*

*Am auzit un poc-poc când el a scăpat pe jos pantofii negri pentru alergat și a ieșit din debara, venind spre mine. Când a ajuns, s-a uitat la mine de parcă aș fi făcut ceva rău și mi-a luat din mână cămașa pe jumătate împăturită.*

*– Nu fi așa perfecționistă, scumpo; bagă-le odată în geantă.*

Un moment aparent insignifiant pe care l-am trăit împreună, și totuși, el mi-a dat curajul să mă urc în acel avion.

Știam că, dacă aș fi rămas, dacă aș fi continuat să mă gândesc prea tare la asta, singurul lucru pe care l-aș fi obținut ar fi fost să îi permit fricii să îmi controleze, să ne controleze întreaga viață începând cu acea clipă.

Și în fiecare zi, când mă gândesc la viața noastră de acum, singurul lucru care mă mai sperie e că mai aveam puțin și ne petreceam tot restul vieții în Carolina de Nord.

Am stat trei săptămâni în Jamaica și ne-a plăcut atât de mult, încât n-am mai vrut să plecăm de-acolo. Dar știam că mai aveam atât de multe lucruri de făcut, atât de multe locuri de vizitat. Așa că, într-o seară, după ce am socializat o vreme pe plajă cu localnicii, Andrew a băgat mâna în geantă (Am schimbat pălăria de cowgirl cu o geantă purpurie Crown Royal, de vreme ce era mai ușor de cărat.) și a tras la sorți Japonia. De cealaltă parte a oceanului...

Asta a fost ceva la care nu ne-am așteptat.

E inutil să mai spun că, din cauza asta, am renunțat la geantă și la tragerile la sorți. Am început să alegem următoarea țară bazându-ne pe noastră: Venezuela, Panama, Peru și, în cele din urmă, Brazilia. Le-am văzut pe toate, am petrecut cel mai mult timp (două luni) în Temuco, un oraș din Chile, și am evitat pe cât posibil să vizităm locuri periculoase pentru turiști, orașe și



chiar țări care traversau perioade tulburi. Și oriunde mergeam, începeam să ne simțim din ce în ce mai tare ca făcând parte din cultura respectivă. Mâncând feluri tradiționale. Participând la evenimente. Învățând limbile. Câteva fraze-cheie ici și colo a fost tot ce-am reușit eu și Andrew să stăpânim.

Și ne-am întors în Statele Unite în perioada sărbătorilor. Ziua Recunoștinței în Raleigh. Crăciunul în Galveston. Revelionul în Chicago. Și, desigur, am petrecut a doua aniversare a lui Lily în Raleigh. Am dus-o pe Lily la doctor pentru a o consulta și pentru a fi la cu vaccinurile. Și, da, Andrew și-a făcut și el analizele și, la fel ca fică-sa, era sănătos tun.

Cu puțin timp înainte de sosirea primăverii, Andrew a fost de acord cu ideea de a-i lăsa pe Natalie și pe Blake să închirieze casa noastră. De fapt, s-a potrivit la fix. Ei căutau un loc unde să stea, iar noi ne puteam folosi de acei bani, plus că ne scuteau de plata facturilor la utilități. Mai aveam o mulțime de bani la bancă, dar călătoriile noastre în mod sigur aveau să ne ușureze contul. Însă am început să învățăm cum să drămuim banii, profitând de pensiuni și hoteluri ieftine și de case de vacanță și mai ieftine. Nu aveam nevoie de lux, ci doar de un loc sigur și curat pentru Lily.

Însă ceea ce cred că ne-a făcut să economisim cei mai mulți bani a fost că nu am călătorit nicăieri ca turiști. Nu am cumpărat suvenire sau alte lucruri de care nu aveam nevoie. Nu eram acolo pentru a ne alătura călătorilor care veneau prin agenții de turism sau să cheltuim bani făcând toate lucrurile pe care le făceau cei care mergeau într-o simplă vacanță. Nu am cumpărat decât lucrurile necesare și din când în când ne răsfațăm cu mâncăruri alese sau cu câte o jucărie nouă pentru Lily, atunci când se plictisea de cea veche.

Și mai și cântam din când în când, pentru a ne mai rotunji veniturile, dar, ținând cont că o aveam pe Lily, nu cântam niciodată împreună. De vreme ce nu îndrăzneau să o lăsăm pe Lily câteva minute în grija altcuiva, eu am renunțat de tot să mai cânt, iar Andrew cânta singur la chitara lui acustică și cu vocea. Dar, la un moment dat, și el a renunțat. Țări străine. Stilurile de muzică diferite. Limbi complet diferite. Nu ne-a luat mult timp să ne dăm seama că muzica noastră nu avea același efect în aceste locuri așa cum avea acasă.

La câteva luni după a doua aniversare a lui Lily, eu și Andrew am hotărât că sosise vremea să trecem mai departe. Voiam să vedem cât mai multe locuri înainte să ne stabilim undeva pentru ca Lily să poată începe școala. Iar eu eram

pregătită să văd Europa. Așa că, atunci când vara era pe terminate, Portugalia a devenit următoarea noastră destinație.

Eu și Andrew “am crescut” în ziua în care am coborât din acel avion în Jamaica. La asta mă refeream când am spus că am devenit diferiți. Desigur, Lily ne-a schimbat foarte mult după ce s-a născut, însă, când am coborât din acel avion și am simțit briza pe chipurile noastre, nu numai că eu am aflat că aerul *chiar e diferit* în alte țări, dar am aflat și că era adevărat. Eram departe de casă, împreună cu fiica noastră și, indiferent cât aveam să ne distrăm începând cu acea zi, nu am putut niciodată să lăsăm garda jos.

Am crescut.

## Andrew

Mă gândesc destul de des la cum era viața mea înainte s-o fi cunoscut pe Camryn și observ că e destul de înspăimântător cât de mult m-am schimbat. În timpul liceului am fost ceea ce ea numește “bărbat-târfă”. Da, ok, și *după* liceu am fost puțin bărbat-târfă – i-am povestit despre toate femeile cu care am fost. De zilele mele în care eram sufletul petrecerilor. Oricum, mă gândesc mult la trecutul meu, dar nu mi-e dor de el. Doar că, din când în când, îmi amintesc de perioada în care am crescut alături de frații mei și simt acea nostalgie despre care Camryn vorbea când am fost pentru a doua oară în New Orleans.

Nu regret nimic din trecutul meu, oricât de sălbatic a fost uneori, însă nici nu l-aș repeta. Am reușit să depășesc acel tip de viață și să am o soție frumoasă și o fiică la fel de frumoasă, pe care, sincer, nu prea le merit.

Ieri am aflat că, după doi copii și mulți ani de căsnicie, Aidan și Michelle vor să divorțeze. Nu am fost deloc încântat când am auzit asta, însă nu toți sunt meniți să fie împreună, așa cum suntem eu și Camryn. Oare situația ar fi fost altfel dacă nu s-ar

fi omorât munca? Barul a fost cel care l-a consumat pe fratele meu, iar Michelle era și ea ocupată cu serviciul. Eu și Camryn vorbeam adesea despre cum ni se părea că între ei începuse să se caște o prăpastie, chiar și atunci când Camryn i-a vizitat pentru prima oară după ce s-a născut Lily.

– Nu fac decât să muncească, mi-a spus Camryn anul trecut, într-o seară. Munce, au grijă de Avery și de Molly, se uită la televizor și se duc la calcare.

Am încuviințat gânditor.

– Da, mă bucur că noi n-am sfârșit ca ei.

– Și eu.

Asher, pe de altă parte, e împreună cu Lea, o tipă supersimpatică. Și sunt mândru că într-o zi s-au hotărât în mod spontan să se mute la Madrid. Frățiorul meu s-a descurcat bine, găsind un job de inginer de sisteme software, lucru care i-a permis să-și schimbe domiciliul. Nu era necesar s-o facă. Ar fi putut rămâne în Wyoming, dar, aparent, seamănă cu mine mai mult decât credeam. Din fericire, Lea împărtășește aceleași interese și aceeași determinare; altminteri, relația lor ar fi sfârșit precum cea a lui Aidan și Michelle, nu la fel ca a mea și a lui Camryn. Și am auzit că veniturile ei din vânzarea pe internet a rochiilor cusute manual sunt destul de consistente.

Camryn s-a gândit să încerce și ea ceva de genul ăsta, până ce și-a dat seama că ar trebui să coasă.

Având în vedere că ei locuiau în Madrid, am avut unde sta cât timp am fost acolo. Asher a insistat să nu plătim chirie, dar nu l-am băgat în seamă. Camryn nu voia să fie “profitoare”, conform spuselor ei.

– Un dolar, a spus Asher, doar ca să-i facă pe plac.

– Nu, a spus Camryn. Șase dolari și optzeci și patru de cenți pe săptămână, altminteri nu stăm la discuții.

Asher a râs.

– Măi, fato, ești cam ciudată. Bine. Șase dolari și optzeci și patru de cenți pe săptămână.

Planul inițial era să stăm doar câteva săptămâni împreună cu fratele meu, dar, într-o seară, eu și Camryn am purtat o discuție sinceră.

– Andrew, cred c-ar fi bine să stăm liniștiți o perioadă. Aici, în Madrid. Sau poate ar trebui să ne întoarcem în Raleigh. Nu prea aș vrea, dar...

Am privit-o curios și totuși, în același timp, mi-am dat seama că eram cam pe aceeași lungime de undă.

– Știu la ce te gândești, am spus eu. Nu e la fel de ușor pe cât credeam că o să fie să călătorim cu Lily.

– Nu, nu e.

A căzut pe gânduri, iar expresia i s-a înăsprit.

– Crezi c-am făcut alegerea corectă? Să o ducem în atâtea locuri?

În cele din urmă s-a uitat din nou la mine. Puteam să îmi dau seama după privire că spera să spun că da, am făcut alegerea corectă.

– Firește c-am făcut alegerea potrivită, am răspuns eu sincer. Este ceea ce noi ne-am *dorit* să facem când am plecat în acea zi. Nu avem niciun regret. Desigur, a trebuit să facem lucrurile ușor diferit pentru siguranța ei, să evităm o mulțime de locuri pe care voiam să le vedem, să stăm cuminți în anumite *locuri* mai mult decât ne doream, astfel încât să nu se îmbolnăvească, dar am făcut alegerea corectă.

Camryn mi-a zâmbit.

– Și poate că i-am insuflat dragostea de a călători, a spus ea îmbujorându-se. Nu știi...

– Nu, cred că ai dreptate, am spus eu.

– Așadar, ce crezi c-ar trebui să facem? a întrebat.

Am stat cu Asher și Lea vreme de trei luni, după care am pornit din nou la drum. Am mai avut o singură oprire de făcut înainte să ne întoarcem în Statele Unite: Italia. Camryn a

recunoscut la un moment dat motivul din spatele dorinței ei insistente de a merge în Italia. Când avea cincisprezece ani, tatăl ei a dus-o odată într-o călătorie în interes de serviciu. Erau doar ei doi. Iar acea călătorie cu tatăl ei a făcut-o să se simtă pentru ultima oară că era fetița lui. Au petrecut mult timp împreună, mai mult decât a făcut-o pentru serviciul său.

– Ești sigură că e o idee bună? am întrebat-o eu înainte să plecăm spre Roma. Dacă te întorci acolo și îți distrugi amintirea, așa cum ai făcut-o în acea zi în pădurea din spatele casei din copilărie?

– E risc pe care sunt dispusă să mi-l asum, a spus ea, punând hainele lui Lily în valiza noastră. În plus, nu mă duc acolo pentru a retrăi acele șase zile cu tata, ci mă duc pentru a-mi *reaminti* acele șase zile cu tata. Nu pot distruge ceva ce nu-mi pot aminti pe deplin.

Când am ajuns, am observat că ea și-a amintit totul. A luat-o pe Lily și s-a așezat cu ea pe Treptele din Piața Spaniei, probabil la fel cum tatăl ei a făcut când a dus-o pe ea acolo.

– Te iubim foarte mult, i-a spus Camryn lui Lily. Știi asta, nu-i așa?

A strâns-o ușor de mână. Lily a zâmbit și și-a sărutat mama pe obraz.



– Te iubesc, mami!

Apoi, Lily s-a așezat între picioarele lui Camryn, în timp ce ea și-a trecut degetele prin părul ei blond, împletindu-l și punându-i coada pe umăr, astfel încât să arate ca ea.

Am zâmbit și m-am uitat la ele, gândindu-mă la acea zi din trecut:

*– Ar fi o chestie prietenească, a spus ea. Știi, doi oameni care se întâmplă să ia masa împreună.*

*– Aha, am spus eu, rânjind ușor. Acum suntem prieteni?*

*– Sigur, a spus ea, evident luată pe nepregătite de reacția mea, cred că suntem un fel de prieteni, cel puțin până la Wyoming.*

*M-am întins spre ea și i-am oferit mâna, pe care a scuturat-o reticentă.*

*– Prieteni până la Wyommg rămânem, am spus, însă știam că ea trebuia să fie a mea.*

*Mai mult decât până la Wyoming. Pentru totdeauna avea să fie suficient.*

Încă sunt uimit de cât de departe am ajuns.

După aproape trei ani petrecuți pe drum, era timpul să mergem în sfârșit acasă.

Ne-am întors la Raleigh și în umila noastră căsuță. Natalie și Blake s-au mutat și și-au găsit o locuință în cealaltă parte a orașului. Lily a început școala și în următorii câțiva ani am fost fericiți, însă a existat mereu o parte din noi care părea pustie. Mi-am văzut fetița crescând și transformându-se într-o tânără frumoasă, cu țeluri și aspirații care le întreceau pe ale noastre. Îmi place să cred că noi – eu și Camryn – suntem “vinoși” de felul în care a crescut Lily. Dar, în același timp, Lily are propria ei personalitate și cred că lucrurile ar fi stat la fel și fără ajutorul nostru.

Nu aș fi putut fi mai mândru de-atât.

Am senzația că asta s-a întâmplat acum mult timp. Și, ei bine, presupun că așa a și fost. Dar chiar și azi mă gândesc la ziua în care am întâlnit-o pe Camryn în acel autobuz spre Kansas, iar amintirea e atât de vie în mintea mea, încât simt că aș putea întinde mâna să o ating. Cred că, dacă noi doi nu am fi plecat așa cum am făcut-o, spunându-le societății și celor care își dau cu părerea să se ducă naibii, nu ne-am mai fi întâlnit niciodată. Dacă i-ar fi permis fricii de necunoscut să pună stăpânire pe ea prea mult, exista posibilitatea ca noi să nu mai fi urcat în acel avion către Jamaica. Chiar ne-am trăit viețile așa cum ne-am *dorit* să le trăim, nu așa cum lumea se aștepta. Am

riscat, am ales un drum diferit, nu am permis oamenilor și părerilor lor să ne stea în calea visurilor noastre și am refuzat să ne stabilim și să facem prea mult timp ceea ce nu ne plăcea. Desigur, am făcut mereu lucruri pe care nu ni le doream, deoarece a trebuit – de pildă, am lucrat în câteva fast-fooduri o vreme –, însă nu am permis niciodată ca asta să ne controleze viețile. În cele din urmă, am găsit calea de a scăpa de ea și nu ne-am lăsat doborâți. Pentru că avem doar o viață. Și nu primim decât o șansă de a o face demnă de trăit. Am primit acea șansă și am fugit cu ea în lume.

Și cred că-am făcut o treabă destul de bună.

Sincer, nu știu ce altceva aș mai putea spune. Nu e ca și cum viața noastră s-a terminat acum că povestea noastră a luat sfârșit. E prea departe de final. Eu și Camryn încă avem atât de multe de făcut, atât de multe locuri de vizitat, atât de multe Legi ale Vieții de sfidat.

Astăzi este prima zi din continuarea vieții noastre. Este o zi specială, pentru Lily, pentru noi, pentru toate lucrurile care ne reprezintă pe noi trei. Da, povestea noastră s-a terminat, însă călătoria noastră nu, deoarece vom trăi mereu viața la maximum, până în ziua în care vom muri.

## EPILOG

Cincisprezece ani mai târziu

Lily

– Lily Parrish! îmi strigă doamna Morrison numele de pe scena din auditoriu.

Aud din public strigătele familiei și ale prietenilor, urmate de fluierături și aplauze.

Ridic mâna și îmi țin toca pe cap, în timp ce urc treptele de lemn. Nu îmi stă prea bine. Tata m-a necăjit, spunându-mi că asta e din cauză că am o formă ciudată a capului și că e vina mamei, deoarece nu l-am moștenit pe el.

În timp ce traversez scena aud și mai multe fluierături și strigăte, și aplauze umplând auditoriul. Inima îmi bubuie în piept. Sunt extrem de entuziasmată. Cred că în ultimele douăzeci de minute n-am făcut altceva decât să zâmbesc cu gura până la urechi.

Directoarea Hanover îmi înmânează diploma. Aplauzele devin și mai puternice. Mă uit în jos spre primul rând, la părinții mei, care stau în scaunele lor, cu ochii luminoși și extrem de încântați. Mama îmi trimite câteva bezele. Tata îmi

face cu ochiul și aplaudă. Sunt atât de mândri de mine, încât mă fac să plâng. Nu m-aș fi aflat aici dacă n-ar fi fost ei. N-aș fi putut avea doi părinți mai buni.

Când ceremonia de absolvire se termină, eu și prietenul meu, Gavin, ne croim drum prin mulțime pentru a-i găsi pe mama și pe tata.

Mama mă cuprinde într-o îmbrățișare și mă sărută pe creștet.

– Ai reușit, Lily! spune ea, strângându-mă tare. Sunt atât de mândră!

Îi simt lacrimile din glas.

– Mamă nu plânge! Ai să-ți strici machiajul! îi spun eu, iar ea își trece degetele pe sub ochi.

Tata e următorul care mă îmbrățișează.

– Felicitări, fetiță! spune el.

Mă ridic pe vârfuri și îl sărut pe obraz.

– Mersi, tati!

Apoi mă trage lângă el, punându-și mâna în mod protector pe talia mea.

Se uită urât la Gavin, studiindu-l din cap până-n picioare, așa cum a făcut-o de fiecare dată când l-a văzut în cei doi ani de când suntem împreună. Dar, de data asta, e doar de

amuzament. Oarecum. Tatei i-a luat aproape un an să-l mai slăbească pe Gavin și să aibă suficientă încredere în el pentru a ne lăsa să ieșim în oraș fără ca el sau mama să ne însoțească. Foarte stânjenitor! Însă această atitudine supraprotectoare nu a reușit niciodată să-l pună pe fugă pe Gavin și cred că ăsta e unul dintre motivele pentru care părinții mei îi respectă și mai mult.

Gavin e un tip tare de treabă și părinții mei știu asta.

– Felicitări, Gavin! spune tata, dând mâna cu el.

– Mulțumesc!

Gavin e încă speriat de tata. Cred că e chiar drăguț.

Părinții mei organizează acasă o petrecere pentru mine, și toată lumea vine. Chiar *toată* lumea. Există oameni aici pe care nu i-am văzut de câțiva ani buni: unchiul Asher și mătușa Lea au venit tocmai din Spania! Unchiul Aidan e și el aici, cu cei doi verișori ai mei, Avery și Molly, și cu noua lui soție, Alice. Bunicile mele, Marna și Nana Nancy (Nu-i place deloc să i se spună “bunică”), sunt, de asemenea, aici. Nana nu se simte prea bine. Are scleroză multiplă.

– O, Doamne-Dumnezeule, fată, o să mă părăsești! spune Zoey, cea mai buna prietenă a mea, când se apropie de mine.

Am crescut împreună, așa cum mama ei, Natalie, a crescut împreună cu mama *mea*, aici, în Raleigh.

– Urăsc asta, dar știi c-am să te vizitez! îi spun eu, îmbrățișând-o strâns.

– Da, spune ea, însă o să-mi fie tare dor de tine.

– Ți-am zis, poți oricând să te muți la Boston pentru a fi mai aproape de mine.

Își dă ochii peste cap și se îndepărtează de mine, așezându-se la barul din bucătărie.

– Ei bine, nu numai că *nu* o să mă mut în Boston cu tine, ci se pare că nu voi mai sta nici în Carolina de Nord prea mult timp.

– Cum adică? întreb eu surprinsă.

Mă așez pe scaunul de lângă ea. Unchiul meu Cole intră în bucătărie cu câteva sticle goale de bere. Le aruncă în coșul de gunoi.

Zoey oftează, își proptește coatele pe bar și începe să-și răsucescă pe degete câteva șuvițe de păr.

– Mama și tata se mută în San Francisco.

– Poftim? Pe bune?

Nu-mi vine să cred.

– Da.

Nu-mi dau seama dacă e dezamăgită sau pur și simplu nu știe cum ar trebui să simtă în legătură cu asta.

– Ei bine, asta e super! exclam eu, sperând s-o încurajez. Nu vrei să te muți?

Zoey își ia mâna de pe bar și își încrucișează picioarele.

– Nu știi ce să cred, Lil. E departe de casă. Nu e ca și cum m-aș muta în alt cartier.

– Adevărat, dar e *San Francisco*! Mie mi-ar plăcea să merg acolo.

Zoey zâmbește puțin.

Unchiul Cole ia încă trei sticle de bere din frigider și le ține între degete. Îmi zâmbește când trece pe lângă mine și se îndreaptă spre camera de zi, care e plină de oameni.

E un tip super de treabă. Când a ajuns, mi-a dat o felicitare în care a pus două sute de dolari.

– Zoey, cred că e minunat. Și, ca să fiu sinceră, de-abia aștept să-mi vizitez cea mai bună prietenă în California. Da! Sună și mai bine când o spun cu voce tare. *California!*

Gesticulez în mod teatral cu ambele mâini. Ea râde.

– Chiar o să-mi fie dor de tine, Lil.

– Și mie.

Mama ei intră în bucătărie împreună cu Blake, tatăl ei.



– I-ai dat vestea lui Lily? o întreabă mama ei în timp ce cotrobăie prin frigider.

– Da, adineauri.

– Lily, tu ce părere ai despre asta? mă întreabă ea.

Tatăl ei o sărută pe Zoey pe creștet, ia o bere și iese, probabil să fumeze.

– Sunt extrem de fericită pentru ea, îi răspund. Eu mă duc să fac facultatea la Boston. Ea se mută în California. Da, nu vom mai fi împreună așa cum era atunci când eram mici, însă mi se pare că e un lucru bun să nu stai pentru totdeauna în același loc.

– Tu chiar ești fiica lui Andrew și a lui Camryn Parrish, nici urmă de îndoială! spune mama ei cu gura până la urechi.

Eu zâmbesc mândră și cobor de pe scaun pentru a le urma pe ea și pe Zoey înapoi în camera de zi.

– Un toast! spune tata în mijlocul camerei, ridicându-și berea.

Se uită fix la mine. Avem aceiași ochi verzi.

– Pentru fetița noastră, Lily! Sper să le arăți tuturor celor de la facultate cum se face!

Toată lumea bea.

– Pentru Lily!

Îmi petrec întreaga zi împreună cu prietenii și familia și, desigur, cu Gavin, pe care îl iubesc enorm. Suntem suflete pereche. Ne-am cunoscut la scurt timp după ce el s-a mutat aici din Arizona. Dulapul lui se afla pe același perete cu al meu, iar el a sfârșit prin a avea aproape toate orele împreună cu mine. Zoey a pus prima ochii pe el, ceea ce nu e deloc surprinzător, ținând cont că îi place să flirteze cu toți băieții. Îmi aduc aminte că mi-a spus în prima lui zi de școală: “Asta va fi al meu. Așteaptă și-ai să vezi”. Și nu am avut niciodată intenția de a mă băga peste ea, însă, aparent, Zoey era prea fâșneată pentru Gavin. Totuși, mă gândesc că poate ar trebui să-i mulțumesc lui Zoey că sunt împreună cu Gavin. Dacă n-ar fi fost ea, poate că el n-ar fi simțit niciodată nevoia de a vorbi în schimb cu mine.

Zoey l-a uitat imediat ce el i-a dat de înțeles că era interesat de mine.

Totuși, e de-a dreptul ciudat, deoarece eu și Gavin semănăm atât de tare, încât am senzația că destinul a fost cel care ne-a adus împreună. Amândoi am pus ochii pe aceeași facultate. Avem aceleași preferințe în materie de muzică, filme, cărți și emisiuni de televiziune. Suntem îndrăgostiți de artă și istorie și la un moment dat chiar ne-am gândit cum ar fi să călătorim

prin Africa. Gavin e pasionat de arheologie. Eu – de conservarea arheologică.

Gavin nu a fost primul meu prieten sau primul băiat cu care m-am sărutat, însă a fost primul la toate celelalte capitole. Nu mi pot imagina viața fără el.

Sper să ajungem așa cum au ajuns părinții noștri. Da, chiar asta sper.

\* \* \*

După absolvire mi-am petrecut vara cu părinții. Nu am irosit niciun minut din acel timp alături de ei, deoarece știam că lunile de vacanță vor trece repede. În toamnă, m-am mutat la facultate, iar mama și tata... ei bine, planurile lor erau la fel de mari ca ale mele. Sunt de părere că au făcut o treabă extraordinară crescându-mă, însă știam că, de îndată ce mă voi muta singură și voi începe un nou capitol alături de Gavin, părinții mei își vor împlini unul dintre visurile lor.

Sunt extrem de fericită. Mi-e dor de ei în fiecare zi, dar sunt enorm de fericită.

Ei nu uită niciodată să-mi trimită scrisori – nu e-mailuri, ci scrisori de mână. Le-am păstrat pe toate, începând cu cele primite din Argentina, Brazilia, Costa Rica sau Paraguay și

terminând cu cele din Scoția, Irlanda, Danemarca și alte locuri din Europa. Ador faptul că părinții mei sunt așa cum sunt, nonconformiști și motivați, și îndrăgostiți de Lume. Îi admir. Din poveștile pe care mi le-au spus cu privire la anii lor de tinerețe, mi-am dat seama că viețile lor, chiar înainte să se fi cunoscut, au început cu probleme, însă, la un moment dat, toate lucrurile s-au așezat. Mama mi-a povestit despre trecutul ei și despre cum obișnuia să fie mai tot timpul deprimată. Nu a intrat în prea multe detalii și mi-am dat mereu seama că ținea pentru ea anumite lucruri, însă dorea să știu că ea și tata aveau să fie mereu alături de mine, indiferent de ceea ce se întâmpla sau de deciziile pe care le luam.

Cred că era îngrijorată că aș fi putut face aceleași alegeri greșite pe care le-a făcut și ea când a trecut prin acele momente dificile, dar, ca să fiu sinceră, nu pot să-mi imaginez că voi fi vreodată nefericită.

Mama mi-a povestit cum l-a cunoscut pe tata. Într-un autobuz! Am râs în hohote. Însă, ori de câte ori mă gândesc la ei și la lucrurile prin care au trecut împreună, nu pot să nu fiu uimită.

Conform celor spuse de mama, tata a fost cam rebel în tinerețe. Mi-a spus că principalul motiv pentru care lui i-a luat

mult timp să îl placă pe Gavin e că știe cum sunt băieții în liceu. Nu a intrat nici aici în prea multe detalii, dar... frate, probabil că tata a fost cam... Îhh! Nu mai contează.

Însă am învățat enorm de multe lucruri de la părinții mei. M-au învățat cât de neprețuită e viața și cum aș face mai bine să n-o pun sub semnul întrebării nici măcar pentru o secundă, întrucât orice secundă ar putea fi și ultima. Tata a insistat mereu să fiu eu însămi, să lupt pentru lucrurile în care cred și să spun ce gândesc eu, nu ce gândesc alții. Mi-a spus că oamenii vor încerca să mă facă să fiu ca ei și că n-ar trebui să le cad în plasă, deoarece, înainte să-mi dau seama, voi fi ca ei. Mama, ei bine, ea voia să știu că în lume există mult mai multe lucruri interesante și că nu totul se rezumă la niște locuri de muncă nasoale, la facturi de plătit și la transformarea unei persoane într-un sclav al societății. Voia să mă facă să înțeleg că, indiferent de ceea ce spun ceilalți, eu pot să trăiesc așa cum îmi doresc. *Eu* îmi aleg drumul. *Eu* îmi construiesc o viață memorabilă, nu una care o să dispară pe fundalul celorlalte vieți neinteresante din jurul meu. La urma urmei, e alegerea mea și numai a mea. Uneori îmi va fi greu, s-ar putea să prăjesc hamburgeri la un fast-food sau să curăț toalete pentru o vreme, voi pierde oameni pe care îi iubesc și nu toate zilele vor fi la fel

de fericite precum cele de dinainte. Dar, atâta timp cât nu las greutățile să mă doboare, într-o zi voi face exact ceea ce voi dori. Și, indiferent de ceea ce se întâmplă sau pe cine pierd, eu nu voi fi tristă pentru totdeauna.

Însă ceea ce cred că am învățat cel mai bine de la părinții mei e cum să iubești. Desigur, ei mă iubesc necondiționat, însă mă refer la felul în care se iubesc ei doi. Cunosc multe cupluri căsătorite – cei mai mulți părinți ai prietenilor mei încă sunt căsătoriți –, n-am cunoscut niciodată doi oameni care să fie atât de devotați unul față de celălalt, așa cum sunt mama și tata. Au fost inseparabili toată viața. Nu-mi amintesc decât foarte puține discuții aprinse între ei, însă nu i-am auzit niciodată să se certe cu adevărat. Niciodată. Nu știu ce anume face ca mariajul lor să fie atât de puternic, însă sunt sigură că, orice ar fi, ei mi-au transmis și mie o parte din acea magie.

Gavin intră în camera mea, închizând ușa în urma lui. Se așază pe marginea patului meu.

– O nouă scrisoare de la ai tăi?

Încuviințez.

– Unde sunt acum?

– În Peru, spun eu, privind din nou scrisoarea. Adoră acea parte a lumii.

Își pune mâna pe genunchiul meu pentru a mă alina.

– Îți faci griji pentru ei.

Încuviințez din nou, mișcând ușor din cap.

– Da, ca întotdeauna, însă îmi fac mai multe griji pentru ei când se află acolo. Unele locuri sunt extrem de periculoase. Nu vreau ca ei să sfârșească precum...

Gavin ridică mâna și îmi cuprinde bărbia cu degetele.

– Vor fi bine, știi că așa va fi.

Poate că are dreptate. Mama și tata umblă prin lume de mai bine de doi ani, iar singurele pericole prin care au trecut – mă rog, singurele de care mi-au spus – au fost că pe tata l-au jefuit odată niște hoți și că altădată au avut o problemă cu pașapoartele. Însă orice se poate întâmpla, mai ales când ești singur și nu ai decât rucsacul în spate și drumul în fața ta.

Aparent, semăn cu mama la capitolul grijilor.

– Încă doi ani și își vor face la fel de multe griji ca tine, adaugă el, după care mă sărută pe buze.

– Probabil, spun eu zâmbind când el se ridică de pe pat. Cred că mama o să stea trează toată noaptea, întrebându-se dacă nu cumva am fost mâncată de vreun leu.

Gavin îmi oferă un zâmbet.

Am hotărât acum vreo șase luni că noi chiar vom întreprinde o călătorie în Africa după ce terminăm facultatea. Când ne-am cunoscut nu era neapărat o idee, ci doar un subiect pe care îl aduceam în conversațiile noastre. Însă acum a devenit țelul nostru. Cel puțin deocamdată. În doi ani se pot schimba multe lucruri.

Împăturesc scrisoarea, o bag înapoi în plicul decolorat și o pun pe noptieră.

Gavin întinde mâna spre mine.

– Ești gata? întreabă el, iar eu îl iau de mână și mă ridic de pe pat.

Ieșim în oraș să sărbătorim împreună cu prietenii noștri ziua de naștere a lui Gavin și, chiar înainte să pășesc pe culoar, mai arunc o privire spre scrisoare și închid încet ușa în urma mea.



## O scrisoare din partea autoarei

Dragă cititorule,

Așa cum se întâmplă cu cele mai multe cărți publicate, există scene care nu ajung în versiunea finală. Ceea ce urmează să citiți este “scena petrecerii de bun venit a bebelușului”, care, în cele din urmă, n-a mai apărut în carte, însă pe care m-am gândit că ar fi frumos să las să o citiți.

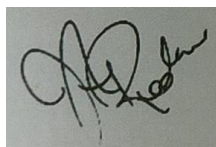
În această scenă faceți cunoștință cu Anna, o prietenă de-a ta Camryn din copilărie, pe care se prea poate să v-o amintiți din *Niciodată împreună?*. Când Camryn a plecat de-acasă și nu a vrut ca mama ei să știe pe unde umbla, i-a spus că stătea la Anna, în Virginia. Ei bine, am ținut morțiș să o includ în *Împreună pentru totdeauna*. Și m-am gândit că petrecerea de bun venit a bebelușului era locul ideal în care o puteam face. Însă, la final, nu numai că personajul Anna nu a fost suficient de important pentru a-l lăsa în roman, dar și întreaga scenă a fost eliminată, întrucât îmi făceam griji că ar fi încetinit povestea în mod inutil.

Totuși, sunt de părere că cea mai bună parte a acestei scene sunt reacțiile lui Andrew și Blake atunci când Camryn îi întreabă în glumă dacă sunt pregătiți să ia parte la petrecere

alături de celelalte doamne. M-am gândit că acest moment ne arată adevăratul caracter al lui Andrew și faptul că e precum ceilalți băieți cărora aceste lucruri le provoacă repulsie.

Sper să vă încânte felul în care Andrew a fost pus în încurcătură! Pe mine m-a încântat! :)

Cu sinceritate,

A black and white image of a handwritten signature, likely belonging to Andrew, written in a cursive style.

## Bonus: Scena eliminată

### Petrecerea de bun venit a bebelușului

– Cât mă bucur că ești acasă! exclamă mama, după care mă îmbrățișează.

Simt mirosul vopselei de păr pe care a folosit-o recent și e de o mie de ori mai puternic decât de obicei.

– Și eu, mamă! îi spun, întorcându-i îmbrățișarea și încercând să nu leșin din pricina surplusului chimic.

La fel ca Natalie, mama se apleacă și își trece mâinile peste pânțelele meu, zâmbind de parcă tocmai a câștigat potul cel mare la loterie. Încep să cred că, la această petrecere, pânțelele meu o să beneficieze de mai multă atenție decât mine! Și n-am nimic împotriva. Pur și simplu mă face să zâmbesc.

Natalie și mama s-au întrecut pe ele însele cu decorațiunile pentru petrecere. Camera de zi și bucătăria sunt decorate în roz, purpuriu și alb. Zeci de baloane transparente, pline de confetti în culori pastelate, stau lipite de tavan, iar prin toată camera plutesc panglicile colorate cu care sunt legate. Deasupra șeminerului se află un banner drăguț, cu o barză care are o legăturică roz în cioc, pe care scrie: BUN VENIT, FETIȚO!

Prăjituri în culori vii și bomboane roz și purpurii sunt aranjate frumos pe un platou mare și rotund.

Deși încă n-a sosit niciun invitat, în mijlocul camerei există deja un morman de cadouri. N-am nicio îndoială că mama și Natalie au luat-o razna în privința darurilor.

Andrew intră în camera de zi însoțit de Blake și se duce să o îmbrățișeze și să o salute pe mama. Observ că Andrew nu pare forțat să facă asta, așa cum s-a întâmplat în cazul lui Natalie. Oare ar putea fi mai evident de-atât? Și asta mă face să zâmbesc. Ei bine, mă face să râd în sinea mea. Nu o suportă pe Natalie, dar e drăguț cât de tare se străduiește să se prefacă. Recunosc că nu e ușor să o placi pe Natalie, mai ales dacă nu o cunoști de câțiva ani și ți-ai creat o oarecare imunitate. Sau te culci cu ea. Probabil ar trebui să mă simt prost că gândesc așa despre prietena mea, dar nu mă simt. Natalie cunoaște adevărul gol-goluț la fel de bine ca și mine. Și se mândrește cu asta.

– Invitații or să sosească în mai puțin de-o oră, ne anunță mama. Oh, de-abia aștept!

Am avut o relație bună cu mama în timpul copilăriei și ea a fost mereu alături de mine, dar e oarecum ciudat să văd că o entuziasmează și altceva în afară de noul ei soț și de zecile de

locuri în care a dus-o el începând cu luna iulie. Dar îmi place. Mi-e dor de clipele petrecute împreună, atunci când mergeam la salonul de înfrumusețare sau la cumpărături sâmbăta.

– Pe cine ați invitat? le întreb eu, luând o prăjitură de pe platou ciugulindu-i colțul.

Arunc o privire spre Andrew și îl văd vorbind cu Blake în apropierea intrării de la bucătărie. El îmi zâmbeste, făcându-mă să mă pierd preț de câteva clipe.

– Pe toată lumea, îmi răspunde Natalie. Gwen și Vivian, Lori Shepherd, care vine cu sora ei – nu am văzut-o niciodată, dar am zis că nu-i bai, mai multe chestii gratis pentru tine. Ah, și Jennifer Matthews a zis c-o să vină.

– Credeam că s-a mutat în Florida.

Natalie ridică din umeri și continuă:

– Alicia și Lea de la Starbucks-ul nostru preferat vor fi și ele aici.

Mama spune:

– Vor veni și mătușile tale. Și verișoara ta, Steph. Bonnie nu poate ajunge, are gripă.

Natalie și mama continuă cu o listă impresionantă de nume. Jumătate de oră mai târziu sosește primul invitat. Mă duc la ușă ca mama pentru a-i întâmpina și sunt surprinsă s-o văd pe

Anna, prietena mea din Virginia, în toată gloria ei de roșcată. Intră cu trei pungi de cadouri în brațe și cu un zâmbet mare și strălucitor. Ne îmbrățișăm și în zece secunde, înainte să intrăm în camera de zi, ne punem la curent cu noutățile. Aproape imediat după ea sosesc și alți invitați și, de data asta, Andrew și Blake arată ca doi băieței speriați într-o încăpere plină de mătuși și surori și hormoni.

– Ăăă, ăla e logodnicul tău? șoptește Anna, uitându-se spre Andrew și Blake.

Mă ia de mână și îmi studiază inelul de logodnă.

– Lasă-mă să ghicesc, spune ea, lipindu-și umărul de al meu, blondul e sexy, dar ceva îmi spune că cel cu gropițe e al tău.

De-abia își dezlipește ochii de la el.

– Uau! Fată, nu vreau să fiu lipsită de respect, dar e chipeș.

Anna e o schimbare bine-venită față de personalitatea colorată a lui Natalie.

Mă îmbujorez instantaneu și îmi intersectez din nou privirea cu Andrew. Anna are dreptate, e cu adevărat chipeș.

Însă, în acest moment, zâmbetul pe care îl arborează nu e sută la sută real. Trebuie să-l salvez înainte să fie prea târziu și să nu mă ierte pentru asta.

– Mă întorc imediat, îi spun Annei și traversez încăperea spre el.

Apucându-l de cot, mă ridic pe vârfuri și îl sărut pe buze.

– Așadar, sunteți gata să jucăm o partidă de Bufeuri și Grețuri Matinale?

Inventez asta în timp ce vorbesc, dar ei nu au habar.

Andrew și Blake înlemnesc, speriați ca de bombe. Andrew îngHITE agitat și arată exact ca Blake acum, cu mâinile în buzunare. Mai am puțin și izbucnesc în râs, dar mă abțin și îl sărut pe colțul gurii.

– Glumesc! Puteți să plecați și să faceți orice doriți.

Ușurarea le detensionează chipurile.

– Blake, te rog să mi-l aduci înapoi înainte de miezul nopții.

Blake se uită la Andrew și rânjește.

– Ți se dă oră de stingere?

Natalie apare în spatele nostru și spune:

– Și tu la fel! Te vreau înapoi înainte de miezul nopții!

Acum Andrew e cel care rânjește.

Natalie scoate limba la Blake. Chiar le stă bine împreună.